Ion Dumitrescu

CELE 9 CĂRŢI ALBE ALE INIŢIERII

ELTA UNIVERSITATE, 1999

Cuprins

17 A – Alimentația

AFORISME
CUVÂNT CONTINUU
ALIMENTELE SĂ VĂ FIE MEDICAMENTE ŞI MEDICAMENTELE SĂ VĂ FIE ALIMENTE
SĂNĂTATEA, PAUZA DINTRE DOUĂ BOLI
ALIMENTAŢIA SAU VIAŢA
LA CE FOLOSEŞTE SĂNĂTATEA?
SE POATE
ADEVĂRUL DESPRE ADEVĂRATA ALIMENTAŢIE
CIVILIZAŢIA CARBONULUI SPRE CEA A AZOTULUI
ŞI LA ÎNCEPUT A FOST NUMAI APĂ
POST SAU PAUZA ALIMENTARĂ
IEŞIREA DIN EGIPT SAU DIN ANESTEZIE?
N-AM ŞTIUT, NU DIN CAUZĂ CĂ N-AM VRUT
AFORISME

17 B – Alimentația

CUVÂNT CONTINUU
FOAMEA SAU ENERGIA COSMICĂ?
EDUCAŢIA ALIMENTARĂ ŞI ALIMENTAŢIA
SĂ NU UCIZI MÂNCAREA!
ŞTIINŢĂ, COMERŢ, SUFERINŢĂ
ALIMENTAŢIA EXTERIOARĂ
OBIŞNUINŢA – MANIFESTAREA IGNORANŢEI
BĂTRÂNEŢEA ŞI ALIMENTAŢIA
CREAŢIONISMUL ŞI EVOLUŢIONISMUL
CUNOAŞTEŢI ADEVĂRUL ŞI ACESTA VĂ VA ELIBERA

VIAŢA ŞI RIDURILE

17 C – Alimentația

LEGEA-FAPTA-NECESITATEA
AUTOEDUCAŢIA ŞI JURNALUL
PAUZA ŞI SEMIPAUZA
SACRIFICAREA COPIILOR PE ALTARUL MATERIALISMULUI
ASIMILAŢIA ŞI DEZASIMILAŢIA
MAREA OPERAŢIE COSMICĂ
REALITATE-MENTALITATE-REALITATEA
DE LA TINĂ LA PLACEBO
PSIHOLOGIA ALIMENTAŢIEI

17 A – Alimentația

AFORISME

1. Ceea ce nu avem, este plusul când am avut.
2. Fără bogăție spiritul aparține sărăciei.
3. Justificările rezolvă orice în afară de justificări.
4. Ceea ce nu se poate exclude colaborarea.
5. Este uşor când greutăţile sunt în ordine.
6. Dacă nu putem mai bine, este inutil.
7. Adevărul este o necesitate, nu o nevoie.
8. Jocul salvează jucăriile, nu invers.
9. Să pierzi util, decât să câştigi inutil.
10. Învaţă să ajuţi prin a ajuta.
11. Se poate mai bine când ai un sens, nu un scop.
12. Modestia decade modest.
13. Zeii sunt o manifestare a credinţei.
14. Evoluţie nu înseamnă mai mult, ci mai bine.
15. Numai improvizaţiile depăşesc improvizaţiile.
16. Cei buni nu se sperie de rău.
17. Ordinea este o dezordine înţeleasă.
18. Cei care au învins au uitat să uite acest lucru.
19. Mai mult nu însemnă mare, ci orice.
20. Revenim mai bine decât data trecută.

CUVÂNT CONTINUU

După şapte ani, în procesul individualizării, trecem la o revistă particularizată prin circuitul intern, adresată în mod special celor care consumă deja alimentaţie naturală. Cei ieşiţi din starea de anestezie sunt în stare să perceapă asemenea rânduri. Nu vrem să realizăm o secţiune, o sectă, tocmai de aceea primele trei numere vor avea tematica exclusiv despre realitatea acestei alimentaţii. După cum se va vedea, nu e vorba despre alimentaţie, ci

rezultă fenomenul de ieşire dintr-o tristă situaţie a uitării şi neîncrederii. Tocmai de aceea preţul revistei pare mare, dar cei ce au deja cunoaşterea prin sănătate au posibilitatea astfel să se revanşeze faţă de cei care încă nu ştiu. Cu banii obţinuţi se pot tipări astfel de lucrări care trebuie să ajungă la cei care suferă şi au atâta nevoie de adevăr şi de sănătate.

Revista ne-a fost solicitată din dimensiuni subtile, de aceea ea este o datorie din partea noastră. Ni s-a cerut să apară cel puţin de două ori pe lună, fiecare număr având coperţile în culoarea Constelaţiei în care apare, iar numerotaţia revistelor se va realiza prin litere. După 28 de numere se vor folosi literele două câte două, iar după un alt ciclu, trei câte trei. Pe coperta a patra vom aşeza tema Lunii Noi. Există un singur autor, iar fiecare număr este dedicat unui singur subiect. Nu ne-am propus traduceri şi colaje. Revista nu se va afla numai la autor, ci şi la conferinţe, festivalurile Elta, cât şi la lectorii Universităţii-Elta, dorindu-se ca această revistă să nu fie difuzată şi aşezată alături de lucrări cu vibraţii joase.

Revista se poate procura prin abonamente, acestea fiind achitate pentru cel puţin zece numere. Ea nu trebuie să depindă de un colectiv redacţional. Pentru cei ce o deţin adresăm rugămintea de a nu o transfera celor ce vor fi frustraţi de înţelegerea articolelor.

Natura articolelor trebuie să determine deconspirarea, evitarea aspectelor tradiţionale, materialiste şi acceptate. Este un canal informaţional ce are la bază metafizica de gradul zero.

Revista pregăteşte şi iniţiază pe cei care au depăşit starea de anestezie, totodată fiind sora geamănă a revistei ELTA, deja cunoscută, dar care se adresează tuturor. Prin suita articolelor trebuie să determinăm factorul de RECUNOAŞTERE, astfel ca cei mulţi să ajungă cei mari.

Cuvântul Continuu va apare în fiecare număr pe

coperţile II şi III. Revista are numele. Unu şi Şapte, citit ca fiind 17. Revista ***17*** *este protejată faţă de cei ce urmăresc interese personale, le atragem atenţia că în lipsa colaborării nu-i putem asigura în faţa propriilor lor formementale egoiste şi ignorante. Faţă de cei care o cumpără, aducem mulţumirile noastre şi a celor ce protejează Geea. Revista constituie o continuare la cartea „Viaţa pe Geea”, adaptată la realitatea actuală.*

Articolele nu trebuie să aibă mai mult de 151 de rânduri.

Fiecare număr sau literă a revistei.17. conţine zece articole despre un singur subiect prin detalii holistice. Urăm drum bun revistei, la fel şi cititorilor, colaboratorilor, un drum şi mai bun.

AUTORUL

ALIMENTELE SĂ VĂ FIE MEDICAMENTE ŞI MEDICAMENTELE SĂ VĂ FIE ALIMENTE

Continuăm seria de articole despre MEDICINA PREVENTIVĂ.

Am ales termenul de aliment fiindcă rezonează cu medicament, ment sau menta fiind desigur vorba de mental, de acel termen pe care îl confundăm cu gândirea sau intelectul, din prea multă risipă a ignoranţei.

În festivalul care încă se mai desfăşoară câteva zile am conceput un chestionar în care am inclus o întrebare: „Faceţi vreo deosebire între reţetele culinare şi reţetele medicale?", desigur majoritatea crezând în propria seriozitate formală, au descoperit că sunt deosebiri, desigur formale, în esenţă nefiind nici o deosebire, produsele şi mai ales cele culinare sunt luate pe cale bucală dimineaţă la prânz şi seara, cine are mai multe posibilităţi? Cu reţetele culinare se tratează foamea, dar efectul secundar este moartea. Substanţele care stau la baza aşa-ziselor medicamente sunt conţinute şi în cele alimentare, transformarea sau prelucrarea implicând situaţii similare, este îndeajuns să amintim termenul de *industrializare*.

Utilul devine absolut inutil

În 1911 se descoperă vitaminele, fiind desigur un succes răsunător al ştiinţei. A răsunat în punga comercianţilor, care s-au dat peste cap şi peste burse pentru a înfiinţa laboratoare şi uzine.

Acum suntem liniştiţi că avem grămezi de vitamine… În 1940 se descoperă enzimele, (termenul descoperire este firesc, fiindcă nu este vorba despre creaţie; a descoperi ar echivala cu a te împiedica de ceea ce nu poţi ocoli) dar despre acestea nu s-a suflat nici o vorbă, de altfel nici

acum la 56 de ani, *niciodată nu este prea târziu să fie prea târziu*. De ce? Simplu şi sincer, nu se puteau şi nici acum nu se pot sintetiza, deci comerţul se face că are treabă, ar fi fost bine să fi fost… Dar în privinţa vitaminelor, care sunt fotosensibile, având şi alte asemenea calităţi deosebite, nu se spune nimic, din cauză că **sinteza nu este posibilă în afara proceselor subtile ale unor sinteze biotice complexe**, aceste condiţii putând fi asigurate numai în mediile naturale. Dar cum atâţia sunt în stare să stea la coadă sau să cumpere asemenea flacoane, devine din capul locului un proces mai mult comercial, decât medical. Despre enzime sau etheric situaţia fiind şi mai subtilă pentru fantastica utilitate, necunoscându-se subtilitatea, utilul devine absolut inutil.

***

Triada (Tatăl, Fiul, Spiritul) este echivalentă aici cu: ENZIME-VITAMINE-PROTEINE, urmează ca factori catalitici sărurile, nu minerale, ci organice şi oligoelementele. Evident, ceea ce am înşirat este la modul general. Toate acestea se găsesc nu la farmacie, ci la orice piaţă sau grădină, în tot mediul acestei planete. În preajma bolii sunt naivii deosebit de serioşi şi responsabili, adică ignoranţi. Aceştia, împreună cu medicii, ar trebui să ştie că toate maladiile implică prin suită şi generalizare un singur termen: **SUFERINŢA**. Este şi substantiv, prin derivare ca verb şi în plus ca trăire. Ceea ce se întâmplă azi şi pe întreaga patrie-planetară se numeşte şi defineşte genocid (nu mai folosesc majuscule, şi aşa este dincolo de orice imaginaţie, fie şi a suferinţei). Genocidul este supremaţia ignoranţei şi aceasta datorată unei căderi masive a credinţei, în Budha, Allah sau Dumnezeu. În pericol sunt copiii şi bătrânii. Oare aceste cuvinte mai sunt în stare să determine şi să trezească minimum de atenţie şi

responsabilitate? Mă gândesc şi încerc să intuiesc dacă mai este cineva să fie în stare să înţeleagă aceasta?

La ora actuală toată populaţia planetară este bolnavă

… Alimentaţia sau prima etapă a tratamentelor, desigur mâncăm pentru a nu muri, chiar dacă tot vom muri, această alimentaţie industrializată în milioane de bucătării, iadul iadului materialist, generează antigeneza. De cel puţin o sută de ani ea devine mai rafinată şi sintetică, artificială, determinând anestezia.

Iată un termen pe lângă care treceţi indiferenţi: **anestezia**.

Ea atrofiază, deformează şi mai ales aduce în stare de latenţă calităţile umane cum sunt imaginaţia, intuiţia, anticipaţia, prin corespondenţă responsabilitatea, altruismul, colaborarea, înţelegerea, bunul-simţ şi nu în final iubirea, aceasta a fost înlocuită cu sexul. Alimentaţia denaturată este firesc să denatureze, firesc ca alimentaţia naturală să naturalizeze. De ce? Alimentaţia denaturată răstoarnă armonia din corpul fizic, care implică raportul între substanţele bazice şi cele acide. În concentraţie trebuie să fie 70% componente bazice şi restul acide.

Astăzi, însă, ne putem felicita că această situaţie este inversată.

Aceeaşi alimentaţie neputând fi asimilată şi nici eliminată se obţine constipaţia sau umflarea abdomenului, (un fel de wc la purtător), în rest ţesuturile adipoase, împreună cu constipaţia care generează creşterea în greutate. Inima nu poate suporta un asemenea surplus şi începe să se lase de *sport*. Masa de aproape 20 de kg de produse în putrefacţie este situată în intestinul gros.

Cu această mucoasă distrusă, dar vascularizată, sângele preia această toxicitate şi o trimite în toată masa

organismului.

Diafragma, care separă cavităţile principale ale organismului, este ridicată de umflătură, presând plămânii, ficatul, inima… şi de aici fără comentarii. Urmează alte şi alte dezastre, cum este afectarea ficatului obţinându-se o sumedenie de boli ale sale, în general hepatita. La ora actuală toată populaţia planetară este bolnavă. Tot aşa, dermatozele care transformă corpul fizic într-un cadavru încă viu, dar urât. Mai departe, consecinţele psihice şi de aici cele mentale sau spirituale, despre care se subînţelege că sunt pierdute, atât timp cât se menţine o alimentaţie denaturată.

Nu intru în amănunte, a vorbi despre lucrurile urâte nu este o plăcere, mai ales că de aceste boli am scăpat de ele cu mulţi ani înainte să scriu asemenea rânduri.

Hipocrate, cu mii şi mii de ani înainte să scriu asemenea rânduri a spus ceea ce am scris în titlul acestui articol, nu ca un joc de cuvinte, ci un joc al vieţii la propriu. Medicii nu prea l-au luat în serios, aşa se întâmplă cu părinţii, chiar şi ai medicinii, dar nu şi ai medicilor. La ora actuală instituţiile medicale au pierdut controlul sănătăţii populaţiei, astfel definiţia de genocid devine şi mai dramatică. Ceea ce este şi mai impresionant este că medicii nu pledează pentru revenirea la o alimentaţie naturală. Pe de o parte nu studiază asemenea lucruri, pe de altă parte prin sistemul tradiţionalist li s-a inoculat orgoliul. Pentru a şi-l menţine sunt sacrificaţi oamenii care au devenit victime nevinovate.

Alimentaţia denaturată, generează o sărăcie şi o risipă a milioane şi milioane de produse

Educaţia în şcoli şi în presă-radio-televiziune se menţine tot la nivelul de conservare a cunoaşterii materialiste. Să nu uităm că toţi medicii, ziariştii,

comercianţii, toţi depind de bani, astfel despre viaţă când ne vom întâlni printre morminte. Mortalitatea este în creştere, suferinţa s-a generalizat. Alimentaţia denaturată determină o alimentare cantitativă, mereu în amplificare, generează o sărăcie şi risipă a milioane şi milioane de produse, culmea în fază iniţială NATURALE.

Elta-Universitate pledează pentru alternativa alimentară în direcţia revendicării, revenirii şi recunoaşterii produselor naturale, astfel în urma cercetărilor noastre putem oferi triada tradiţională: ciorbe, mâncăruri, deserturi în stare naturală.

Un neavizat n-ar putea depista faptul că s-au eliminat în primul rând fierberea, coacerea, prăjitul, iar apoi nu există sărurile minerale cum este clorura de sodiu (sau sarea), uleiurile rafinate termic, pâinea cea arsă, de toate zilele, zahărul rafinat, făina şi iar culmea: apa. În cei şapte ani de activitate am realizat ce era de demonstrat: zeci de mii de oameni au devenit sănătoşi fără să ne ocupăm de medicină. Avem un dosar cu mii de semnături ale celor aflaţi în această situaţie.

Lipsa de mediatizare, ignoranţa, interesele comerciale vor mai determina menţinerea acestei ignoranţe şi astfel populaţia va suferi de suferinţa gratuită şi infantilă, inutilă şi deosebit de costisitoare. Această alimentaţie este de zece ori mai ieftină: zeciuiala Biblică, cine fură va plăti de zece ori mai mult, cine va da va fi răsplătit de zece ori mai mult, o Doamne cât adevăr în minunata Biblie, în Coran sau în Vede, iluminate în eternitatea iubirii şi a credinţei. În asemenea adevăruri ce sunt latente şi anesteziate, materialismul a devenit credinţă, mamele îşi sacrifică copiii pe altarul materialismului, dar îi iubesc până la a le acorda dreptul la suferinţă.

Poporul român este determinat prin vorbele divinilor înţelepţi, fii şi discipoli ai divinităţilor credinţei unice, să

aducă sănătatea şi pacea planetei prin bunul său simţ, prin curaj şi dăruire în forţa adevărului simplu şi sincer. Şi aceste rânduri definesc medicina preventivă. Dincolo de formal şi general, concepte şi sfaturi, dincolo de atâtea hatâruri ale unei medicini alopate şi trecerea de la chimioterapia morţii la alchimia vieţii. Cine va avea ochi să vadă, va putea citi aceste rânduri despre propria sa viaţă pentru viaţă.

SĂNĂTATEA, PAUZA DINTRE DOUĂ BOLI

Dar nici aşa, cu toate că avem această impresie că suntem sănătoşi, de altfel asemenea confuzii sunt totuşi necesare pentru a supravieţui până la următoarea boală. Astăzi facem deosebiri între oameni: cei bolnavi şi cei sănătoşi. Chiar aşa să fie? Este simplu, cei din spitale sunt cei bolnavi, cei de afară sunt cei sănătoşi. Definiţie mecanicistă, atât de apreciată de filosofia materialistă. Referitor la cei aflaţi în spitale nu mai este cazul să definim situaţia lor, în schimb pentru cei care se consideră sănătoşi trebuie să analizăm puţin acest sector.

În urma unei situaţii comode de a ne alimenta ca şi cei din spitale, şi invers cei din spitale ca cei aşa-zis sănătoşi, se menţine o situaţie ridicolă şi riscantă pentru toţi. Despre alimentaţia denaturată sau despre sorgintea atâtor boli tocmai acum ne ocupăm prin această serie de articole. Această alimentaţie atât de obişnuită şi atât de neobişnuită pentru factorul de sănătate, îşi mai îndeplineşte cele încă mai răufăcătoare arii de răspândire a limitării vieţii din toate punctele de vedere. De la copiii de un an până la bătrânii care nu mai au nici un an de viaţă, alimentaţia abundă în datoria de a ne otrăvi prin plăcerea obişnuinţei, tradiţiei, ignoranţei, aceasta bine garnisită cu teorii ştiinţifice şi medicale prin care ne mai asigurăm că totul este în regulă. Vă asigur că nu scapă

nimeni, astfel ne-am obişnuit cu starea de moarte, prin trăirea la propriu ca şi cum ne-am iniţia în fiecare zi despre starea de moarte. În cartea *Viaţa şi alimentaţia* am dezbătut pe larg situaţia denaturării procesului alimentar şi inclusiv a substanţelor aşa-zis alimentare, şi totuşi acest procedeu şi proces este la final acum, încetul cu încetul mereu mai mulţi sunt edificaţi şi reuşesc să iasă dintr-o situaţie dintre cele mai izbutite în soluţiile ignoranţei şi mai ales ale unei suferinţe. Pentru ca şi alţii să aibă un asemenea merit de a evada din pătratele necunoaşterii, le oferim asemenea confirmări şi certitudini ale denaturării alimentaţiei.

Relaţiile se determină între regnuri apropiate

În fine, spuneam că suntem sănătoşi, n-am mai fost bolnavi de mult şi chiar privim cu o uşoară superioritate spre zidurile spitalului unde ferestrele sunt luminate toată noaptea. Cine să ne spună că alimentaţia, prin denaturare, comportă un grad de aciditate deosebit de ridicat? Aceste elemente acide se află în produsele neorganice, minerale, pe care le determinăm şi le obţinem printr-o reacţie chimică de oxido-reducere, mai pe româneşte, prin tratamente termice: fierbere, coacere, prăjire, încălzire… Alimentele în faza de cumpărare, la piaţă, sunt organice, aparţinând aşa-zisului **regn vegetal**. Pe această planetă avem trei regnuri: mineral, vegetal animal şi uman. Relaţiile se determină între regnuri apropiate, cum ar fi mineralul pentru vegetal şi vegetalul pentru animal şi nicidecum animal prin mineral.

Viaţa este determinată de corpul energetic

Procesele biologice de evoluţie sunt deosebit de complexe, dar niciodată complicate, determinând armonia.

Cumpărarea produselor vegetale, atât de obişnuită prin pieţele de desfacere sau culegerea direct din grădina proprie implică recunoaşterea unor valori sacre: ceapa, mărarul, morcovul, păstârnacul, vinetele, cartofii, mazărea. Interesant cum paleta este deosebit de bogată şi ceea ce am înşirat sunt numai legumele, fructele la rândul lor sunt şi ele tot atât de abundente, singura lor calitate se constituie în privinţa factorului de viaţă. Amănuntele neaşteptate pentru ştiinţa noastră actuală sunt că viaţa este determinată de corpul energetic căruia îi spunem: **corpul eteric**. Etericul fiind o substanţă subtilă, nu poate fi perceput cu organele de simţ, este deosebit de volatil. Acest aspect îl observăm prin faptul că aceste legume şi fructe cresc la o temperatură medie de 30 de grade şi la o presiune de maximum o atmosferă, acestea sunt condiţiile în care trăiesc sau ar putea trăi asemenea legume şi fructe…

Alimentaţia naturală este confundată cu conceptul fals ca al constituirii din produse crude, deşi a fi crud se referă la ceva necopt, nematurizat… Realizarea unor ciorbe sau mâncăruri din produse ce au fost fierte, implică un dezastru cosmic, distrugerea corpului energetic sau etericului. Când intrăm într-o bucătărie ne incită un miros plăcut: acesta este etericul, care se degajă din asemenea produse care mor încetul cu încetul şi când au murit bine le considerăm gătite, bune de mâncat. Bineînţeles, nu uităm să punem clorura de sodiu în mâncare, alţii şi în timp ce mănâncă, fiindcă nu sunt destul de gustoase. Ce s-a întâmplat? Dacă nu punem această sare cu o denumire atât de salatică, criminala mâncare este fadă, n-are nici un gust ca şi cum ar fi altceva, desigur că este altceva. Când terminăm de gătit ne cam grăbim să mâncăm aceste produse fiindcă mai surprindem ceva cât de cât plăcut, în realitate fiind numai factorul de obişnuinţă. Ne mângâiem cu această ameliorare ce amplifică şi mai serios factorul de

îmbolnăvire, în timp ce le-am fiert sărurile organice sau pierdut, la fel vitaminele, proteinele. Cea mai gravă este însă pierderea acestor enzime cunoscute sub această denumire de lumea ştiinţifică, în realitate fiind corpul eteric sau energetic. Dacă ne amintim aceste lucruri, (şi este bine chiar şi în al 13-lea ceas) înainte de a mânca să facem o mică experienţă la îndemâna oricăruia dintre noi. Să lăsăm pe masă oala cu mâncare şi alături să punem produsele din care s-a preparat această mâncare: ceapa, morcovii, cartofii, mărarul şi să le revedem după 72 de ore, adică trei zile, timpul cât acestea s-ar afla în procesul de digestie şi eliminare. Înainte chiar să intrăm în bucătărie simţim un miros pregnant de amoniac şi sulfuri, mirosul specific al unei mâncări stricate – bune de aruncat… O, nu, doar am dat bani, am muncit pentru aceşti bani! Aceasta este mâncarea pe care zilnic o asimilăm, la puţin timp după ce am luat-o de pe foc. De ce 72 de ore? Tubul digestiv, care se află între cele două cavităţi, bucală şi anală, are o lungime de 11 metri. În procesul metabolic acţionează forţa gravitaţională, dar mai important, acţionează mişcările de unduire ale intestinului, aşa-zisa mişcare peristaltică.

Mişcarea este lentă, iar pentru cei bolnavi şi mai lentă, ceea ce face ca eliminarea să se producă abia în 72 de ore. Bineînţeles, cifra nu este matematică, dar de ajuns pentru ca aceste produse alimentare să fie deja în stare de putrefacţie, de acest lucru ne convingem de altfel la eliminare, la wc. Ne-am obişnuit atât de mult şi de serios încât nu ne întrebăm niciodată de ce aceste fecale sunt atât de urât mirositoare.

Într-un an se ajunge la o tonă de toxine

Vă mai ofer câteva elemente, un om consumă în timp de o lună propria sa greutate: o persoană de 50 de kg

consumă tot atât cât greutatea sa, altul de 90 de kg mănâncă 90 de kg de asemenea materii în faza denaturată. Ne putem imagina că într-un an se ajunge la o tonă de toxine pentru care am dat mulţi bani. Pentru o alimentaţie denaturată ne trebuie pe lună în jur de 200-400 mii lei la ora actuală, – pentru a trage apa la wc, – fără a socoti munca şi sudoarea ignoranţei. În cantitatea aceasta, desigur nu calitate, se află în majoritate substanţe minerale cu urme organice. Flora intestinală a determinat o stare de adaptare la un astfel de regim, rezultând o evoluţie mai amplificată a proceselor de putrefacţie.

Astfel, ea va determina îmbolnăviri dramatice, cronice, dar în primul rând, sărurile minerale transportate de curentul sanguin prin vene, artere, capilare, încărcate de aceste substanţe nevitale se depun pe pereţii interiori ai canalelor. Arterele, venele şi capilarele puse cap la cap măsoară cam 150 de mii de km. Încet, dar sigur, ele se betonează, devin rigide, se spune că s-au arterosclerozat.

Din rândurile oamenilor sănătoşi mereu mai mulţi ajung alături de cei din spitale

Această situaţie de boală este deja atât de obişnuită, încât nici nu se mai pune problema tratării sale, fiindcă la spital alimentaţia este identică cu ceea ce a determinat boala. Este un fel de iresponsabilitate determinată de lipsa de cunoaştere. Şi acest exemplu, deosebit de macabru, este unul din sute de asemenea boli, printre care se situează constipaţia sau magazia de produse în cavitatea abdominală ce determină menţinerea acestui gunoi de aproape 20 de kg de putrefacţii. O parte din aceste substanţe sunt depozitate sub formă de ţesuturi adipoase sau grăsimi, ceea ce ridică greutatea corpului până la dublarea celei fireşti, sau chiar mai mult. Să nu mai amintim despre situaţia rinichilor, care sunt deja formali, a

ficatului care nici de pateu de ficat nu mai este bun, a stomacului perforat şi făcut sită, a inimii, plămânilor şi deasemenea dermatozele care ne dau indicii atât de clare despre sănătatea noastră. Aici ne-am referit numai la oamenii care nu sunt în spital şi care se consideră sănătoşi, din rândurile lor, însă, mereu mai mulţi ajung alături de cei din spitale.

Care este remediul? Atât de simplu şi sincer, la îndemâna oricăruia, dar determinat în primul rând de factorul de responsabilitate, de dorinţa de a fi sănătoşi şi a ne trăi viaţa în cele mai normale merite, în fericirea de a fi în stare să ne bucurăm de propria viaţă. Nu pledăm pentru renunţarea la alimentaţia denaturată. Este dreptul fiecăruia să-şi administreze aceste plăceri şi suferinţe. Ne referim aici la cei cărora nu le plac asemenea suferinţe gratuite, de un sadism ridicol şi fără nici o justificare. Situaţia este tragică pentru copiii care sunt alimentaţi cu asemenea produse, sunt graşi, rotunzi, dolofani şi atât de condamnaţi, ziua mănâncă şi noaptea urlă. Cum să spunem?

Mamele îşi sacrifică proprii copii pe altarul materialismului, care a devenit o religie. Am auzit cazuri în care o mamă spunea plină de victoria înţelepciunii sale că ar muri dacă copilul ei nu ar mânca carne. N-are nici o vină, este rezultatul unei educaţii criminale şi atât de generalizate, încât n-ar putea sub nici o formă să justifice curajul de a nu-i da cadavre copilului ei. Rămâne ca fiecare să analizeze, să constate, să verifice, să mediteze la aceste rânduri şi dacă va fi să-şi asume responsabilitatea, îşi va datora sieşi puterea de revenire la viaţă.

Dacă mâncăm de trei-patru ori pe zi alimente denaturate, printr-o alimentaţie naturală similară: ciorbe, mâncăruri, deserturi, dar *naturale* se ajunge doar **la o singură masă**. Dispare foamea şi atâtea insuficienţe şi tragedii. Rezultatele alimentaţiei naturale determină o

situaţie incredibilă, pentru educaţia noastră atât de materialistă şi împotriva vieţii. La o singură masă se subînţelege că preţul de cost se reduce de zece ori. În România sunt deja mii de oameni care au uitat de boli, de cheltuieli ce i-ar fi menţinut într-o continuă stare de pauperitate, viaţa lor devenind mereu mai frumoasă şi eliberată de iminenta morţii. Vom continua asemenea articole pentru cei care de multe ori mi-au spus într-o sinceritate care m-a trezit*: „n-am ştiut, nu din cauză că nu am vrut”.*

ALIMENTAŢIA SAU VIAŢA

Pe această temă se fac speculaţii copioase. Unii mai filosofi vor spune adevăruri spectaculoase, cum că viaţa este prioritară alimentaţiei; ceilalţi, mai simpli şi mai sinceri, vor înţelege că alimentaţia determină viaţa şi o vor căuta pe aceasta, adică alimentaţia.

Viaţa şi alimentaţia nu sunt dependente reciproc; viaţa este cea care depinde de alimentaţie

Mă distrez cu asemenea situaţii şi pot spune că cei doi termeni nu sunt reciproc dependenţi. Viaţa este o categorie universală, pe când alimentaţia este un concept, un cuvânt, se poate alimenta un motor, o moară cu apă, un alt exemplu: masa cea de toate zilele. Viaţa unui motor sau existenţa unei mori nu implică prea multe evoluţii de-a lungul civilizaţiilor terestre. Într-o altă ordine de idei, alimentaţia se subînţelege, pe când viaţa ridică şi implică situaţii permanente de cunoaştere şi evoluţie, de progres şi acumulare în cele mai extraordinare trăiri, mereu mai frumoase şi mai bune… Tocmai de aceea viaţa depinde, într-un fel, de alimentaţie, după cum vom vedea în continuare.

Astăzi apar alte pământuri sferice şi alte ruguri pentru a apăra platitudinea terestră

Aici suntem tributari, ceea ce mai rămâne este să încercăm să afirmăm viaţa, dar care se finalizează cu moartea. Ne place să ne comparăm cu epoci trecute şi mai ales cu Evul Mediu, atunci când majoritatea credea că pământul stă pe patru elefanţi şi aceştia pe o broască ţestoasă, iar apropierea de orizont determină riscul de a cădea de pe această scenă. Pentru cei care îndrăzneau să spună că pământul ar fi cam rotund, li se opunea replica, – devenită inofensivă, – că oamenii din acea parte ar trebui să stea cu capul în jos, ceea ce nu surâdea nimănui, mai ales că oamenii sunt obişnuiţi să stea cu capul într-o poziţie verticală. Pentru deştepţi ca mine erau deja locuri destule pentru spectacolul rugurilor, bineînţeles pentru purificarea de ignoranţă şi alte situaţii printre care şi liniştirea spiritelor progresiste şi se trăia destul de bine, adică normal. Astăzi surâdem, ne putem bucura că putem face economie de ruguri, ecologiştii se bucură că nu se mai face fum şi mai ales drepturile omului sunt apărate.

Astăzi apar alte pământuri sferice şi alte ruguri pentru a apăra platitudinea terestră. Se spune că această alimentaţie poate fi şi naturală, că şi cum cea obişnuită nu este naturală şi totuşi…

Nu ştiu ce sunt, dar trebuie să fie o prostie

Vegetarienii sunt oameni cu capul rotund, aceştia fac economie de carne pentru ca oamenii serioşi să o poată mânca în linişte, chiar şi la spitale şi mai ales la înmormântări. Dar, a apărut o societate, asociaţie, unii mai patrioţi o definesc ca sectă:

Nu ştiu ce sunt, dar trebuie să fie o prostie, uitând

de la mână la gură că pe de o parte afirmă că nu ştie, după care eliberat de orice responsabilitate se contrazice, spunând că este o prostie.

Nefericiţii aceştia de eltişti nu vor să bea nici apă, nu mănâncă nici pâinea dată în fiecare zi de Tatăl tuturor, iar în privinţa cărnii, probabil că nu mai au nici un fel de putere şi pentru aceasta.

Desigur, pământul nu poate fi rotund şi dacă unii nu au ce face, nu au decât să plătească impozite mărite pentru ignoranţă.

Cetăţenii privesc speriaţi la animalele care erau duse într-un fel de lagăre, unde erau asasinate

Aş îndrăzni să mai facem o extrapolare peste încă câteva sute de ani. În diferite instituţii, specializate pe istoria umanităţii, pot fi vizionate casete despre cum trăiau oamenii cu sute de ani în urmă. Cetăţenii acestei epoci viitoare privesc speriaţi la animalele care erau duse într-un fel de lagăre unde erau asasinate, iar corpurile lor desfăcute în diferite elemente sau bucăţi de aşa-zisa *carne* oferite pentru a fi asimilate prin cavitatea bucală a acelor indivizi. Oamenii, privind îngroziţi, în acele săli de peste sute de ani – de civilizaţie – scot un OOOH, văzând că substanţele organice din corpurile animalelor sunt înghiţite şi de copiii primitivilor. Dar să fim serioşi, sigur că oamenii, chiar şi peste sute de ani vor mânca carne, fiindcă aceasta conţine proteine, care stau la baza codului genetic fără de care corpurile se atrofiază generând anemia şi distrofia. În realitate, multă suferinţă care se numeşte ignoranţă.

Totuşi să mai încercăm să vedem dacă pământul este într-adevăr plat. Sigur că nu este vorba de pământ, fiindcă între timp s-a descoperit, constatat, verificat, dovedit că este rotund.

Păcat de cei arşi pe ruguri, acei oameni care au putut realiza asemenea atrocităţi trebuie să fi fost deosebit de primitivi, dar raţiunea a învins graţie sacrificiului acelor nevinovaţi. Numai că tipul de consum al raţionalilor de azi se mai numeşte antropofagie.

Un raţional nevinovat nu ştie că *antropos* înseamnă fiinţă vie, similară în definiţiile ştiinţei şi culturii umane cu viaţa, cu ceva care este cald şi are trăiri complexe. Antropofagie este echivalent cu a mânca oameni, fiindcă în iubirea Tatălui şi aceste animale sunt tot creaţia sa. Numai că animalele nu sunt atât de deştepte şi se cam mănâncă între ele. Poate un alt argument. Oamenii consumă carnea de la mamifere, iar corpul fizic al oamenilor face parte tot din aceeaşi clasă biologică. Unui citolog îi trebuiesc ani de experienţă pentru a deosebi o probă microbiologică de om faţă de una de vacă. Din punct de vedere citologic n-ar avea ce diferenţe să vadă, poate la nivel de cromozomi. La vaci numărul este cu mult mai mare decât la fiinţele umane, probabil sunt mai rotunde decât pământul, şi mai sunt nişte zăpăciţi prin India care chiar le venerează… Atributele sale: inginer, profesor, ţăran, bărbat, femeie, pot, dar nu omul. El nu este adaptat să consume mediul material în care trăieşte, probabil că oameni sunt atât de puţini încât nu se pune problema că n-are cine mânca carne.

De ce se bea oare apa?

Apa… Iar un subiect interesant şi deosebit de răcoritor în alimentaţie. În general nu ne hrănim cu apa, ea fiind folosită când ne este sete, nu foame. Până ce pământul acesta rotund se va mai rotunji, fiinţele aproape umane vor descoperi faptul ştiinţific că învelişurile sau corpurile lor sunt organice şi deci implică relaţii organice. Apa este sub toate formele de agregare un mineral, care

printr-o evoluţie, performanţă ajunge arterosclerozã. De ce se bea oare apa? S-a descoperit în urma unor îndelungi cercetări, în mod consecutiv senzaţiei de sete, că este mai bună decât benzina sau oricare alt lichid. Până se va constata că nu este compatibilă cu mediul organic, vor mai trece multe ape. Dar până atunci se ştie că este cel mai bun dizolvant în natură, dizolvă orice mai ales ţesuturi. Dacă te uită Dumnezeu în cadă, rişti să te dizolvi ca o bucată de zahăr… desigur fără urme, ceea ce simplifică deosebit de mult eventualul proces, se va spune n-am văzut şi n-am auzit nimic, o fi plecat să-şi cumpere carne.

Apa este necesară pentru a susţine un rău care i-a luat-o înainte

În filosofia acestei civilizaţii se spune că un rău nu vine niciodată singur. Apa este necesară pentru a susţine un rău care i-a luat-o înainte, cui pe cui se scoate până ce vor fi epuizate pentru capacul coşciugului. Folosirea unui alt mineral: clorura de sodiu măreşte enorm aciditatea sistemului organic, dominant bazic. Acesta necesită dizolvarea, astfel dacă nu ajungem saramură ne înecăm într-un pahar cu apă. Regnul mineral în evoluţia sa ajunge în regnul vegetal, este simplu: descoperim apa sub formă organică în legume şi fructe. Tocmai de aceea, *eltiştii* nu folosesc apa minerală, fiindcă o folosesc pe cea **organică** care este compatibilă cu corpurile lor **organice**. Dispare senzaţia de sete, fiindcă se face economie absolută de clorură de sodiu ca şi cum nici n-ar exista, aceasta a fost donată fabricilor de produse chimice. Dar să ne oprim aici, între timp poate pământul se va rotunji mai bine.

Alimentaţia este un subiect tabu, ocult. Se mănâncă pe toată rotunjimea pământului, adică pentru a se trăi până la moarte, după care totul este pauză şi pace. Mai ridicol apare faptul că unii consideră că sunt

atoateştiutori, pentru ei reîncarnarea ar însemna să mănânci carne pentru a te putea întoarce într-o altă viaţă pe rotunjimea pământului. Da, avea dreptate Marele Ioan, discipolul lui Iisus, da, mulţi învăţători falşi au apărut deja, şi acum sunt la cina cea de carne.

Academii şi instituţii ascund ceea ce nu ştiu

Denaturarea alimentelor este foarte simplă şi la îndemâna oricărui muritor, dar nu şi morţilor, care s-au denaturat îndeajuns pentru a depăşi stagiul ţărânei din care au venit... Ciudat, alimentaţia denaturată denaturează, iar alimentaţia naturală naturalizează. Observăm în cadrul acestei teme că doamna Ana Aslan n-a sesizat că alimentaţia naturală este gerovitalul divin la propriu. Ar fi fost prea simplu şi ridicol de ieftin. Aceşti eltişti săraci şi mai ales cu duhul, n-au încotro şi sunt nevoiţi să mănânce ca iepurii şi ca păsările, situaţia economică a tranziţiei nu este uşoară pentru mulţi, dar pentru toţi eltiştii este dramatică. Cineva care a făcut o investigaţie, a constatat că la ora actuală se petrece un genocid determinat de alimentaţia denaturată, populaţia planetară este bolnavă, doar cei de la o sectă, numită Elta, nu sunt bolnavi, adică nu sunt patrioţi, trădători şi treaba lor, democraţia acceptă şi asemenea situaţii. Vegetarienii sunt fiinţe mai de înţeles, aceştia au avut norocul să nu ajungă într-un asemenea hal, sunt de-ai noştri: cardiopaţi, au dermatoze cât ţine, hepatita ca toată lumea, nevralgii patriotice, îmbătrânire pe plaiurile patriei străbune.

Vegetarienii mai au încă un pas, cu celălalt sunt deja în groapă, speranţa depinde de un pas, un picior desigur nefiert.

Multă ştiinţă, dar numai în cărţi, care sunt bine ţinute în biblioteci, cu frigul iernii şi cu igrasia, mai ţin de cald. În definitiv există un subiect interesant, moartea, dar

nu este de colo, mai întâi trebuie să studiezi suferinţa şi pentru acest lucru s-au pus la dispoziţie deosebit de multe boli, pentru a ajunge la toţi. De ele se ocupă pretutindeni medicii, când sunt gata alături de ei sunt preoţii, băieţi buni (desigur nu este nevoie de femei). Băieţii buni au de la o vreme mult de lucru, iar orele suplimentare se plătesc dublu. Ce dacă viaţa este extraordinară, se poate trăi şi ordinar, mai ales când sunt condiţii şi acestea susţinute de academii şi instituţii care ascund ceea ce nu ştiu. Cum reuşesc, trebuie să fie o taină.

Se pare că între timp pământul este mai rotund decât ne putem permite, trebuie să digerăm, nu avem prea mult timp pentru eventualitatea ştiinţei de a ajunge conştiinţa…

LA CE FOLOSEŞTE SĂNĂTATEA?

Rămânem puţin surprinşi, chiar nedumeriţi că la această întrebare se mai solicită un răspuns. Sănătatea este aparentă.

Uneori justificăm un pahar cu vin sau cu bere îndrăznim urarea:*„ noroc şi sănătate”*… Ironia devine şi mai sănătoasă, neputându-ne angaja în aprofundarea stării de sănătate, devenind nostalgici, mai teoretici şi mai poetici.

Alimentaţia naturală nu este o rezolvare, ci doar o etapă în procesul descoperirii noastre

Ş**i totuşi există sănătate**. Putem admite că în opoziţie cu ea se situează realitatea stării de sănătate a populaţiei şi de aici încolo putem înşira tot ce ne trece prin minte. Ceea ce aş dori să scot în evidenţă de la bun început este faptul că termenul nu trebuie confundat sau alăturat cu cel al medicinii. Sunt într-un antagonism

continuu, ori de câte ori intervine medicina suntem solicitaţi la nivele patologice cu tot cortegiul, până la funeralii care mai de care mai tradiţionale. Altfel spus, reuşim să nu sesizăm aproape niciodată factorul de sănătate, acesta fiind un absolut.

În mod normal devine un merit chiar, pentru cei care dobândesc bun simţ şi cunoaştere. Sănătatea este un factor al educaţiei, în cazul în care această educaţie nu este o coada tradiţiilor.

Constituie deasemenea un factor al responsabilităţii, – atâta timp cât ea nu este aservită patriotismului şi intereselor religioase.

Încercăm un sentiment de a induce un răspuns, adică un sens real despre realizarea sinelui sintetic. Factorul principal şi protagonist fiind alimentaţia, ne vine greu să spunem din capul locului în termenii acestui articol că **activarea unei cavităţi pentru asimilarea din mediul înconjurător a unor substanţe** *alimentare* – şi acestea ca nuca în peretele realităţii – **deschide labirintul atâtor tragedii** ce se termină cu festivitatea din cimitirul din cartier. În Universitatea Elta s-a explicat clar că nici alimentaţia naturală nu este o rezolvare, ci doar o etapă în procesul descoperirii unei realităţi incredibile credinţei noastre.

Respiraţia este factorul absolut al sănătăţii

În urma atâtor rezultate evidente putem vedea că numai respiraţia este factorul absolut al sănătăţii. Alimentaţia denaturată împreună cu cea naturală sunt formate din efecte, adică substanţe ce au fost într-o fază cauzală sub formă de eteric cosmic, universal.

Noi preluăm acest eteric după transformări evolutive sub formă vegetală, după ce a trecut prin faza minerală, dar prin tratamente termice îl readucem în faza minerală

în mod distorsionat, încât determină infecţii continue şi cronice, în cazul alimentaţiei denaturate. Alimentaţia naturală menţine în schimb acest factor natural. Pentru cei fără imaginaţie este necesar să spunem că aceşti oameni care consumă produsele naturale nu sunt animale chiar dacă ni se pare că mănâncă ca animalele.

Rezultă o masă deosebit de bogată care nu se deosebeşte de cea tradiţională, adică denaturată în privinţa bogăţiei felurilor ei, numai că ciorba, mâncarea şi deserturile sunt naturale. În acest fel se păstrează factorul enzimatic, proteic şi vitaminele nealterate de procesele termice de oxido-reducere.

Vă înţeleg, suntem încă într-o fază de început şi marea majoritate a cetăţenilor n-a văzut asemenea produse, deşi în cei şapte ani de existenţă a Universităţii-Elta am realizat sute de expoziţii, filme, emisiuni radio şi tv, cursuri şi conferinţe, am editat zeci de mii de exemplare de cărţi. Revista noastră acordă o mare atenţie acestei alimentaţii, dar de câte ori n-aţi trecut fără să vedeţi, fără să rezonaţi cu asemenea prostii şi fantasmagorii, fiindcă frizează orgoliul şi ar atenta la ignoranţa tradiţională şi mai ales o mâncare fără carne nu este mâncare.

Singura religie este credinţa

Populaţia este mereu mai bolnavă, am definit situaţia ca fiind un genocid premeditat de conservare şi ignoranţă determinată de instituţii care flatează tradiţiile şi obiceiurile unei vieţii, fără dreptul la sănătate şi fericire. Cine este de vină? Prin absurd, dacă s-ar face o statistică, s-ar descoperi că zeci de mii de oameni sunt sănătoşi şi aceştia, întâmplător, au o legătură cu Universitatea-Elta. N-a fost greu şi nici n-are cum să fie, este doar bunul simţ şi dorinţa de a evolua într-un cadru cât mai civilizat.

Sănătatea determină un factor ridicat de educaţie,

responsabilitate, bun-simţ, răbdare, sociabilitate, colaborare, înţelegere, încredere, dorinţa de cunoaştere şi iar cunoaştere.

Nu întâmplător mereu mai mulţi aşa-zişi ***eltişti*** se dotează cu calculatoare de ultim tip, au devenit scriitori prin jurnalul obişnuit, fac cercetări în diverse domenii şi un lucru deosebit şi neaşteptat **au devenit cei mai sinceri credincioşi**, singura religie este credinţa. În rest atributele sunt la nivelul fiecăruia, fără persuasiuni în drepturi tradiţionale.

Condamnarea divină n-are drept de apel

Credinţa este rezultatul cunoaşterii*: „Cunoaşte-ţi adevărul şi adevărul vă va elibera”.* Acesta vine pe calea sănătăţii, şi suntem nevoiţi să afirmăm: credincioşii îşi contrazic propriile dogme prin rectificarea creaţiei divine, este deja ştiut de toţi credincioşii, ne referim la budişti, islamici şi creştini**.** De exemplu, laptele ca produs natural este şi face parte din creaţie, dar aceşti credincioşi îl fierb, îl pasteurizează distrugând un produs, creaţia, care ajunge într-o stare de extremă de toxicitate, care este consumat în alimentaţie, afectând mai ales pe copii şi bătrâni. Este incredibil totuşi că mamele care-şi alăptează copii nu apucă să-şi fiarbă laptele de la sân. Rezultatele sunt edificatoare, în concluzie credincioşii sunt credincioşi numai de formă, corectând creaţia divină se aleg cu cele mai dramatice realizări: îmbolnăviri în masă, îmbătrânirea şi moartea. Condamnarea divină n-are drept de apel.

Nici oamenii de ştiinţă, chiar materialişti, nu-şi respectă propriile legi de biologie, de chimie, în laboratoare şi instituţii le respectă, dar în bucătăria de acasă fac abstracţie flagrantă de asemenea legi. Şi ei la rândul lor sunt condamnaţi la cele mai dramatice suferinţe. Cu toate acestea, nu sunt în stare să determine,

să identifice de unde vine răul. În articolele anterioare am scos în evidenţă faptul că alimentaţia denaturată generează şi determină o stare de anestezie, un factor al instinctului de conservare prin care un organism se apără împotriva suferinţei, care devine cronică şi macină zi de zi organismul până când acesta cedează lamentabil. Este atât de gratuit! Încă odată, atât la credincioşi cât şi la materialişti, de altfel între unii şi ceilalţi nu este nici o deosebire, religia materialistă produce consecinţele de rigoare.

Religia materialistă produce consecinţele de rigoare

Am scos în evidenţă factorul de revenire la credinţă a *eltiştilor*, care au descoperit frăţia şi colaborarea, răbdarea şi bunul-simţ, încrederea şi altruismul. Lectorii Universităţii **Elta** n-au salarii de şapte ani şi n-au făcut grevă pentru a-şi solicita asemenea drepturi. Instituţia este non-profit şi nu se pot asigura asemenea salarii, puţinul obţinut din donaţii şi sponsorizări este alocat pentru publicaţii şi organizări, transport şi protocol. Sănătatea este factorul de bază în construirea vieţii senine şi civilizate la propriu, dincolo de formalism şi suspiciuni, dincolo de interese şi meschinării. Un om ajuns sănătos se vede într-o situaţie de responsabilitate neobişnuită, acordându-şi dreptul de a-i ajuta cât poate pe ceilalţi, fără să forţeze sau să depăşească limitele bunului simţ.

SE POATE

Pe parcursul atâtor ani am văzut oameni la începutul acestei cunoaşterii şi după un scurt timp total transformaţi. Într-adevăr, în om există scânteia divină şi o energie dincolo de orice imaginaţie, şi acest aspect graţie

sănătăţii. Primele norme în activitatea eltistă sunt regenerarea, revenirea la o alimentaţie naturală, fără a fi frustrat de obiceiul de a mânca o ciorbă, mâncare sau orice desert.

Aşa cum am spus, ele pot fi preparate în mod natural. Astfel, creaţia n-a mai fost corectată şi justiţia divină revine asupra dreptului la viaţă. Oameni îmbătrâniţi devin tineri, puternici şi încrederea în viaţă este reală. Dispariţia degenerării şi îmbătrânirii aduce cele mai frumoase elogii şi bucurii ale descoperirii că SE POATE.

N-am ştiut, nu că nu am vrut

Cine ascunde populaţiei asemenea informaţii? Trebuie să ne edificăm o dată pentru totdeuna: sunt două aspecte, până acum vreo şapte ani nu se cunoşteau asemenea lucruri. Odată cunoscute însă, ele sunt boicotate de cei care nu cercetează îndeaproape asemenea informaţii şi se consideră deştepţi prin ignorarea lor, nerealizând că prin modul lor de a pune problema perpetuează suferinţa gratuită a milioane de oameni. Toate acestea pentru a le asigura deştepţilor gloria orgoliilor nesăbuite.

Ei sunt cei care în stare de credinţă umanitară când este vorba să sacrifice un popor, numai de dragul de a nu recunoaşte cunoştinţele lor drept atrofiate, depăşite, materialiste. Îi anunţăm de pe acum marea dezamăgire nu este prea departe şi să se pregătească să răspundă în faţa dreptului la viaţă a atâtor oameni care suferă din necunoaşterea acestor astfel de informaţii. Aşa cum am mai spus, mulţi ne-au afirmat că *n-au ştiut, nu că n-au vrut.* Educaţia este mai răspunzătoare decât medicina de factorul de sănătate a populaţiei, canalele informaţionale ale mass-mediei trebuie să-şi facă datoria cu adevărat, fiindcă mingea este în terenul lor. Ca exemplu am pregătit

mass-mediei 700 de ore cursuri în casete audio, peste 200 de ore de film prin casete video, cărţi despre reţetele alimentaţiei naturale care au ajuns la al treilea tiraj, altele sunt în curs de apariţie cum este *Medicina alimentaţiei*, o altă carte scrisă de un medic din Iaşi, care este deja eltist cunoscând la propriu performanţele sănătăţii. În chestionarele din expoziţiile şi festivalurile pe care le realizăm vizitatorii scriu simplu. Nu există mediatizare, trebuie publicitate.

Sănătatea la ce foloseşte? La viaţă, la existenţă şi mai ales la eliminarea bătrâneţii. Ce este de fapt bătrâneţea? O trăire cronică în cele mai crunte suferinţe. Un popor nu poate evolua pe fondul suferinţei. Calităţile omului sunt divine şi energiile sale de abia aşteaptă să determine creaţia şi progresul.

Dacă popoarele sunt sănătoase, pacea survine instantaneu, fără nici un factor persuasiv şi premeditat

Dacă popoarele sunt sănătoase, putem demonstra oamenilor politici şi forţelor militare, că pacea survine instantaneu, fără nici un factor persuasiv şi premeditat. Conflictele dispar ca şi cum n-ar exista. Războiul este o exacerbare a suferinţei omului de rând.

Prin sănătate omul iese din starea de uitare, de anestezie, trezirea sa determinând revanşa asupra valorilor şi restaurării acestora, responsabilitatea şi demnitatea, respectul firesc şi civilizat.

Sănătatea este accesibilă oricărui om, este la dispoziţia sa la orice pas şi în fiecare zi, rămâne numai ca informaţia şi asemenea articole să fie răspândite şi cercetate la propriu. Urmează ca cei ce vor să fie sănătoşi să decidă, deoarece **dreptul la viaţă aparţine deciziei** şi nu acceptării. Le dorim celor curajoşi şi demni de propria

viaţă să mediteze asupra acestor rânduri, cei care au ochi să vadă vor vedea.

ADEVĂRUL DESPRE ADEVĂRATA ALIMENTAŢIE...

Un astfel de titlu incită şi incintă spiritele calme determinate de stabilitatea tradiţiilor şi remanenţelor unui atavic sentiment materialist şi totodată tradiţional. Mereu îmi aduc aminte de afirmaţia din Biblie*: „Ce poate naşte Nazaretul?*" Interesant cum o asemenea geneză se menţine chiar dacă Nazaretul a rămas undeva în Orientul mijlociu. Alimentaţia este subiectul cel mai iubit şi cel mai înrăit în acelaşi timp, mai ales la nivel de consecinţe, ce sunt gloriei suferinţei.

Ştiinţa glorioasă, o uzină care produce non-stop justificări; un proces al maimuţelor – serie eternă.

Suntem deja lămuriţi că am luat-o razna în această privinţă fără nici o direcţie. Ştiinţa fără conştiinţă are toate drepturile pentru a nu îndrepta o astfel de situaţie. Oamenii de ştiinţă materialişti ştiu perfect că, graţie reîncarnării, oamenii, – chiar dacă mor în urma unei alimentaţii denaturate, – se încarnează ca şi cum nu sar fi întâmplat nimic. Totul pentru că în ştiinţă să nu se întâmple care cumva ceva. Este de ajuns că există ştiinţa glorioasă, ca o uzină ce produce în mod continuu şi non-stop justificări. Asemenea justificări n-au nici un interes să determine şi rezolvări. Aşa că mergem înainte, chiar dacă justificarea este ca şi cum am pune carul înaintea boilor materializaţi. Descoperitorul insulinei nu este nici acum reabilitat, lucrările endocrinologiei din perioada interbelică nu se mai amintesc. Despre atâţia descoperitori români totul este trecut doar la nivel de legende şi cât mai superfluu posibil, îmi aduc aminte de C.I. Parhon, Ana

Aslan, sunt cunoscute multe teorii, dar se cunoaşte atât de puţin despre viaţa şi cercetările lor. Despre C. Gogu şi despre sonicitate: tăcere, pentru liniştea celor ce şi-ar fi dorit doar puţin din descoperire. Acesta este fondul datorită căruia un astfel de articol nu este dorit în primul rând de presa actuală care nu vrea să se afle într-un proces al maimuţelor – serie eternă.

Dar, de această dată nu mai sunt de acord cu aceste situaţii şi îmi voi duce nu unde trebuie, ci peste tot ce am spus aici despre ceea ce înseamnă adevărul despre adevărata alimentaţie. Sunt preşedintele acestei Universităţi de metafizică: ELTA, metoda de cercetare nu este cea materialistă, cât metafizică la propriu. Vă ofer de la bun început un aforism care defineşte perfecţiunea:

Un sistem care are acces la autocorecţie este perfect

Preluând ideea din „Toate drumurile duc la Roma”, practic de oriunde ai pleca vei ajunge tot *la Roma* sau la rezolvarea unei situaţii ce corespunde adevărului.

Adevărata gură este nasul

Adevărata gură se află deasupra acestei cavităţi bucale, este nasul. Materialismul justifică faptul că nasul are două orificii, la nivel de simetrie. Rezolvarea se lasă însă amânată ca şi cum nici n-ar exista. Situaţia tristă a ştiinţei materialiste derivă din faptul că nu este conştientă **că orice cauzalitate nu se află în realitatea substanţei sau materiei**, **toate acestea sunt efectul**, manifestarea, umbra, ecoul, fapta, rezultatul, consecinţa… Atât timp cât oamenii de ştiinţă nu vor avea clar identificarea cauzalităţii, vom sacrifica generaţii după generaţii de oameni ce sunt victime şi totodată nevinovate.

Dualismul ştiinţei este determinat de instrumentul cunoaşterii realităţii redus la senzorialitate. Dogmatica lui: „Dacă nu văd nu există deţine academismul ignoranţei şi tragediei gratuite şi puerile a existenţei societăţii umane. Dualitatea este un sistem pe care fizicianul francez de Brouglie a încercat să-l demonstreze prin lucrarea asupra realităţii ondulatorii, prin faptul că o particulă este şi undă şi corpuscul în acelaşi timp. Prin imaginaţia materialistă devine ceva imposibil de înţeles. Senzorii nu pot decela continuitatea manifestărilor subtile, o asemenea dualitate fiind în realitate dinamica monadei. Exemple: bărbat-femeie, monada este omul; curentul cu polarităţile sale: pozitiv-negativ: monada electronului. Dintr-o sinusoidă senzorialul poate observa numai elementele predominante: poziţia de plus sau de minus, având impresia a două evenimente separate, în realitate mişcarea este oscilatorie şi se referă numai la o oscilaţie, nu la mai multe.

Endocrinele punctul central în procesul alimentaţiei

Respiraţia la ora actuală însemnă în mod exclusiv faptul că respirăm aer. Din această cauză se vorbeşte numai de oxigen, uitându-se calităţile de ardere deosebită. În realitate, dominant în aşa-zisul aer este **azotul** cu 70%, fiindcă în realitate se respiră o substanţă subtilă, nesesizată de senzorial, aceasta este etericul.

Acesta la rândul său este format din aşa zisul yin şi yang, pozitiv sau negativ, nara dreaptă respirând numai yang şi cea stângă numai yin. De la nas se formează sau se iniţiază două nadisuri, pe care anatomiştii nu le pot vedea fiindcă nu sunt vizibile. După un circuit în corpul uman se finalizează în ovare la femei şi în testicule la bărbaţi, acestea încercuiesc sau trec prin apropierea unei chakre (roată de energie), acestea sunt tot invizibile (deci *nu*

există?!).

În apropierea fiecărei chakre se află un paradox pentru medicină, nişte formaţiuni cam de mărimea unei boabe de fasole, care trebuiau justificate, nu rezolvate la nivelul ştiinţei, aşa că li s-a spus *endocrine*. Pentru omul simplu şi naiv acest cuvânt atât de latinizat nu-i spune nimic, ci chiar rămâne cu gura căscată, câtă ştiinţă, dar este treaba lor… Traducerea este banală: organ interior. Aici este mobilul şi punctul central al procesului de alimentaţie. Amintesc doar două texte biblice*: „Şi când vei trece de ultima poarta te vei afla în împărăţia Tatălui Meu”.* Iisus spune destul de cifrat pentru credinciosul nevinovat în ale cunoaşterii, că din cele două narine se formează cele două nadisuri care pornesc în sus pe frunte se încrucişează în dreptul dintre cei doi ochi în zona chakrei Ajna, după care coboară, dar dincolo de Ajna se află Sahasrara, lumea Divinului, dar nici aceasta nu se vede deci nu există. Un alt aspect: când se spune că *Tatăl a suflat peste botul de lut şi i-a dat viaţă*, a sufla sau a respira având acelaşi sens.

Etericul este corpul lui Dumnezeu. În alţi termeni: informaţie în manifestare, mai ales în asemenea interacţiuni cum este respiraţia sa. Aceasta informaţie este absolută, pentru moment chiar şi pentru noi metafizicienii nu prea ne aventurăm în aceste zone, avem tot timpul. Aceste endocrine coboară vibraţia curentului eteric, pentru curioşi vibraţia lui este de câteva bilioane de Hz pe secundă, endocrinele au rolul unui amplificator de joasă frecvenţă, etericul se transformă într-un lichid numit limfă, formând sistemul limfatic despre care se ştie atât de modest. Limfa este o substanţă celulară şi intracelulară. Pentru cei care nu sunt medici le putem spune că lacrima, saliva sunt substanţe limfatice. Această substanţă semieterică construieşte şi regenerează ţesuturile construind celule, organe, sisteme organice, corpul fizic.

Tot ea menţine viaţa, astfel se poate explica faptul că dacă am mânca o gogoaşă, nu murim. Logic ar trebui să murim în câteva minute, dar nu ne grăbim, după în medie cam 70 de ani tot murim.

Limfa construieşte ţesuturile şi corpul în întregul său

Prin alimentaţia naturală, corpul fizic se naturalizează şi astfel se ajunge la parametrii normali: ph, mucoase, organe, ţesuturi.

Practic se elimină boala şi mentalitatea despre boală. Limfa este deja eliberată de o continua refacere a corpului, astfel că în cele din urmă nici alimentaţia naturală nu mai este necesară. Se ştie că alimentaţia denaturată la fel şi cea naturală fac parte din substanţele mediului fizic, sunt de efect şi nu cauzale, este deci firesc ca alimentaţia să folosească energia, adică elementele cauzale şi nu cele de efect.

Singura deosebire între alimentaţia denaturată şi cea naturală rezultă din faptul că una este total nocivă şi cealaltă este pozitivă.

Nu se poate nici cu alimentaţia naturală, decât pentru ieşirea din dezastrul alimentaţiei denaturate. Aşa-zisa digestie este paradoxală, substanţele intrate în corpul fizic, ne referim la cele naturale, nu sunt eliminate în aceeaşi cantitate cu cele intrate. O parte sau cât este nevoie, – curios nu pentru organism, ci pentru eliminarea lor, – este transformată de substanţa limfatică într-un mod interesant: **substanţa limfatică transformă substanţa organică tot în limfă**, care firesc se manifestă prin construirea ţesuturilor, corpului în întregul său. Mai sunt câteva elemente într-un astfel de scenariu, dar spaţiul unui articol nu ne permite…

Vom vedea în următorul articol care se referă la post

sau pauză alimentară şi alte aspecte ale revenirii şi mai ales recunoaşterii. Tot aşa cum ne spune Iisus*: „Şi cine va recunoaşte, Tatăl îl va ierta”*. Oamenii de azi, spune Iisus*: „Şi atunci ei vor fi pregătiţi”*, se pare că sunt prea pregătiţi şi cum textul sfânt spune clar*: „Cine cere mai mult decât are nevoie, va pierde şi ceea ce a avut”* rezultă astfel explicaţia morţii prin pierderea vieţii. Alimentaţia nu este o problemă, ci o justificare fără nici un fel de rezolvare.

Nu pledăm în acest articol decât pentru o cunoaştere, şi pentru cercetare. Alimentaţia societăţii de azi este împotriva vieţii. Ceea ce dorim în Elta-Universitate este ca oamenii să recunoască că alimentaţia naturală este mult mai eficace pentru viaţă constituind **factorul de sănătate la propriu**. Majoritatea celor ce citesc un asemenea articol după ce au mâncat cartofi prăjiţi şi ciorbă bine fiartă obţinând o stare de anestezie, aceste rânduri îi vor scandaliza şi vor lua măsuri pentru ca asemenea misticisme să nu se prolifereze. Numai că, în cei deja şapte ani de activitate a Eltei-Universitate, am păcălit zeci de mii de oameni să determine ieşirea din anestezie şi să fie sănătoşi. Au reuşit să recunoască, adică să înţeleagă că cele nevăzute sunt mai reale decât cele văzute şi sunt alături de ceea ce, prin bunul simţ, sunt determinaţi să revendice: **dreptul la civilizaţie**. Altfel spus, articolul este pentru a incita pe cei dornici de curiozităţi, desigur dialoguri savante şi speculative, dar poate între picături vor observa cum aici se află viaţa a miliarde de oameni, victime-nevinovate.

Apărătorii adevărului – cu informaţii ante-temporale – vor proteja în continuare edificiul materialist, în aşa fel încât vor deveni răspunzători prin ocultarea realităţii universale care în definitiv este atât de accesibilă oricărui om de pe această planetă.

CIVILIZAŢIA CARBONULUI SPRE CEA A

AZOTULUI

Protagoniste în alimentaţia tradiţională şi cea naturală sunt combinaţiile Carbonului, din care rezultă o diversitate de substanţe. Într-adevăr, carbonul determină cele mai multe posibilităţi de combinaţii cu celelalte elemente, de aici lumea formelor pare şi mai fericită. Să nu uităm lumea formelor, Carbonul fiind o oglindă care în loc de Argint se are pe sine, cu aproape aceleaşi calităţi ale unei reconstituiri aparente lumii adevărate.

Prin Legea Corespondenţei, combinaţiile carbonului constituie o umbră a unei realităţi necesare pentru evoluţia unui sistem. În altă ordine de idei, combinaţiile carbonice determină substanţe leneşe şi indiferente referindu-ne la consecinţe; acestea la rândul lor determină starea de autoconservare şi de aici menţinerea cunoaşterii tradiţionale.

Pentru evoluţie carbonul îşi pierde din importanţă...

Existenţa societăţii umane de azi se manifestă printr-o continuă trăire a trecutului, prezentul şi viitorul nu joacă pun rol activ în manifestări. Totuşi, starea de remanenţă specifică relaţiilor cu *lumea Carbonului* nu pot lăsa lucrurile să ajungă prea departe, chiar dacă a determinat o multiplicare a diversităţii unităţii (în asemenea măsură încât toate aceste forme devin imposibil de inventariat pentru ştiinţă, fiindcă între timp apar altele). Pentru evoluţie, Carbonul îşi pierde din importanţă…

Încă de la început, alimentaţia naturală a determinat apropierea de substanţele alcaloidice, cunoscute mai mult sub denumirea de stupefiante. Cele mai la îndemână sunt triada cafea-coca-tutunul, mai sunt ceaiul negru sau verde, cât şi laptele nefiert şi chiar aerul care conţine 70% Azot.

Azotul este superior carbonului în tabelul lui Mendeleev deci este mai reactiv, mai simplu şi mai suplu. Combinaţiile sale sunt mai puţine, dar cele realizate deja sunt stabile şi dinamice, permanent într-o tendinţă iscoditoare a unei mecanici subtile.

În cazul alimentaţiei naturale, odată cu refacerea sănătăţii, se determină o atracţie sau o tendinţă de apropiere faţă de mişcarea în sine. Dorinţa de dinamicitate este relevantă. Aşa cum s-a spus aici, somnul este redus fără consecinţe negative. Starea de oboseală dispare, cea de foame şi tot cortegiul lor, rezultând consecinţe pozitive neaşteptate, – deoarece asemenea experienţe ale societăţii umane n-au fost prezente, nici descrise de cercuri ştiinţifice. Extraordinar de importantă este calitatea alcaloidului de factor catalitic. Procesul de cataliză rămâne încă nedefinit chiar pentru marii chimişti, se menţionează modul de manifestare.

Definiţia clasică: „o substanţă care amplifică viteza de reacţie, dar nu intră în reacţia respectivă”, astfel substanţa catalitică nu se consumă, rămânând intactă, ca un martor dinamic care antrenează, agită, determină, surprinde, însufleţeşte dinamica atâtor reacţii. Pentru chimişti, o definiţie mai realistă este imposibilă fiindcă ea ar defini de fapt lumea alchimiei. Aici avem realitatea şi prezenţa urmelor etherice. Încă odată subliniem că ethericul este o prezenţă subtilă, nesesizat de sistemele percepţiei senzoriale. Totuşi, cu puţină atenţie, mai ales cei ce au un miros fin pot sesiza Ethericul situat pe la baza lungimilor de undă a plajei sale. Mirosul din bucătărie, mirosul florilor cât şi în general a tuturor substanţelor constituie exemple pentru ce am afirmat mai sus. Se cunoaşte necesitatea şi activitatea substanţelor odorante în ritualurile magice şi cele religioase.

Apa constituie cea mai impresionantă metaforă

a realităţii noastre

Vom reveni în articolul următor cu date despre Etheric, în capitolul APA. Apa constituie cea mai impresionantă metaforă a realităţii noastre. În privinţa Ethericului, acesta fiind imaterial se poate asimila cu conceptul de energie, ceea ce este similar informaţiei. Prezentarea se realizează sub forma monadei: Yin şi Yang. Aspectul este pregnant şi neobişnuit în procesul respiraţiei îi nu numai aici (de exemplu, în orele planetare; despre ele vom realiza un număr al revistei noastre de Astrologie).

Ethericul este substanţa din care se obţin toate formele posibile

Cu alte cuvinte, Ethericul sau corpul lui Dumnezeu este substanţa originală şi universală din care se obţin toate formele posibile, se mai spune *unitatea în diversitate.* Determină cele mai dinamice serii şi operaţii acolo unde apare, fie în direcţia negativă, fie în cea pozitivă în sensul determinat de Divinitate (sau Mental). Ceea ce ne interesează este aspectul catalitic. După cum spuneam, factorul de cataliză se găseşte în substanţe alcaloidice. Cel mai controversat este obiceiul fumatului.

Într-adevăr, medicii au dreptate să interzică oamenilor, sau *pacienţilor* să fumeze, deoarece sunt surprinşi de efectele deosebit de nocive ale fumatului. În lipsa unei explicaţii adecvate şi neînţelegând ce se întâmplă, nu-şi explică interdicţia, care este în cele mai multe cazuri luată în sens formal. Consecinţele rămân certe şi indubitabile. În acest context este mai uşor să înţelegem că substanţa alcaloidică din tutun, *nicotina*, are un rol catalitic.

Catalizatorul determină o accelerare a procesului. Fumătorii sunt în general, cantonaţi încă în alimentaţia

denaturată. Sistemul organic fiind denaturat, nicotina amplifică această denaturare până la autodistrugerea sistemului organic. În cazul alimentaţiei naturale în care sistemul este pozitiv, fumatul determină un factor şi mai ridicat de pozitivitate. Este dificil de înţeles deoarece majoritatea mănâncă denaturat şi n-au cum să bănuiască acest rezultat. Interdicţia fumatului în anumite secte şi religii şi a folosirii unor alte substanţe alcaloidice are rolul de a îndepărta accesul la taine al credinciosului. Acest rol catalitic determină amplificarea dublului eteric, ieşirea din latenţă a chakrelor şi a altor şi altor manifestări, cum sunt psihometria, ieşirea din corp, telepatia.

Putem spune că la ora actuală acţiunea alcaloizilor este pozitivă pentru o minoritate, dar pentru majoritatea este extrem de nocivă, deoarece amplifică procesul degenerării. Vom vedea că de fapt situaţia este mult mai simplă şi mai sinceră.

Azotul determină reveniri spectaculoase la adevărata civilizaţie

Civilizaţia Carbonului şi-a îndeplinit scenariul prin formarea corpurilor şi autoselecţia celor mai bune. De aici înainte, s-a stabilizat, pentru o perioadă destul de lungă corpul entităţilor încarnate. Ce urmează? Spiritualizarea lor, ceea ce nu este posibil pentru substanţe bazate pe structuri carbonice. Fumatul este accesibil, iar doza uşor de acceptat de corpul fizic. Dar încă odată cei care sunt încă în alimentaţia denaturată este bine să renunţe la fumat, cafea, ceai, la lapte nepasteurizat şi la mediile în care aerul este curat, cum este cel de la mare sau munte. Fumatul este determinant în alimentaţia de gradul trei, în prima fază când putem deja anticipa sensibilizarea corpului fizic care în primele faze de spiritualizare renunţă şi la fumat cât şi la celelalte substanţe alcaloidice. Accesul

la eteric sau alimentaţie cauzală este astfel restabilit. Azotul determină revenirea spectaculoasă la adevărata civilizaţie, când percepţia senzorială este redusă şi înlocuită cu imaginaţia, intuiţia, anticipaţia şi alte calităţi ce reaşează fiinţa umană pe cele mai înalte nivele spirituale, se spune după chipul şi asemănarea Creatorului. Pe această temă vom scrie un articol ce va elibera adevărul de metaforă ce nu poate fi înţeleasă în starea de anestezie de azi, aşa cum este scrisă în Biblie, în Coran sau în Vede.

Alimentaţia naturală este, cum vedem, o etapă care transferă viaţa în viaţă, revenirea la parametri cosmici, dispare pentru fiinţa umană evenimentul morţii şi al naşterii, suferinţa şi dependenţa de manifestări, de lumea formelor şi necredinţei.

Alimentaţia este doar o tină, prin care ieşim din întuneric cu propria lumină

Fumatul, cafeaua şi coca cola sunt elemente catalizatoare cu două tăişuri pentru ora actuală; trebuie să ţinem cont de acest lucru. Pentru cei care au curaj şi responsabilitate faţă de propria existenţă – toţi cei ieşiţi din egoism se vor vedea datori să-i ajute şi pe ceilalţi care suferă şi nu bănuiesc originea răului. Perdelele şi Vălurile vor cădea, descoperind o lume mirifică a Planului Fizic creaţia cea mai impresionantă a Spiritului în manifestare. Astăzi nu avem acces la această existenţă pentru care, neînţelegând aceste taine, aceste Văluri şi Perdele ce interpun o ceaţă şi un întuneric între noi şi propria noastră realitate.

Alimentaţia naturală este doar *tina* pe care o folosea şi Iisus, rolul ei este de a ne ajuta să ieşim din întuneric cu propria lumină, fiindcă omul este fiinţa de lumină chiar

dacă trăieşte în întunericul aparent. Procesul alimentar este dificil de clarificat pentru cei aflaţi de partea alimentaţiei denaturate. Există un complex vicios de înţelegere, – paradoxal, – de **autoapărare** faţă de valori ca: pacea şi iubirea cosmică, ceea ce pentru *denaturaţi* sau *anesteziaţi* este dificil de crezut că mai există.

ŞI LA ÎNCEPUT A FOST NUMAI APĂ

Câtă înţelepciune în primele cuvinte ale Vechiului Testament!

Dar câţi dintre credincioşi şi preoţi sunt în stare să perceapă simplitatea şi normalitatea unui adevăr? Numai cine va da, va primi. Bineînţeles că oamenii ar da. Dar cum şi ce? Banii şi înţelepciunea senzorială şi materialistă nu crează mijlocul, fiind iluzii performante, dar fără performanţe.

În revistă vom acorda spaţiu subiectul religios atât cât să descifrăm textul ocultat. Să elucidăm pentru moment elementele de care avem nevoie. Cel principal este APA. Ea are aici un rol metaforic ce trebuie înlocuit cu ceea ce înseamnă. Trebuie să înţelegem prin verificare şi cercetare. Eliminăm conceptele, – cum este timpul, – şi rezultă, rămâne că este numai apă. Ne vine mai uşor să intuim că este vorba de Etheric. Fiind o substanţă subtilă, el umple în mod uniform atât realitatea Planului Fizic, cât şi cel spiritual. Aşa cum s-a mai spus, Ethericul este Corpul lui Dumnezeu, după principiul – este după chipul şi asemănarea sa, se face şi se desface ca orice, în orice dimensiune a existenţei sau manifestării. Conceptul de timp este unul dintre cele mai indezirabile, a derutat şi provocat deja cele mai mari pierderi în procesul de cunoaştere şi în realitatea credinţei. Acest aspect este deopotrivă valabil la budişti, la islamici şi la creştini.

Această microrevistă se adresează mai ales celor ce

sunt ieşiţi deja din starea de anestezie, încât le vine mult mai uşor să perceapă. Astfel ne putem dispune şi impune aceste de deziderate. Pentru cei care sunt în starea de alimentaţie anestezică încă, aceste rânduri sunt aberante şi fără noimă.

Singura lor satisfacţie este faptul că au dreptate. Raportată la situaţia lor, tezelor noastre sunt aşa cum sunt în stare să le reflecte, suferinţa nu este un atribut care să permită satisfacerea bucuriei cunoaşterii. Rămâne de văzut şi de ascultat pe cei ce prin curajul lor au îndrăznit să pătrundă în propria realitate, viaţă, existenţă descoperind încetul cu încetul că SE POATE.

Orice lucru trebuie verificat, cercetat. Anestezia determină complicitatea cu complicatul

Sinceritatea şi simplitatea sunt parametri adevărului şi acesta este Credinţa. Anestezia determină complicitatea cu complicatul pentru menţinerea în aparenţă a unei vieţuiri ce rămâne supravieţuire. Dar să revenim la apele noastre. Ceea ce am vrea să scoatem în evidenţă: orice lucru trebuie verificat, cercetat pentru ca fondul cunoaşterii să-l determine pe cel al conştiinţei.

Lansarea şi edificarea Credinţei va restabili natura realităţii la propriu şi nu formal sau general, prin păreri, sentimente, aparenţe care generează altele şi mai aberante, fanatice: teama şi reţinerea, boala şi moartea… Acest exemplu este la îndemâna tuturor. În perioada alegerilor prezidenţiale din România, vremea a fost deosebit de frumoasă faţă de luna anterioară, când aproape era iarnă, frig, umezeală şi o tensiune imprevizibilă. În perioada la care ne referim, cerul a fost senin, luminos, a fost cald. O revenire la natura unei toamne excelente, cu cer senin şi albastru.

După alegeri s-a consumat un ceva şi vremea îşi

revine, la starea de toamnă melancolică şi de un romantism desuet şi dezarmant.

Să încercăm să vedem aceste scenarii dintr-un punct de referinţă mai esoteric. Populaţia dintr-o zonă oarecare generează vibraţii, care pot fi pozitive sau negative. Fericită sau nefericită, are un rol primordial în manipularea vibraţiilor etericului din zonă.

Cele trei grade de manifestare a etericului: primul – prea subtil pentru a-l sesiza – este etericul universal. În apropierea unui corp el devine un dublu al său. În jurul Geei este cunoscut ca atmosferă, sau mai particular ca ozon, îl simţim şi-l vedem sub forma culorii albastre. Cerul senin indică sănătate şi emancipare, determinând starea de pace şi linişte. Culoarea albastră din aura oamenilor simbolizează gradul de spiritualitate. Acest albastru este etericul de gradul doi. Când populaţia este ignorantă, frustrată, bolnavă şi necredincioasă, se emit numai vibraţii mai joase, încât Ethericul albastru se condensează prin scăderea vibraţiilor, apărând sub formă de ceaţă, nori, umezeală şi frig, înnorare (sub formă de apă). O condensare mai puternică determină ploile şi chiar potopul. Iată un tablou dinamic şi la îndemâna oricui pentru înţelegerea acestor fenomene.

Apa dizolvă tubul digestiv

Ethericul apare senzorial sub formă de apă. În prezent, apa este considerată cea mai nocivă substanţă în alimentaţia naturală.

După câteva luni de alimentaţie naturală dispare pur şi simplu senzaţia de sete, de a bea apă. Trebuie reţinut că *apa este Etheric condensat*, sau *informaţie sub diferite grade de vibraţie*. Faţă de Etheric vibraţiile apei sunt mult mai scăzute, determinând consecinţe negative pentru fiziologia umană. Se ştie că apa este cel mai puternic

dizolvant în natură. Ea însă nu are cum să ştie ce trebuie să dizolve şi ce nu, rezultă că prin ingerarea ei tubul digestiv este dizolvat, generând cele mai dureroase şi agravante situaţii: spălarea mucoaselor şi atenuarea stării de sănătate. În altă ordine de idei în lumea chimiei, care a uitat că este ucenica alchimiei, situaţia apei este un subiect tabu, nici un chimist n-are curajul să se aventureze în cercetarea ei, fiind cea mai paradoxală manifestare a unei substanţe. Se spune că apa este o combinaţie a doi atomi de hidrogen cu unul de oxigen. Atomul de hidrogen, provine de la termenul latinesc hidrargirium, în traducere: „ceea ce dă viaţă”. Din punct de vedere al combinaţiilor sale, atomul de hidrogen nu este un atom cu toate elementele edificatorii (nucleul cu protonii şi neutronii, cu învelişul electronic). La o cercetare mai responsabilă se poate vedea că se comportă ca o particulă alfa. Şi aici descoperim triada sub forma radioactivităţii alfa-beta-gama. Interesant este faptul că chimia se amestecă deja cu elemente de fizică fiindcă formează o monadă, deci una sunt.

Aceste date despre apă sunt revelatorii.

Apa face parte din regnul mineral, alimentând regnul vegetal

Apa este necesară în alimentaţie, dar nu sub forma minerală în care apare prin condensarea Ethericului. Ar fi bine ca oamenii de ştiinţă să-şi respecte propriile cercetări şi constatări şi astfel să se înţeleagă o dată pentru totdeauna că o substanţă minerală nu este indicată într-o relaţie cu mediul organic, aşa cum sunt aceste corpuri. Apa nu este stabilă, ea se amestecă, la fel ca şi Carbonul, rezultând substanţe, care nu mai sunt nocive. Mai interesant este că asemenea amestecuri multiplică substanţa cu care intră în reacţie, vom vedea că acelaşi

merit în suita manifestării apare şi în cazul limfei. Aceasta este tot Etheric, dar manifestarea sa are o altă provenienţă. Apa face parte din regnul mineral, alimentând sau formând regnul vegetal. Legumele, fructele, seminţele, mierea, laptele, sucurile din respectivele legume sau fructe sunt aceeaşi apă, dar mai bine spus apa-organică, este corpul în formare. Tocmai de acea, în alimentaţia naturală dispare senzaţia de sete, deoarece după cum vedem, se alimentează numai cu apă. În această suită trebuie să recunoaştem Ethericul în manifestare, în planul de iluzie, care nu este cauzal, ci un efect, de aceea spunem că alimentaţia naturală este de efect, nefiind decât o etapă spre descoperirea alimentaţiei cauzale (sub forma respiraţiei). Nici aceasta n-are o cale lungă, fiindcă vom vedea că surprizele descoperirii şi cunoaşterii determină realităţi subtile, pentru a evita utilul care azi generează starea de inutil. Lipsa senzaţiei de sete este rezolvată deja prin prezenţa substanţelor organice. Tocmai de aceea este bine să se înţeleagă procesul alimentar natural, fiindcă în realitate nu este vorba de alimentaţie, ci numai de o naturalizare, **o revenire** şi astfel recunoaştere.

Şi cine va recunoaşte, Tatăl din Ceruri îl va ierta. Asemenea cuvinte sunt şi rămân la cele mai nepieritoare adevăruri de care şi prin care să ne revendicăm natura divină. Lucrurile simple şi sincere, dar subliniem, sunt imposibil de înţeles pentru cel anesteziat. Nu pentru că nu ar vrea, ci pentru că nu ştie, şi **pentru a şti ai nevoie de curaj, de răbdare şi un îndrumător pentru primii paşi, după care urmează trezirea şi revenirea la starea de sănătate**, **de recunoaştere, de iertare**. Prin extensie, oricine poate acum derula şi determina alte şi alte aspecte ale realităţii vieţii. Biblia şi mai ales Vechiul Testament definesc aceste lucruri atât de sincer şi simplu, sigur, sub măsurile normale de a nu se da perle la porci.

Ceea ce trebuie să dăm sunt aspectele responsabilităţii, posibilă într-un grad de sănătate.

Dogmele ignorante oficiale îi apără de dezamăgiri dramatice

Tinerii sunt mult mai sănătoşi decât cei maturi, numai că sunt nevoiţi să accepte tradiţiile şi dogmele celor maturi, fiind derutaţi şi deviaţi de la calea unei vieţi spre credinţă, de la libertatea firescului şi a unei evoluţii. Să nu uităm că în urmă cu 20-30 de ani cei maturi acum, erau tot la fel de tineri, au fost puşi în patul lui Procust şi astfel s-a realizat o astfel de societate necredincioasă. Paradoxal că tocmai maturii se bat cu pumnii în piept la propriu şi la figurat că sunt cei mai deosebiţi credincioşi, în realitate faptele îi deconspiră şi mai ales îi contestă lamentabil.

Tocmai de aceea dogmele ignorante, oficiale îi apară de dezamăgiri dramatice ce se regăsesc sub forma suferinţei, îmbătrânirii şi morţii.

Biblia trebuie cunoscută printr-un interes responsabil

Cine este de vină, când Biblia există în orice casă şi oricine are acces la ea, doar că trebuie cunoscută nu prin respectarea dogmatică, ci printr-un interes responsabil? Acesta ar trebui să fie determinat totuşi de clerul actual, care în realitate derivă spre cele mai insuficiente responsabilităţi, generând – culmea ironiei – ateismul credincios. Consecinţele sunt dincolo de orice imaginaţie, când aparent pare să nu mai existe nici o ieşire, ca şi cum pesimiştii ar avea dreptate că viaţa este grea şi muritoare.

Pentru *eltişti* viaţa este grea şi muritoare a încetat să mai fie împotriva lor

Tot ce se poate până la proba contrarie, dar pentru *eltişti* asemenea dogme au încetat să fie împotriva lor, de altfel nici nu merită atâta atenţie, ele se vor stinge ca şi cum nici n-ar fi existat.

Astfel că subiectul despre apă trebuie determinat cât mai responsabil, spre declinare şi deliberare promptă dedicată seriei cât mai luminoase, fiindcă ea este. Corpul lui Dumnezeu într-o asemenea înfăţişare la propriu, astfel viaţa în toată ştiinţa conştiinţei.

POST SAU PAUZA ALIMENTARĂ

Menţionăm de la bun început că cele două lucruri sunt total deosebite, cu toate că aparent se referă la un singur lucru. Dacă încercăm să depăşim etapa ipocriziei postului religios trebuie să fim liniştiţi. Tot mai mulţi sunt nevoiţi să realizeze un astfel de post, deşi s-au convins despre cele sfinte şi tradiţionale. Metoda lor devine şi mai dramatică atunci când este vorba pur şi simplu de sărăcie. Postul determinat de lipsa hranei, sau aşa dintr-o dată, în urma unor sfaturi venite din direcţii colorate sau decolorate în scopul obţinerii (de ce să nu recunoaştem?) unor veleităţi supraşi paranormale este deosebit de atractiv şi tentant, dar totodată distructiv.

În general, toţi cei ce concep postul, îl exersează pe fondul unei alimentaţii denaturate. Am trecut deja în revistă racilele şi suferinţele determinate de starea de anesteziere. Este atât de normală, încât aceste pericole nu se simt, lăsându-se, cum s-ar spune, sens şi spaţiu pentru alte suferinţe şi nefericiri. Acestea continuă şirul anestezierii şi aşa, din suferinţă în suferinţă, se ajunge la moartea (aparent) salvatoare. Postul generat de greva foamei este un alt mijloc, poate mai spectaculos, pentru că este realizat în văzul lumii. Exact acesta este şi scopul său,

aici ne confruntăm în plus cu un stress generat de anumite frustrări sociale. În urma lor, nefiind pregătit, corpul fizic obţine în câteva zile o deshidratare masivă, o accentuare a acidităţii, creşterea factorului de denaturare şi totul în câteva zile – numai o spitalizare mai poate activa viaţa.

În *Elta-Universitate* lucrurile sunt mai conştiente şi mai liniştite.

În cartea noastră **Medicina alimentaţiei** descriem mai pe larg cele trei grade de alimentaţie naturală, iar în penultimul articol am dezbătut sub un alt unghi alimentaţia de gradul trei. Ea se referă la respiraţie şi la descifrarea sistemului limfatic. Studenţii urmăresc în general un program normal şi simplu. După un an sau doi de alimentaţie de gradul întâi, cea naturală obişnuită se trece la gradul doi. DE CE ACEST ASPECT?

Alimentaţia naturală determină ieşirea din starea de ignoranţă, teamă, frustrare, dependenţă, constrângeri tradiţionale şi refacerea fondului credinţei

Se ştie că această alimentaţie determină creşterea masivă a funcţiilor mentale, eliminarea unui lucru rău va lăsa loc automat celui bun şi tot aşa, din aceste mişcări se ajunge la cele mai impresionante aspecte ale vieţii şi descoperirii ei. Tocmai de aceia scoatem în evidenţă că alimentaţia naturală nu numai că naturalizează, ci determină un factor de ieşire din starea de ignoranţă, teamă, frustrare, dependenţe, constrângeri tradiţionale şi mai ales **refacerea fondului şi a factorului credinţei**. Devine firească deci o continuare a unei naturalizări mentale.

Alimentaţia de **gradul întâi** se obţine prin mixarea legumelor şi fructelor într-un produs lichid, până când substanţa este suficient de fină. Ea este astfel mai uşor

absorbită, nefiind necesare secţiile: cavitatea bucală, cu sistemul dentar, cavitatea stomacală, substanţa ajunge direct în intestin, unde este absorbită. Dispare factorul cantitativ, alimentaţia este aproape simbolică.

Gradul doi aduce regenerări deosebite: desfiinţarea hepatitei, arterosclerozei, dermatozelor… nu avem suficient spaţiu aici pentru a desfăşura toată gama ieşirii din aceste traumatisme.

Nici noi nu mai ştim câte alte aparente ***amănunte*** sunt desfiinţate, fiindcă lucrurile devin deosebit de subtile. Aceasta este dealtfel pur şi simplu treaba organismului, să-şi reechilibreze funcţiile şi să revină la Planurile divine. După un timp oarecare de cercetare şi de practică, în funcţie de subiect, se simte nevoia de a avansa în această experienţă deosebită. Astfel începe aşa-zisa alimentaţie de **gradul trei**, pentru care se colaborează cu fazele lunare. În ultima fază Lunară, – care ţine şapte zile, – se încearcă o pauză, pentru eliberarea de aceste substanţe, chiar dacă sunt naturale.

Alte şi alte procese de normalizare şi naturalizare sunt determinate şi determinante în procesul vieţii…

După un an se poate trece la etapa a doua, când se prelungeşte pauza de-a lungul perioadei celei de a treia faze lunare, care durează tot şapte zile. Astfel, timp de 14 zile nu se mănâncă, şi tot aşa… Peste un an, în faza a treia, se interceptează şi cea de a doua fază lunară, în acest mod se ajunge la 21 de zile de pauză. Scoatem în evidenţă: conform **principiului ciclic** al operaţiilor cosmice se obţine o *sincronizare şi simetrie a energiilor* ce determină ieşirea din latenţă a chakrelor. Sistemul limfatic se îmbogăţeşte, este mai uşurat în manifestările sale. Ca exemplu ne aflăm în faza celor 14 zile de pauză. În fiecare

lună se obţine un asemenea merit şi manifest uimitor al continuării unei regenerări fascinante.

Se poate trăi şi fără mâncare?!

Metoda aceasta nu o numim post, ci **pauză**, fiindcă termenul de post s-a perimat, definind un proces dramatic fără o ciclicitate.

De aceea, nu este folosit în procesele vieţii care sunt continue şi armonioase. Ultima fază este cea care desfiinţează procesul folosirii unei cavităţi a organismului pentru a se introduce în ea substanţe fizice din exterior. Se poate trăi şi fără mâncare mai ales fizică, situaţia se reduce la revenirea în procesele subtile ale evoluţiei, când respiraţia determină o alimentare continuă şi cauzală, fără să mai existe infecţii şi epuizarea energiilor pentru procesul dezasimilaţiei.

Pauza alimentară face parte din suita vieţii, este un proces dinamic, evolutiv şi constant

În articolul despre *civilizaţia carbonului înlocuită de civilizaţia azotului*, am atras atenţia că revenirea şi normalizarea acestor procese au la bază catalizatori ai proceselor subtile, cum sunt substanţele alcaloidice, care au la bază azotul. Asemenea substanţe sunt tratate la ora actuală ca stupefiante, ca toxine, care fac deosebit de rău, vom vedea despre ce este vorba. Pauza alimentară este un proces dinamic, evolutiv şi constant, făcând parte din suita vieţii. Trebuie să înţelegem că ea devine inerentă în momentul când omul descoperă alimentaţia naturală, deoarece naturalizarea nu poate continua la nesfârşit. După un timp corpul fizic revine la parametri săi, eliminând încetul cu încetul toxicitatea, de altfel după un ciclu de pauze, la începerea alimentaţiei ne surprinde faptul că după o jumătate de oră creşte temperatura

corpului ca şi cum ar avea febră, care constituie un semn că organismul nu este de acord nici cu alimentaţia naturală şi ia măsuri de apărare. După 14 zile de pauză, o revenire la alimentaţie, chiar naturală, provoacă o uşoară durere, deoarece corpul fizic nu solicită intruşi. Febra, aparenta durere, starea de lentoare sunt factori edificatori în ce priveşte subtilitatea unei realităţi ce n-a putut fi determinată prin cercetările ştiinţifice. Faptul cel mai important este că, de la primele experienţe (de gradul întâi) ale alimentaţiei naturale, **dispare senzaţia de foame**. Un factor şi mai impresionant, mai departe se elimină senzaţia de oboseală după efort, iar în final dispare necesitatea somnului.

Somnul se reduce la o relaxare în poziţie orizontală, cât mai exact pe linia nord-sud, cu capul spre nord. Vom intra în amănunte asupra acestei alternative în următoarele articole, când vom vedea că se deschid astfel perspectivele cele mai nebănuite.

Amploarea conştiinţei este generată de simplitatea şi funcţionalitatea elementelor triadei

Revenirea la factorul de credinţă se realizează, culmea, prin desfăşurarea libidoului, (la cursurile noastre am demonstrat că sănătatea se menţine prin cele trei axe: alimentaţia naturală, controlul mental prin jurnal şi controlul finalizării actului sexual).

Elementele Triadei una sunt. Triada excelează în determinarea sa şi trebuie înţeleasă în mod analitic prin suita alimentaţiei, secundar prin amplificarea actului mental şi terţiar prin controlul obţinut prin experienţă al libidoului. Accentuăm rolul alimentaţiei, dealtfel este primul în şirul enumerării.

În procesul metabolismului se elimină energie, a cărei manifestare este constructivă în toate dimensiunile

existenţei.

Factorul de credinţă este determinat de amploarea conştiinţei, ce este generată de funcţionalitatea, simplitatea şi sinceritatea acestor elemente ale triadei şi de accesibilitatea oricărei fiinţe la ele. Postul rămâne deci, într-o situaţie ridicolă şi fără nici un sens, şi mai ales atâtea şi atâtea tragedii fiindcă omul, în ignoranţa determinată de o naivitate dincolo de orice responsabilitate, crede că există drumuri scurte pentru a atinge performanţele normale pentru orice fiinţă.

Orice proces evolutiv are un algoritm

Orice proces evolutiv are un algoritm nu pentru a scurta timpul, care în metafizică este doar un concept. Omul intrat în cercul vicios al materialismului este total condamnat la o evoluţie a suferinţei ce se finalizează prin moartea corpului fizic, ceea ce constituie un declin şi delict în karma sa, plătindu-se cu alte suferinţe ce necesită o recunoaştere şi o revenire – de multe ori deosebit de lungă.

Algoritmul în cadrul ELTA UNIVERSITATE este adaptat la situaţia omului actual

Algoritmul în cadrul. Elta-Universitate este o colaborare cu prietenii extratereştri, ceea ce determină un factor universal şi deosebit, adaptat la situaţia omului actual, nu pentru a determina spectaculosul, ci normalitatea şi firescul existenţei într-un univers civilizat şi etern.

IEŞIREA DIN EGIPT SAU DIN ANESTEZIE?

Trebuie să ne obişnuim că viaţa este un simbol, pe

de o parte mantră şi pe cealaltă yantră. Toate lucrurile materiale constau în conservarea, cristalizarea, îngheţarea unei experienţe mentale.

Egiptul sau *Anestezia* au fost necesare, însă din scenariu biblic şi metaforic trebuie să desprindem să înţelegem sensurile, nu să le preluăm la propriu.

Nu poţi pleca de unde vrei să ajungi

Pentru aprofundarea acestei experienţe trebuie să începem de acolo de unde ne aflăm. Nu poţi pleca de unde vrei să ajungi.

Alimentaţia este reprezentată substanţial, dar şi mental prin edificări de la formă la conţinut. Ceea ce realizăm prin această lucrare este doar iniţierea, doar trezirea unor posibilităţi accesibile oricăruia dintre noi. Putem spune că vindem roşii la grădinar, atât timp cât este adormit sau anesteziat; probabil în visul său, când aude de roşii este atras, căutând să înţeleagă prin experienţa sa atavică ce roşii a cultivat, şi prin legea rezonanţei determină referinţa care îl predispune să se trezească.

Drumul spre sănătate nu este presărat cu flori, ci cu fapte înflorite

Majoritatea grădinarilor sunt defăimaţi de propriile lor experienţe anterioare, când tot aşa au dormit ori s-au aflat într-o anestezie profundă, deci karma a devenit de nerecunoscut, la încarnare, prima situaţie constă în ştergerea sau realizarea cel puţin a unei balanţe karmice. În sensul celor spuse anterior, mulţi care aud de alimentaţia naturală se opun din capul locului, alţii încearcă câteva luni şi sunt surprinşi cum părinţii, colegii, rudele, prietenii îl iau în râs ironizându-l în toate felurile. În cele din urmă cedează, revenind la alimentaţia

anestezică.

Se spune că drumul spre sănătate nu este presărat cu flori, ci cu fapte înflorite deja în vieţile anterioare. Ciulinii şi mărăcinii cultivaţi în astfel de experienţe trebuiesc înlăturaţi. Răul pe care l-ai făcut în vieţile anterioare celorlalţi trebuie să-l trăieşti la propriu.

Nu, nu este o condamnare, situaţia nu este atât de persuasivă.

Să nu uităm trăim în planul formelor, a iluziilor, binele sau răul sunt iluzii, răul fiind o iluzie negativă ce nu comportă ci compromite experienţa spiritualizării existenţei. Ce înseamnă spiritualizarea?

Armonizarea cu Legea, cu Kybalion, Candelabrul cu Şapte Braţe sau Lumini, mai este cunoscut sub denumirea de Tabla de Smarald, de aici derivă cele zece porunci atât de atenuate şi atât de ascunse în perdelele metaforice şi alegorice încât devin aproape imposibil de descifrat. Vom scrie un întreg număr despre Tabla de Smarald, dar până acolo să vedem să vedem, să învăţăm să învăţăm, să ne aducem aminte de locul unde am luat-o într-o direcţie opusă sensului. Cum spuneam situaţia nu este atât de tristă sau dramatică. Misiunea lui Iisus a fost tocmai pentru a lua păcatele şi a aduce pacea. Iisus sau Cristul sau Conştiinţa Cosmică din fiecare, altfel spus conştiinţa interioară care este conţinutul spiritului poate face acelaşi lucru. **Luarea păcatelor se poate numai prin recunoaştere**. În situaţia anesteziei este inutil, imposibil de determinat un sens sensului absolut. Citirea acestor rânduri o adresăm acelora a căror karmă nu-i lasă să depăşească propria istorie, până nu vor reface ce au distrus, pentru aceştia ne adresăm în acest capitol. Faptul că toţi ceilalţi le adresează ironii sunt probele pe care trebuie să le ispăşim, să le depăşim pentru a demonstra că merităm să ajungem în templul sănătăţii. Nimeni nu ne poate face rău sau bine, decât prin acceptarea din partea

noastră. Cum nici noi nu putem face rău sau bine cuiva decât prin colaborare. Faptul că cedăm, ne silim într-un fel să ne ascundem fărădelegile din vieţile anterioare. Nu trebuie să ne fie ruşine de ceea ce altă dată am realizat cu orgoliul şi egoismul nostru. Suferinţa azi se manifestă în multe feluri: sărăcie, nefericire, boală, şi de multe ori toate trei la un loc. Nimic nu este întâmplător, şi niciodată nu este prea târziu pentru a recunoaşte.

Informaţia materialistă ne scufundă în tenebrele unei vieţi frustrate

Recunoaşterea nu este o simplă afirmaţie sau declaraţie faţă de o instituţie, ci se manifestă în forul interior, prin răbdare şi cercetare, prin atenţie şi curaj, astfel încât îndreptarea lucrurilor devine meritorie. Informaţia materialistă nu poate determina un factor de recunoaştere, ci aprofundează şi ne scufundă în tenebrele suferinţei şi trăirea continuă a unei vieţi frustrate. Pentru un anesteziat, chiar aceste rânduri inofensive determină luarea unor măsuri furibunde. Iată un prilej de a avea de-a face cu o entitate care trebuie să-şi continue suferinţa. Aceştia îşi urmăresc condamnarea capitală, vor ieşi din corp prin metoda morţii şi se vor încarna într-o epocă când alimentaţia este recunoscută în majoritatea situaţiilor şI atunci vor spune că aşa este viaţa. Exact acelaşi lucru îl spun oamenii azi, justificându-şi anestezierea.

Ceea ce rămâne este însă cruzimea inimaginabilă de a consuma carne care cu câteva ore înainte era tot la fel de vie ca şi ei.

Recunoaştere-Cunoaştere-Creaţie

Anestezia reduce la potenţialitate latentă imaginaţia, chiar dacă au ochi, sunt orbiţi de întunericul în care

trăiesc. Nu vrem să inducem eroarea şi metafora acestor rânduri, cei ieşiţi din Egipt ştiu despre ce vorbim. Nu ne vine să credem că trăim în lumină ca fii ai luminii. Fericita majoritate denotă iresponsabilitate şi totodată acceptarea continuării fărădelegii. Au trecut 2000 de ani de când Iisus rămâne răstignit. Recunoaşterea este determinantă şi în acest sens Iisus a reconstruit după numai trei zile Templul.

Trei zile sunt exprimate alegoric. Este vorba de triadă, de cele trei: Tatăl-Fiul-Spiritul. În cazul nostru: Recunoaştere-Cunoaştere-Creaţie, într-un cuvânt Credinţă.

În fine, trebuie să accentuăm că o asemenea credinţă nu este tributară unei ideologii sau dogme, ea are rolul de **responsabilitate conştientă** faţă de armonia realităţii absolute.

Iubeşte-ţi duşmanii şi-i vei învinge. Formula fiind valabilă şi astăzi, primul duşman eşti chiar tu, desigur îl menajezi pentru a crede că aşa nu va şti nimeni. Nu uita că tu însuţi îl ştii, îl cunoşti şi putem spune că nu este nimeni. Altfel spus, chiar dacă ceilalţi ştiu multe lucruri despre noi, n-au nici o putere de a ne ierta sau uita. Creatorul, numai el poate face sau desface. Vrem sau nu vrem, trebuie să acceptăm că suntem creatori negativi, dar factorul principal rămâne **Creatorul.** Faptul că mulţi sectanţi îşi bat joc de această realitate, considerându-se creaturi îşi justifică suferinţa gratuită şi fără nici un sens logic şi responsabil. Iubindu-te, vei fi iubit, trebuie să acceptăm odată pentru totdeauna că iubirea nu este o declaraţie, afirmaţie, sau vorbă în cuvinte poetice, iubirea este FAPTA. Cei care vreţi să ieşiţi din Egipt, vor urma cei 40 de ani de deşert, penitenţa, probe şi încercări şi după aceasta veţi vedea de pe culmile realizării Canaanul făgăduinţei, unde curge lapte şi miere.

Scriem aceste rânduri când în Casa lui David este sărbătoare, iar naşterea şi marea speranţă că atâţia Iisuşi se vor da jos de pe crucea suferinţei şi orgoliilor, trufiei şi

amăgirii. Saul a plătit prin orgoliu, David prin iubirea neînţeleasă, Solomon prin amăgire.

Aceste simboluri trebuiesc determinate faptic, şi numai prin experienţa greşelilor noastre ne putem determina să destindem karma. Repetarea greşelilor denotă ambiţii, egoisme, indiferenţă şi se numeşte păcat. Preoţii preţuiesc preţul şi nu valoarea faptelor, astfel sunt cei care ne răstignesc la fiecare încarnare.

După cum vedem, recunoaşterea se apropie mult de notele spirituale, fiindcă aici este centrul manifestării şi mărturisirii. Vom clarifica aceste aspecte într-un număr acordat în întregime pentru*: „Cine va bea apă din acest izvor, nu-i va mai fi sete niciodată”.*

Ieşirea din Egipt sau din Anestezie este un factor responsabil, prin învingerea răutăţii personale, prin autocunoaştere şi răbdare.

Pentru recunoaştere, trebuie să cunoşti dosarul pentru care eşti învinuit şi reţinut ca inculpat şi asociat unei suferinţe aparent veşnice. Veşnice prin indiferenţă şi lenevia noastră, prin naivitatea de a accepta valori false şi credinţa atât de naivă în spectacolul pitoresc şi de neînţeles al religiilor, care sunt primele probe în manifestarea Cristului şi a ceea ce suntem în realitate.

Indicam cel puţin cunoaşterea ştiinţei materialiste: botanică, zoologie, biologie, anatomie, chimie, fizică şi apoi metafizică.

Ieşirea din Egipt este un simbol universal, nu trebuie să preluăm astfel de lucruri ca poveşti şi imaginaţii neverificabile şi nejustificate, ele au o reprezentare în societatea de astăzi cu chiar mai multă suferinţă, aproape de nedescris. Urăm celor nevoiaşi să-şi ia patul şi să umble, să lase răutatea ignoranţei precum ca: lipsa cărnii aduce anemia, mâncarea nefiartă n-are gust. Pentru că încercarea moarte n-are, altfel există moarte pentru oricine. Acest număr cât şi celelalte două sunt pentru a

deconspira asemenea situaţii, după asemenea lucruri rămâne ca Fiul să se întoarcă la Tatăl descoperind Spiritul sau să se întoarcă la spital, descoperind suferinţa. Binele şi răul sunt iluzii, dar o iluzie a binelui este mai fericită decât cea a răului.

Deschiderea drumului stă numai în puterea fiecăruia, nimeni nul poate ajuta şi totuşi ceea ce ne poate convinge sunt numai **faptele** şi iar faptele pe care nimeni şi nimic nu le poate schimba.

Cei care au îndrăznit să recunoască, prin curaj şi responsabilitate privesc surprinşi în urma lor deşertul şi dincolo de el. Egiptul a rămas o umbră, amintiri ce cu greu mai pot fi recunoscute, dar acolo sunt sclavii suferinţei, care se închină idolilor senzorialităţii şi materialismului.

N-AM ŞTIUT, NU DIN CAUZĂ CĂ N-AM VRUT

Astfel de cuvinte mi-a fost dat să ascult. Ele conchid un adevăr indubitabil datorat lipsei de informaţie. Statul ascunde adevărul despre situaţia alimentară. Nu trebuie să criticăm, cum se mai spune: nu ai dreptul să judeci pe nimeni. În ciuda acestui fapt, atâţia au ajuns să descopere minunea Canaanului, trăind lipsa unei senzaţii cum este teama de boală, sărăcie, nefericire. Cum au fost posibile? Aproape că nu ne vine să credem, *nodul Gordian* se află simplu şi sincer la îndemâna fiecăruia. Lucrurilor prea cunoscute nu le mai acordăm nici o importanţă, considerând că sunt banale. Ar rezulta că rezolvarea marilor suferinţe ale unei civilizaţii constă în trimiteri mesianice din ceruri sau chiar venirea extratereştrilor pe Geea.

Cum spuneam în articolul anterior, nimeni nu te poate ajuta, decât prin colaborare, şi altfel spus **tu însuţi realizezi ce trebuie** sau ce nu trebuie. Referinţele sunt numai sugestia, numai un punct de sprijin pentru a da vina

când nu reuşim o situaţie, un lucru. Atunci când nu depăşim o probă, ar trebui şi suntem datori să recunoaştem că nu am realizat-o. Chiar dacă cineva ne-a vrut răul, tot noi l-am ajutat şi acceptat, colaborarea apare superfluu.

N-am cerut nimănui să ne mulţumească, ne facem doar datoria şi aşa cum trebuie, **prin fapte**.

Ne gândim la fericire, la libertate, la iubire, oare nu ne dăm de gol, în mizeria dezamăgirii, că ascundem ceva?

Aceste cuvinte sunt determinate de înfăptuiri la propriu. În România există astăzi atâta boală, dar dacă s-ar întocmi o situaţie, s-ar demonstra că mii de oameni nu mai ştiu ce este boala, şi aceştia sunt *eltiştii.* Nu le-a fost uşor, pentru a ajunge trebuie doar să înfrunţi ceea ce te convinge că nu merită, că este doar o prostie, că viaţa înseamnă numai suferinţă şi iar suferinţă. Totuşi de ce ne gândim la fericire, la libertate, la iubire, oare nu ne dăm de gol – în mizeria dezamăgirii, – că ascundem ceva? Chiar aşa stau lucrurile, realitatea este gratuită şi deosebit de costisitoare.

Explicam acum şapte ani la cursuri studenţilor, încă de la început, că oamenii vor muri de foame mâncând. În pericol sunt cei care au bani, aceştia nu vor avea nici o posibilitate, proba banului încă n-a fost depăşită şi dacă cineva reuşeşte se spună contrariul, dovedeşte că excepţia confirmă regula. N-au ştiut, dar au aflat. Ce? Că se poate. Aceste posibilităţi sunt la îndemâna oricăruia dintre noi. Dar aceste posibilităţi determină, în definitiv, acumulări ale obişnuinţei şi plictiselii. Aşa stând lucrurile, să luăm un exemplu. O familie formată din trei copii, cei doi protagonişti, o bunică. De dimineaţă, la piaţă, mama unde valorifică toate rezervele, la ora şapte este acasă, în

laboratorul unde va trebui să distrugă toţi banii munciţi. După câteva ore de muncă şi iar muncă îi invită pe membrii familiei la masă. Dacă ar fi preparat alimentaţie naturală: o ciorbă, o mâncare şi un desert nu i-ar fi luat mai mult de o oră. În restul timpului ce să facă? Să cânte la harfă, să picteze sau să sculpteze? Alimentaţia denaturată, denaturează calităţile umane, reducându-ne la o fiinţă digestivă, instinctivă, încetul cu încetul se pierd talente şi visuri ale copilăriei, care mai păstrează ceva din dorinţa de viaţă frumoasă şi mai civilizată. Plictiseala? Desigur, desigur…

Generalizarea unei culpe a determinat o realitate inumană

Să vedem şi un alt moment. Suntem atât de liberi acasă, dar la televizor nimic interesant, riscăm să adormim citind, să ascultăm un Bach sau Beethoven pare prea trist. Deodată vedem frigiderul.

Îl deschidem şi ochii devin plini de speranţă, scoatem ce-i acolo şi ne facem de lucru: prăjim, fierbem… Ziua a trecut şi suntem mai siguri că mormântul nu va fi ocupat. Copiii sunt forţaţi să mănânce toate mizeriile, bătrânii se forţează să consume aceleaşi feluri de toxicitate. Cine este de vină? în general educaţia. Dar mai există un fenomen: copiii care nu vor să bea lapte fiert sau să mănânce carne. Părinţii speriaţi nu-i lasă, se simte lipsa de experienţă şi curaj, de demnitate şi iubire. Mamele îşi sacrifică copiii pe altarul materialismului, desigur la propriu nu este o figură de stil. În rândurile *eltiştilor* sunt şi cei care au copii aflaţi la o vârstă când trebuie să fie foarte atenţi, dar plătesc amenzi la policlinică pentru că nu vor ca aceşti copii să fie vaccinaţi sau trataţi cu fel şi fel de substanţe alopatice şi, culmea, aceşti copii sunt sănătoşi. Se ştie, copiii trebuie să mănânce ziua pentru ca noaptea

să plângă, să urle şi în cele din urmă adorm în chinurile unor dureri pe care starea de anestezie încă nu le-a atenuat.

Cum să înţeleagă aceşti părinţi cât sunt de criminali?

Generalizarea unei asemenea culpe a derivat şi determinat o realitate inumană. Să fii sănătos astăzi se întâmplă numai în anticamera spitalelor, teama de boală, chiar şi când mănâncă ceea ce le place, nu este indiferentă.

Alimentaţia naturală nu este un regim sau ceva exotic

Alimentaţia naturală nu este un regim sau ceva exotic. Miliarde de animale, peşti, păsări, mamifere consumă numai alimentaţie de gradul I. În păduri sau pe câmpii, în mări şi văzduh nu sunt spitale sau farmacii, nimeni n-a văzut o cioară să aibă arterioscleroză sau reumatism, cu toate că stă pe sârma telegrafului în plin ger şi mai îi arde să şi cânte. Calul mănâncă numai paie, celuloză, ar trebui să fie rahitic, anemiat şi distrofic, cu toate acestea mândreţea sa, alură şi faptele sale sunt de netăgăduit. Ne dorim sănătatea, dar suntem împotriva ei. Cine să mai înţeleagă ce vor oamenii? Minunile gratuite şi ignorante sunt imposibile.

Transferăm prostia din generaţie în generaţie, iar colapsarea este deja în desfăşurare

Lipsa de curaj determină alăturarea faţă de cei ce produc astfel de deşteptăciuni despre vitamine şi calorii, despre săruri minerale şi câte şi mai câte. Dacă îi întrebi de unde cunosc asemenea lucruri, vor spune că au învăţat la facultate, că au citit. Rezultă în definitiv că au fost supuşi factorului de acceptare, nimeni dintre ei n-a

verificat alternative pentru a fi sigur că asemenea învăţături sunt valabile. Transferăm prostia din generaţie în generaţie, iar colapsarea este deja în desfăşurare.

Ce fac atâţia savanţi şi deştepţi, clerul medical cât şi cel preoţesc?

Ce să facă unii pe lângă o tigaie de cartofi prăjiţi? Alţii au grijă să nu se ardă friptura. De ce să nu recunoaştem că sunt atât de anesteziaţi, încât nu le-a mai rămas decât factorul de acceptare.

Preiau o ştafetă şi o aruncă generaţiei următoare cu toate consecinţele de care s-au convins din plin.

N-am ştiut, nu că nu am vrut. Chiar şi eu am fost surprins, de multe ori nu m-am gândit la un asemenea aspect, oamenilor le este ascunsă o realitate reală, normală şi firească, au impresia că alimentaţia naturală înseamnă să ţii o varză între picioare şi să rozi din ea în timp ce ai un morcov într-o mână. Lipsa de imaginaţie este *deplinul* ignoranţei, decât deloc este bine şi aşa, nu se moare aşa deodată, ci numai prin suferinţă cât ţine. Când nu mai ţine, se scapă de ea la reîncarnarea următoare. Ne-am convins că mereu mai mulţi oameni surâd acum, şi-au revenit la cerul senin, imaginaţia, creativitatea, colaborarea, sociabilitatea şi mai ales la credinţă. Acestea au devenit lucruri fireşti, normale, pentru ei, fără să se ajungă la asemenea veleităţi prin rugăciuni, mantre sau asane. Acestea nu sunt decât spectacolele groteşti ale unei cunoaşteri ante-temporale depăşite.

Sănătatea este singurul factor de reabilitare, la propriu, al societăţii

Societatea umană este deja pregătită: ştim să citim, să scriem, învăţăm atâtea limbi străine până ce nu mai sunt străine, autostrăzi, internetul, calculatoare şi sigur, lipseşte din enumerare BIBLIA… Dar pentru a ajunge la ea

trebuie să fii de-a dreptul sănătos, să poţi trece de acceptare, teamă şi reţineri nesăbuite.

Preoţii n-au timp de asemenea situaţii, ei trebuie să-şi facă datoria şi o ştiu prea bine. Sănătatea este, pentru moment, singurul factor de reabilitare, la propriu, a societăţii umane. Însăşi viaţa particulară se schimbă atât de mult, încât nici nu ne mai vine să credem c-am putut trăi dormind în neştire, că ne era teamă de propriile relaţii, că stăteam la coadă ore întregi pentru o carne mai ieftină, că nu aveam curajul să folosim laptele nepasteurizat şi secondo tempo, cât de fericiţi eram când aveam un medic la îndemână, plus suferinţa…

Profesiunea ziariştilor este de a remedia un genocid incalculabil

Toate acestea s-au topit ca şi cum nici n-ar fi fost. Totuşi mai sunt pentru cei deştepţi, pentru cei care nu-şi pot depăşi karma prin orgoliul ce-i opreşte să recunoască că nu prea stau în picioare cu aceste teorii despre formal şi general, despre lipsa de implicare şi cercetare la propriu. Cu riscul de a sacrifica întreaga populaţie, nu vor recunoaşte că ştiinţa a încurcat borcanele. Ştiinţa are în domeniul tehnologiei nota zece, dar în domeniul sociologiei nota minus zece. Pe de altă parte, media formată din triada: ziarişti, reporteri radio şi redactorii din televiziune sunt doar salariaţi, ei nu-şi pot permite să medieze informaţia cu riscul de a fi daţi afară din servici, şi totuşi… Profesiunea lor nu este ireală, acolo unde sunt, premeditează un genocid incalculabil, dar proba banului, salariul sau sclavia salariului îi reţine să-şi afirme umanismul prin salvarea la propriu a milioane de fiinţe victime, dar nevinovate.

Suntem alături de voi, fiindcă şi lângă noi au fost cei care şi-au făcut datoria şi nu dorinţa, astfel şi voi veţi sta

alături de cei ce vor avea nevoie de surâsul luminii şi păcii, depăşind probe şi ispite, îndoieli şi ignoranţe acceptate. Veţi dobândi astfel bucuria de a privi în urma voastră cu demnitate şi atât de sănătoşi, încât iar nu ne va veni să credem că este posibil. Acum mulţi ştiu şi au devenit mari. Nu sunt cuvinte de laudă sau flatare, ci realităţi ale faptelor, ale bucuriei că se poate şi mai ales atât de simplu şi sincer. Cunoaşterea sorgintei răului prin sinceritate, datorie şi curaj aduce cum se spune: „binele nu vine niciodată singur". Cei care vă temeţi de ironiile celorlalţi gândiţi-vă că ele nu sunt altceva decât propriile voastre ironii. Desigur că vă tentează să fiţi sănătoşi şi puternici, dar acest aspect nu este atât de gratuit ca dorinţele, sunt datorii şi fapte ce trebuiesc reglementate prin recunoaştere.

Până una alta încă este bine pe cruce, putem face plajă, privim de sus lumea şi viaţa. Dar, cele trei zile au trecut de mult, v-a uitat cineva acolo. Zilele acestea este atâta fericire şi bucurie în Casa lui David, evanghelie vă zic vouă, evanghelie tuturor.

27 decembrie 1996, II-Albastru. CAIM.

AFORISME

21. Suferinţa este cronica căutării ei.
22. Greutăţile îi stabilizează pe cei mulţi.
23. Pentru cei puternici nu există scopuri.
24. Acceptarea iniţiază sfârşitul.
25. Adevărata suferinţă nu se ia.
26. Educaţia este cea care poate educa educaţia.
27. Ştim destul pentru a recunoaşte ce nu ştim.
28. Nu poţi depăşi decât ce te ajută să depăşeşti.
29. Ceea ce ne place, ne place şi când nu avem.
30. Boala îşi bate joc de suferinţă.
31. Cei puternici învinge, cei slabi se îngraşă.

32. Ceea ce ai te obligă, ce n-ai te aşteaptă.
33. Inutil să vezi ceea ce puteai.
34. Ceea ce nu înţelegem, înţelegem când vrem.
35. Cei mici cresc în jos, cei mari în sus.
36. Cei care pierd consumă mai mult decât cei care câştigă.
37. Descoperă lumea, dar nu o dezbrăca.
38. Când nu ai, îţi vin mai uşor greutăţile.
39. Când nici teama nu te ajută, eşti fricos.
40. Nu te lăsa convins, ci convinge-te.
41. Cei care ne ajută s-au ajutat singuri.

17 B – Alimentaţia

CUVÂNT CONTINUU

*Sunteţi siguri acum că aţi cumpărat o acţiune pentru propria viaţă, sunteţi deci acţionari ai vieţii, iar beneficiile sunt în fiecare clipă. Şi dacă această revistă **17** n-are o formă luxoasă, ne putem convinge că adevărata sa valoare este conţinutul. Depinde de noi, de colaborarea noastră. Astfel, probele sunt pe măsura faptelor, noi nu facem decât să deconspirăm o civilizaţie ce pentru moment poartă doar numele de civilizaţie.. **17** circulă în mod limitat şi restrâns, iar atâţia oameni au nevoie de aceste informaţii, dar nimic nu este întâmplător. Revenim aducând cuvântul pentru eradicarea suferinţei atâtor oameni, pentru ca ei să vadă că se poate. Pentru aceasta trebuie şi iar trebuie să ne plătim unii altora prin colaborare, fraternitate, bun-simţ ca fraţii noştri să aibă posibilitatea de a surâde ca voi.*

*Revista **17** este protejată, circulând numai în mediile vibraţiilor pozitive. Noi facem tot posibilul să nu fie întinată de aspectele comerciale de marfă. Totuşi este atât de necesară milioanelor şi milioanelor de fiinţe ale suferinţei ce sunt victime nevinovate. Câţi dintre noi ţinem bani în bănci? Câţi avem averi şi obiecte, bunuri pe care practic nu le folosim, blocând răspunsul real la suferinţa celor care n-au acces la aceste rânduri? Mulţi eltişti uită că au venit din această lume de suferinţă. Am pus anume un preţ mare pentru **17**, fiind un mod de a determina posibilitatea şi a celorlalţi de a descoperi această problematică. **Oricât de mare ar fi preţul ei, nu este şi nu poate fi mai mare decât viaţa**. Apelăm la cei care prin karma, datoria şi misiunea vieţii lor pot să lase deoparte interpretările, suspiciunile şi mai ales să nu uite că a-ţi face ţie însuţi bine şi a uita de ceilalţi este cel mai nefericit păcat.*

*Pentru ca **17** să funcţioneze mai bine, este nevoie de o minitipografie care să asigure câteva mii de exemplare de revistă.*

*Ceea ce putem asigura acum sunt numai câteva sute, **printr-o muncă manuală**. Posibilităţi există, prin responsabilitatea celor ce au curaj şi demnitate putând determina ca natura acestei situaţii să fie mai corectă, să se îndrepte. Îi asigurăm pe cei care deopotrivă sunt în stare şi beneficiază de posibilităţi de ajutor rambursabil că nu dorim nici noi să fim susţinuţi de un ajutor clasic şi de un gest depăşit de filantropie. Banii trebuie să circule, nu să fie aruncaţi în acţiuni puerile de iubire şi de aşa-zisă salvare.*

Mulţumim celor care au contribuit prin împrumuturile lor pentru a putea pune în funcţiune această posibilitate. Mulţumirea noastră se adresează inclusiv din partea celor care se vor bucura şi vor face astfel primii paşi spre lumina descoperirii culorilor vii ale vieţii.

*Cuvântul Continuu este un apel continuu pentru cei care folosesc alimentaţia naturală şi ştiu prea bine că preţul de cost este redus de zece ori faţă de cealaltă. Oferindu-le zeciuiala, pot şi trebuie la rândul lor să vadă posibilitatea şi din partea lor, astfel zeciuiala va determina la rândul ei amplificări din aproape în aproape, pentru ca această civilizaţie chiar românească să fie edificatoare şi pentru ca şi celelalte popoare să-şi regăsească calea şi **binecuvântarea prin propriile fapte.***

Informaţia este adresată celor ce o intuiesc şi sunt pregătiţi să premediteze prin curajul şi inteligenţa lor o situaţie viabilă.

Pentru mai departe, aducem toate cuvintele de bucurie şi de mulţumire din partea noastră şi mergem mai departe, încât drumul să fie mai curat şi mai sănătos. Elta-Universitate urează toate aceste urări din sufletul nostru

pentru spiritul universal, trebuie să învăţăm însă să depăşim probele şi ispitele. Trecem prin cea mai dificilă probă a probelor, una dintre cele mai neobişnuite, la care nimeni nu se aştepta: revenirea la normalitate pentru cei care pot vor putea mereu mai bine.

AUTORUL

FOAMEA SAU ENERGIA COSMICĂ?

Alăturarea celor două elemente determină un moment nefiresc faţă de ceea ce ne-ar atrage. În definitiv, nimeni n-a definit foamea.

Ce este? Cum se manifestă? O simplă reflectare la subiectul acesta ne dă fiori, ne îndepărtează, ne dă reţineri şi aşa ajungem să facem tot posibilul să nu avem de-a face, nici măcar teoretic, cu asemenea lucruri.

Alimentaţia nu este decât tina

Tocmai acest lucru, însă, ar trebui să fie uimitor de interesant.

Deja, în urma articolelor din numărul trecut al revistei, am reţinut că alimentaţia nu este altceva decât *tina.* Aceasta era metoda şi meritul lui Iisus pentru a le inspira, cu adevărat, aşa-zişilor credincioşi credinţa în ceea ce se manifesta. Sugestia sau fenomenul placebo au intervenit de numeroase ori în rezultatele sau în ceea ce ajungem să credem că suntem cu adevărat în stare. Trebuie mereu să ne justificăm, să dăm vina pe ceva, pentru a ne asigura de diferitele performanţe ale realităţii şi existenţei.

Am determinat prin experienţa noastră un nivel de nesiguranţă şi datorie permanentă prin asemenea nepermanenţă şi discontinuităţi.

N-am mâncat, deci murim

În fine, foamea este o stare care apare când nu mâncăm. Ne referim aici la sugestia tinei inspirată de alimente. Cantitativ, consumăm aproximativ o tonă de alimente într-un an. Cu cât avem mai multă asemenea sugestie, o ducem, după părerea generală mai bine, şi astfel ieşim la pensie la 60 de tone şi murim la 66 de tone (mai lipseşte un 6, speculaţiile pot continua…).

Mimetismul este comod, dar şi incomod

În lipsa acestei sugestii alimentare, avem mantra celebrei realităţi: *„n-am mâncat, deci murim”*. Suntem ceea ce gândim, suntem permanent gândurile noastre şi nu ale altora, chiar dacă le copiem prin miracolul mimetismului atât de comod, dar şi incomod pentru ceea ce este existenţă la propriu. Tot ce se poate pentru a nu putea. Deci, în urma realităţii formale, nu mâncăm, murim. Dar nu se moare dintr-o dată, ci prin răbdare, încetul cu încetul, aşa spune mantra ignoranţei. Mai departe avem starea de insuficienţă, oboseală sau lipsă de energie, mişcările devin nesigure, acuitatea scade în toate direcţiile, simţim cum ne scădem şi ne ofilim, apare disperarea şi irascibilitatea instinctului de conservare. Ştim că murim şi totuşi nu vrem…

***

În cele mai dese cazuri, cineva ne spune că trebuie să mâncăm, *pentru că este mai bine*, (o altă mantră). După ce mâncăm şi chiar în timp ce mâncăm, parcă, desigur aşa şi este, ne revin puterile şi mai ales gustul pentru viaţă. Aproape că uităm tragedia prin care am trecut, mai bine umflaţi de viaţă decât dezumflaţi de moarte…

În existenţă şi în realizare depindem de energii...

Să trecem peste aceste relatări metaforice, ale manifestării, să vedem şi să înţelegem ce se întâmplă în realitate. Tubulatura digestivă este doar un canal de eliminare a oricăror intruşi. Ceea ce este interesant – şi trebuie să scoatem în evidenţă aceasta –, tubul digestiv este suprapus sau paralel cu axa *chakrelor*. Când nu mai mâncăm, energia cosmica circulă prin aceste nadisuri şi chakre determinând o stare inedită ce o resimţim în mod independent de experienţa particulară, fiindcă energiile sunt determinante. De energiile acestea depindem în privinţa forţei de existenţă şi de realizare a atâtor merite ale unei existenţe deosebite.

Când suntem în situaţia de a nu avea ce mânca, energia nu mai întâlneşte pe traiect substanţele grosiere. Astfel, ea se autoamplifică, devenind mai liberă. Pentru un corp-fizic atenuat de lipsa adevărului şi conştiinţei universale, deci **un corp aproape deşelat de experienţa materialistă,** energia determină paralizarea sistemului nervos. Muşchii nu ne mai ascultă, acuitatea devine incertă. Trebuie să mai spunem că această energie circulă antigravitaţional, (de jos în sus, de unde de jos şi unde sus, pentru moment n-are importanţă), fiindcă în aceste cazuri *jos* şi *sus* devin concepte spaţiale, dar **spaţiu nu există în metafizică**. Situaţia poate deveni critică cu adevărat, deoarece autoamplificarea acestei energii poate distruge corpul fizic. În opoziţie cu energia care urcă, substanţa alimentară circulă gravitaţional în momentul când mâncăm, de la cavitatea bucală la cealaltă cavitate. Ceea ce se petrece este frânarea energiei cosmice până la parametri necesari constituirii unui echilibru normal al existenţei. Frânarea energiei repetându-se de câteva ori pe

zi, aduce cu sine diminuarea forţei vitale şi dezechilibrul parametrilor fizici. Alimentaţia denaturată provoacă prin acumularea toxicităţii o situaţie mai critică, lucrurile devenind dramatice până la omorârea corpului fizic. Nu sunt reclamaţii sau cel puţin amenzi pentru aceste situaţii, mai ales că inculpatul nu se mai vede sau zicem că *nu se mai mişcă*.

Omul **are două corpuri**

În cazul alimentaţiei naturale ritmice corpul este armonizat.

Ne referim la o alimentaţie mai mult calitativă decât cantitativă.

Prin treceri succesive la etape superioare corpul devine mai adaptat la energia cosmică. Rezistenţa sa creşte până când, la alimentaţia de gradul III, ne bazăm numai pe energia cauzală sau cosmică. La aceasta vom mai reveni, dar putem spune încă de pe acum, că subiectul tangentează Tantra sau energia derivată din activitatea sexuală. Acolo vom restabili adevărata valoare a vieţii, descoperind că omul are doar două corpuri.

Trebuie să scoatem în evidenţă, dincolo de justificări şi de sugestii aberante, că acordând o conştientizare sinelui sintetic, viaţa este un merit în diversitatea atâtor posibilităţi. Acestea se situează într-un algoritm deosebit, etapele şi fazele sale nu se pot încurca niciodată. Prin ritmicitate se obţine armonia, care determină asamblarea în circuitul cosmic. Nu nirvana, cât bunul simţ, normalitatea prin firesc şi necesitatea construiesc ordinea şi pacea supremă în situaţia dată. Pe acest fond putem înţelege că foamea sau postul rezultă din lipsa tratării conştiente a unor elemente dominante, dar care, prin abstracţie şi mai ales prin ignoranţă, acceptare naivă şi leneşă, ne defineşte ca deştepţii lumii.

Dacă putem asculta viaţa, ea ne ascultă

Suntem expuşi la situaţiile cele mai acrobatice prin care *reuşim* să orientăm ceea ce nu vrem spre ceea ce pare să vrem. Suferinţa şi munca se dovedesc inutile în dobândirea unui minim de fericire, care pare să se ferească de noi. În definitiv şi în mod cert, noi ne ferim de fericire. Reiese clar că foamea sau postul nu sunt operative, un fel de nucă în peretele existenţei. Reliefarea unui minim bun simţ şi tratarea în mod holistic, cu răbdare, chiar ludic şi aleatoriu a unei educaţii metafizice, determină posibilităţi nebănuite, ce nu ţin cont de suite tradiţionale şi trădătoare, de preluări mimetice şi atât de savante. Viaţa, dacă o putem asculta, ne ascultă şi mai bine. Colaborăm cu experienţa din greşeală în greşeală spre victoria eternă.

Ceea ce căutăm, descoperim în mod critic, fără nici un sens

Pentru iniţiaţi viaţa este o comedie, pentru deştepţi o tragedie.

De aceea, cei care râd sunt sănătoşi şi deplini, pe când ceilalţi sunt mofluzi şi handicapaţi, melancolici şi întristaţi că ceva nu merge. Cam totul?! Dar pentru a ajunge să râzi, îţi trebuie cel puţin să asculţi curajul minimei înţelepciuni, să ai un spirit de observaţie normal şi natural, aşa încât să nu repeţi o gafă. Să poţi evita ceea ce-ţi face rău sau rezultatul să fie cel puţin un rău original şi tot aşa… Fără să vrei, constaţi că ceva te determină să ajungi pe o anumită cale şi lucrurile se îndreptă de la sine.

Acest proces se numeşte **autocorecţie** şi depinde de autoeducaţie despre care vom vorbi în detaliu.

A trăi cu teamă de existenţă însemnă să intrăm în

rezonanţă cu toată teama din lume. Astfel, cum se spune într-un proverb, de ceea ce te fereşti nu scapi. În neştiinţa şi deşteptăciunea noastră punem răul înainte şi apoi dăm cu capul de el până când ajungem la noi înşine urlând în rugăciuni şi reclamaţii, şi până vă va şopti amin.

Toate acestea sunt determinate de lipsa determinării pentru că, ceea ce căutăm, descoperim în mod critic şi fără nici un sens.

Ceea ce trebuie există şi, într-un fel, ne-ar aştepta. *Ce este al Tatălui este şi al tău*. Un asemenea tată aiurit ar trebui să fie totuşi deosebit de bogat în păcate şi deşteptăciuni. Totuşi lucrurile sunt deosebite, chiar dacă ne aşteaptă până ne vom sătura de experienţele proprii exterminante. Prin încarnări succesive ne învăţăm să evităm ceea ce până la urmă tot acolo am ajunge, realizând că suntem datori şi mai ales **responsabili faţă de propria realitate.** Acest lucru este valabil oricât am da vina în exterior, care nu există. Foamea este o cacialma a materiei, neînţeleasă, o situaţie tristă a lipsei de atenţie şi de responsabilitate. În realitate, după cum reiese din realitatea lucrurilor, nu este nevoie de alimentaţie. Se pot determina cele mai impresionante merite ale evoluţiei şi mai ales evitarea morţii.

Chiar trebuie să surâdem. Şi totuşi e necesară nu multă răbdare, ci răbdare în general. Ea stimulează spiritul de observaţie, dăruindu-i un sens pentru determinarea sensului unic, deoarece cauza vine din interior şi se manifestă în exterior şi nu invers.

Prin această credinţă falsă am ajuns astăzi la o inversare a valorilor şi trăirilor noastre, care se plimbă între maternitate şi cimitir. Între barză şi coasă nu se trăieşte, ci se supravieţuieşte.

Foamea adevărată devine visul realizării într-o realitate divină şi deosebită. Adevărul şi non-

adevărul sunt Adevărul

Astfel stând lucrurile, trebuie să le ascultăm până ce le vom putea discerne în mod cert şi evident cum stau lucrurile în realitate. Suntem dedicaţi alegerii responsabile. Nimeni nu ne poate face rău sau bine, pentru că singuri noi ne pricepem şi trebuie să ne pricepem cum trebuie să fim. La mijloc se află propria noastră trăire.

Foamea şi moartea nu există, dar noi reuşim în divinitatea noastră să le realizăm. Înfăptuim, culmea, un merit care ne deconspiră cât suntem de divini, compromiţându-ne propria existenţă. Ne bazăm pe faptul că legile universale sunt răbdătoare şi mai ales intacte. Trebuie doar să ne dăm jos la prima staţie şi să mergem pe picioarele noastre până ajungem la aripile vieţii şi atunci putem survola un bine meritat sens al evoluţiei continue şi armonioase. Ceea ce trebuie sunt aspecte legice şi necesare.

Turnura vieţii va găsi în primul rând propria naturaleţe şi respectare pentru binefaceri senine şi meritorii. În alegerea profundei experienţe evităm o experienţă bună pentru o alta şi mai bună.

Adevărul şi non-adevărul sunt Adevărul. Suntem şi mai nutrim încă… Foamea adevărată devine visul realizării într-o realitate divină şi deosebită a răscumpărării păcatelor noastre.

EDUCAŢIA ALIMENTARĂ ŞI ALIMENTAŢIA

Educaţia este la ora actuală suma tradiţiilor. Acestea rezonează cu trădarea, cu leşinul academic faţă de vârfuri pleşuve, merite ale înaintaşilor, fără a bănui comedia că tot noi am fost. În unele cazuri şi mai comice, am fost chiar mai buni decât astăzi. Dacă am putea determina o tradiţie ce înseamnă reîncarnare, restaurare şi mai ales

responsabilitate, altfel ar sta lucrurile.

Educaţia este o ştafetă din generaţie în generaţie, mereu mai scăzută, mai diminuată, astfel încât generaţiile de azi deţin o educaţie formală şi deformată. Ceea ce urmează este, dacă se mai poate, să o transfere următoarelor generaţii. Ele însă sunt ceva mai atente, dorind o alternativă firească şi normală la toate aceste rele. Revista ***17*** oferă tocmai o asemenea alternativă. Ce înseamnă alternativa? O posibilitate de a alege între două soluţii.

Ce înseamnă a alege? A decide care dintre cele două soluţii este mai bună. Din alegere în alegere apare suita şi sensul primordial, ce înseamnă evoluţie.

Educaţia alimentară este culmea ignoranţei şi a suferinţei

Tot azi, educaţia este doar bunul rău al situaţiei degenerate prin lipsuri informaţionale şi la rândul lor cenzurate şi limitate de deştepţii ce au conspirat pentru a evita propria dezamăgire ca ceva nu funcţionează. **Chiar dacă nu funcţionează, nu suntem în stare să definim tragedia şi suferinţa ca veleităţi şi supreme obiective ale existenţei.** Aceasta sunt sigur că nu convinge pe nimeni, nici pe deştepţii care încă mai vorbesc despre fericire şi sănătate, pace şi armonie în convieţuire. Dacă vor mai vorbi despre asemenea lucruri frumoase, sfârşitul lumii este asigurat şi determinat printr-o uluitoare premeditare. Educaţia alimentară este culmea ignoranţei şi a suferinţei. Ceea ce se defineşte duce la finalitate. Astfel de lucruri de neînţeles şi totuşi acceptate şi asimilate canalizează şi deturnează suita existenţei înspre efemeritate şi inepţie înţeleaptă. Totul în această educaţie alimentară este ironie: mâncăm ca să nu murim de foame şi în realitate n-a scăpat nimeni, adică să devină nemuritor

în urma faptului că a mâncat zeci de tone de atâta **educaţie**. Hai să mâncăm, să nu se strice mâncarea. Ştim deja cum stau lucrurile, dar nu ne lăsăm. De ce să se strice afară când avem deja burtă?

Trebuie să încercăm şi să ne menţinem (bolnavi, suferinzi) până când ne vom convinge. Când suntem bolnavi, suntem şi mai sadici, obligând bolnavul (pe noi) să mănânce pentru a nu muri.

Colac peste pupăză, îi compensăm lipsa de toxine, pentru că spitalizarea să nu fie o vacanţă şi mai ales să ne asigurăm că nu-i va mai trece… Atâtea şi atâtea despre ceea ce educaţia alimentară deturnează şi detronează până nu mai avem ce. Lipsa de experienţă? Atât timp cât există o experienţă nu suntem în stare să percepem realitatea tristă şi ignorantă a situaţiei. Există şi experienţe cu adevărat pozitive, nu doar figurative, dar până şi acestea sunt date deoparte, lăsând loc morţii şi suferinţei.

Acumularea atâtor rele determină o reducere a handicapului situaţiilor inoportune şi ireale

Alimentaţia este figurativă, nici măcar formală. Jocul de cuvinte poate să deruteze: *figurativ* în sensul de dinamică a ceva, un mijloc inerent până la deconspirare. Figurativul figurează până ce certitudinea înlocuieşte funcţia normală şi operativă în sensul revenirii şi recunoaşterii adevărului prin trăirea cu adevărat.

Formalul este numai un aspect mimetic şi obţinut prin acceptare ce ne situează în lunga teamă (anestezia) generată de suferinţa provenită din insuficienţa alimentară. Un lanţ aparent nesfârşit, dacă n-ar exista aşa-zisa altă figuraţie, moartea, care nici ea nu este formală. Reiese astfel că alimentaţia este formală, iar moartea – figurativă. Ne aflăm în realitate în domeniul speculaţiilor,

dincolo de care realitatea binecuvântării ne priveşte uimită că orbecăim prin întunericul înţelepciuni senzoriale sau materialiste.

Societatea umană se află la ora actuală la o răscruce, şi nicidecum o crucificare. Acumularea atâtor rele determină o reducere a handicapului situaţiilor inoportune şi ireale. Trebuie să alegem realismul prin sinceritate şi simplitate. Elta-Universitate a determinat deja spargerea unor bariere şi a demonstrat ceea ce era de demonstrat, ea nu-şi asumă paternitatea acestor lucruri fiindcă ele sunt cunoscute de când lumea, dar şi ascunse tot de când lumea. Revenirea şi revendicarea curajului a determinat descoperiri uimitoare, atât de accesibile oricărui om. Rămâne ca asemenea fiinţe să-şi determine acum un factor de luciditate şi responsabilitate.

Trăim prin adevăruri şi nu prin justificări

Alimentaţia nu este nici figurativă, nici formală, ea este doar un joc pentru a ajunge la adevăratul joc. Tot ceea ce mâncăm este eliminat, chiar şi alimentaţia naturală. Un aspect atât de neobişnuit n-a fost cercetat la propriu, ceea ce constituie o problemă care necesită o rezolvare, nu o justificare. Trăim prin adevăruri, nu prin justificări. Dacă un om poate trăi fără să mănânce 70 de zile, după care treaba lui… fără să bem trăim numai 7 zile, iar dacă nu respirăm trăim numai 70 de secunde.

Cât de savant trebuie să fii pentru a elucida o asemenea situaţie sinceră şi simplă? Există încă o situaţie paralelă. Mâncarea costă mult mai mult decât băutul, iar respiraţia nu costă nimic dar aduce totul, adică viaţa. Bineînţeles că nu se poate apela numai la respiraţie aşa dintr-odată. Oricâte speculaţii ale deştepţilor ar fi însă, – precum că nu respiraţia este totul, – ele nu pot sta în picioare.

Ceea ce am demonstrat în cei şapte ani de trăire la propriu a atâtor merite, de multe ori emoţionante? Pur şi simplu ne apucă râsul când ne dăm seama de sensul unic şi sincer al realităţii universale. Cât este de simplu! Din etapă în etapă, prin răbdare şi prin asumarea algoritmului, – care nu este redat prea elocvent în atâtea cărţi ce par să vorbească despre iluminare şi alte asemenea minunate lucruri…

NU ESTE VORBA DESPRE ALIMENTAŢIA ÎN SINE; Veţi învăţa să mâncaţi până ce nu veţi mai avea nevoie de mâncare

Edificăm şi dispunem deja întru totul de ştiinţa-conştiinţei.

Lucrurile sunt mai simple decât ne imaginam. Reiese în cazul alimentaţiei bazate pe o educaţie alimentară, deci anihilantă şi denaturată, o situaţie neaşteptată: imaginaţia intră în stare latentă.

Nu mai suntem în stare de propriile stări decât **în mod formal**.

Ori de câte ori am conferenţiat despre alimentaţie, ori de câte ori am scris pe această temă, am atras atenţia că nu este vorba de alimentaţia în sine, deşi mulţi se aşteptau să fiu regele bucătarilor, să dau fel şi fel de reţete şi tehnici culinare. Din contră am adus în perspectiva ştergerii imaginii tradiţionale, o tabula rasa la propriu. Realitatea adevărată este sigur, cu totul alta decât cea pe care o tot menajăm. Tocmai ea nu ne menajează cât ne amenajează în mumii şi într-o bătrâneţe de speriat copiii. Le-am atras atenţia studenţilor: veţi învăţa să mâncaţi până nu veţi mai avea nevoie de mâncare. Departe de mine să-i aduc la starea de inaniţie, de un asemenea sadism nu cred pe nimeni capabil. Însă alimentaţia denaturată este cea care determină o inaniţie reală, fiindcă lipsa

substanţelor organice deteriorează organele şi aduce starea de boală, care se menţine printr-o suferinţă eternă.

Singurele reţete naturale nu sunt cele cu care ne-am obişnuit, ci aceste conferinţe, cărţi, scrieri despre ceea ce înseamnă alimentaţia. Trebuie să mediatizăm şi să medităm la ceea ce repetăm de o sută de mii de ori într-o viaţă: mâncarea. Ceea ce este prea mult ne-ar face să pierdem şi ceea ce am avut. După un scurt timp, în alimentaţia naturală, când nu mai pierdem timpul cu digerarea şi alte aspecte, deturnăm acest timp (scurta şedere căreia îi spunem viaţă) spre a turna cele mai eficiente măsuri şi mărturii în ceea ce ar putea fi şi ceea ce înseamnă în fapt această alimentaţie. *Mentalizarea* şi *conştientizarea* provoacă detaşarea şi reglarea funcţiilor esenţiale.

Alimentaţia naturală este un proces... până se câştigă procesul suntem fiinţe cosmice, nu prăfuite

Alimentaţia naturală este un proces şi o relaţie până se câştigă procesul şi se obţine o relaţie reală cu armonia cosmică, suntem fiinţe cosmice, nu prăfuite. O educaţie dinamică, iniţiatică meritorie, şi nu conservatoare, tradiţională, determină trecerea din etapă în etapă la cele mai necesare aspecte ale realităţii absolute.

Alimentaţia naturală ne detaşează de teamă, fiindcă dispare starea de suferinţă, de anestezie, imaginaţia iese din latenţă, la fel şi intuiţia. Revendicăm astfel şi revenim la funcţii ce le-am cunoscut numai formal, ele devenind conţinutul şi responsabilitatea, mediul şi modul de existenţă determinantă.

În celelalte litere ale revistei vom demonstra aspectul holistic al existenţei la propriu, când vom discuta despre automodelarea mentală sau autoeducaţie, despre regenerarea prin asimilarea energiei cauzale în relaţia

erotică. În ea se împlinesc şi se întâlnesc de fapt cele mai fabuloase aspecte ale experienţei cosmice, dar până una alta asigurăm trei litere numai despre alimentaţie. Revista **17** este pentru cei care ies din starea de anestezie şi o pot percepe în mod pragmatic şi necesar ca pe o evadare dintr-un materialism sfâşietor şi letargic.

Cunoaşterea este spirituală, dincolo de teorii şi teoreme, de justificări şi definiţii, de acceptări şi menţineri inerente ale inerţiei.

Ruşinându-ne de propria prostie, ajungem să ne apărăm cu orgolii catastrofale. Răul nu vine niciodată singur. Demnitatea şi responsabilitatea ne determină totuşi un drept de apel şi o ultimă instanţă, prin aceea de a ne întoarce înainte, spre alternative umane şi prin asimilarea sincerităţii şi simplităţii unor lucruri meritorii şi necesare. Nu trebuie să ne schimbăm, ci să evoluăm, nu trebuie să criticăm ci să discutăm, nu trebuie să apărăm adevărul, ci trebuie să-l cunoaştem. A cunoaşte este posibil numai prin experienţa proprie, nu de laborator, ci de viaţă.

Suntem şi existăm într-o realitate dincolo de orice imaginaţie, ne călcăm totuşi în picioare cu crucea şi spada, cu mâinile ocupate astfel de instrumente inutile şi spectaculoase. Avem posibilităţi posibile pentru realizarea unei realităţi utile pentru a ajunge la cele subtile. Încet şi cu răbdare, cunoscând algoritmul, calea, căutăm şi cercetăm derivări pozitive prin care să ne asimilăm propriei realităţi şi atitudinii umane adevărate. Ieşim dintr-o istorie politică şi intrăm într-una umană şi firească, într-o înţelepciune responsabilă ce asimilează justiţia divină.

***

Meditäm la meritul unic al Unităţii în monada realităţii triadei universale. Cunoaştem şi folosim candelabrul cu şapte braţe, în mijlocul celor 12 înţelepţi

care ne privesc şi ne aşteaptă pentru a nu mai aştepta. Viaţa nu înseamnă alimentaţie şi anestezie, ea este permanentă şi armonioasă, fericirea şi bogăţia spirituală şi materială sunt merite absolute ale Absolutului.

SĂ NU UCIZI MÂNCAREA!

Acesta este conţinutul uneia dintre cele zece porunci, dar citite ad literam par ciudate şi fără un sens. În afară de aspectul metaforic există şi cenzurarea. În general, peste tot unde s-a pus punct, de fapt mai era o virgulă. Pentru cei ce nu trebuie să ştie nici măcar formulele ignorării, aceste afirmaţii nu trebuiesc explicitate prea mult. Şi totuşi, chiar în *paragraful 29*, din *Geneză*, din *Vechiul Testament* se specifică despre aşa-zisa alimentaţie.

După cum rezultă din lucrările revistei ***17*** se pare că nu este vorba de nici un fel de mâncare. Într-adevăr, ceea ce reprezintă mâncarea, constituie un proces de anesteziere într-un moment de involuţie în planul de evoluţie, referitor la care se spune tot răul spre bine. Despre aceste lucruri am explicat în cartea *Medicina alimentaţiei*.

Atât timp cât vom ucide mâncarea ne vom ucide indirect.

Cunoaşterea formală prin obişnuinţă, tradiţii, acceptare a unei aşa-zise alimentaţii determină cele mai agravante consecinţe, deturnând starea de viaţă la o continuă supravieţuire. În general putem spune că mai mult mâncăm decât vorbim despre hrană, sau chiar dacă vorbim, nu ne referim decât la o dezvoltare mai dramatică rezultată în urma asimilării unor elemente mai sintetice, mai rafinate, mai moderne şi mai transformate de o

industrie alimentară. În final se obţin însă produse atât de diferite de cele naturale, încât viaţa este blocată pur şi simplu. Ne întoarcem la porunca biblică. Ea se referă în mod metaforic la un aspect care derutează din toate punctele de vedere şi mai ales al bunului simţ. Majoritatea nu sunt criminali pentru a li se atrage atenţia că n-au voie să ucidă, criminalii tocmai că nu se sinchisesc de asemenea porunci; în fine, ceilalţi, victimele sunt derutaţi că li se adresează lor o asemenea chemare. Un aspect, senzorial, materialist.

În realitate nu există moarte (iarăşi un sens ciudat şi neaşteptat!). În textul original continuă, dincolo de punct, cuvântul ce dădea un sens logic şi real acestei informaţii deosebit de realiste şi absolut necesare. Atât timp cât vom ucide mâncarea, ne vom ucide indirect.

Triada ENZIME-PROTEINE-VITAMINE

Elementele din triada ENZIME-PROTEINE-VITAMINE se află numai în produsele naturale, sub formă simplă şi dinamică a vieţii.

Enzima, – de aici elementul limfatic, – acesta în realitate este Ethericul universal, suflul divin, pranayama, respiraţia. În ambele sensuri enzima determină proteina, iar aceasta vitamina. Toate au la bază sistemul viu al energiei sub diferite forme de manifestare. Începând cu elementul limfatic apare situaţia de monadă, un element fiind cauzal, celălalt material. Elementul material este doar oglindirea realităţii cauzale, manifestarea sau materializarea. Proteinele şi vitaminele sunt deja pe nivelul efectului. Ele nu există şi totuşi determină acest corp fizic – iată o concluzie mai dură şi mai neaşteptată. În regnul vegetal şi în toate celelalte regnuri se găseşte elementul cauzal: energia. Se ştie deja că regnul despre care am amintit nu deţine corp astral ce manifestă senzaţii.

Deteriorarea produselor vegetale derutează multiplicarea limfei

Practic orice sistem are nevoie de energie. Corpul fizic îşi procură această energie sub forma cauzală prin respiraţie şi totodată şi prin surse de efect. Digestia constă în transformarea unor produse vegetale, – deci organice, – pentru mărirea cantităţii de limfă. Deteriorarea produselor organice vegetale pune în derută multiplicarea limfei, care practic nu mai poate participa la construirea corpului fizic. Ea se deteriorează, iar după un scurt timp încetează să mai funcţioneze. Spunem că cetăţeanul a murit.

Se poate subînţelege cine a murit, automobilul şi nu şoferul.

Şoferul, rămâne fără maşina, care-i era absolut necesară pentru experienţa în planul fizic. Urmează în cele din urmă să preia un alt vehicul prin naşterea acestuia, iar el, şoferul, să se încarneze pentru a-şi continua experienţele. Continuând la fel ca data trecută, se va afla în aceeaşi situaţie, astfel deţine mii de încarnări, până va descoperi cum stau lucrurile…

Datoria religiei era să utileze omul cu astfel de cunoştinţe, încât acesta să nu se mai rotească în roata karmică

Religia constituie o adaptare a cunoaşterii absolute la societate, deci era de datoria ei să utileze omul cu astfel de cunoştinţe, încât acesta să nu se mai rotească în roata karmică.

Religiile sunt aşa cum sunt. Este una dintre probele cele mai neaşteptate şi bine camuflate pe care omul trebuie să le depăşească. Ignoranţa religioasă este bine camuflată în spatele metaforelor, alegoriilor, simbolurilor,

dar în spatele ei stă adevărul atât de căutat şi atât de bine ascuns de clerul tuturor religiilor.

Într-un cuvânt nu trebuie să condamnăm preoţii, ei îşi fac doar datoria. În realitate nu există suferinţa şi moartea, deci dispare mobilul unei condamnări a lor.

Deturnarea cunoaşterii spre ignoranţă şi dogmatizare condamnă instituţia şi toate dogmele ce premeditează ascunderea adevărului

În situaţia actuală există totuşi, în afară de metafore şi alegorii, o deteriorare a textelor sacre rezultată în urma cenzurărilor.

Acestea încurcă şi mai mult descifrarea textelor. Deturnarea cunoaşterii spre o ignoranţă instituţională şi spre dogmatizare poate condamna această instituţie şi toate dogmele ce premeditează ascunderea adevărului.

Rugăciunea este un exemplu; prin meditaţie se obţine materializarea determinată de necesitate

Religia însumează toată cunoaşterea, însă este confundată cu aspectele aşa-zis specializate: teologii, credinţă, ritualuri… În realitate ea este holistică, cuprinzând toate formele de manifestare socială. Intruşii în religie au abuzat de situaţie dar şi când au avut această libertate, deteriorând cultura, politica, ştiinţa şi mai ales viaţa normală şi firească a omului. Aici nu facem decât să denunţăm aceste lucruri ce sunt inumane şi fără nici un drept de apel. Majoritatea preoţilor nu mai ştiu să explice originea unor texte, pentru că s-au îndepărtat atât de mult de la sorgintea lor, încât pe lângă faptul că au devenit de neînţeles, determină o decadenţă şi un fanatism dincolo de orice imaginaţie, o societate sărăcită, suferindă, speriată.

Trebuie să fii sănătos pentru a fi un bun credincios

După cum se poate vedea, descifrarea acestor texte nu este dificilă. În primul rând trebuie să fii sănătos pentru a fi un bun credincios, credinţa fiind un proces de iniţiere. Pentru aceasta este necesară o educaţie materialistă cu bun simţ, cunoaşterea matematicii, fizicii, chimiei, anatomiei, geografiei… după care urmează o ridicare în grad a cunoştinţelor. Tocmai de aceea predarea sau cunoaşterea religiei este valoroasă după o vârstă la care individul a atins cotele de experienţă materială pentru a le înţelege pe cele imateriale. Dar azi, în toate religiile, individul este frustrat de aceste posibilităţi. Este preluat de mic şi introdus într-o formă sau alta de credinţă, pe care nu o înţelege, o preia prin teamă şi acceptare, rezultând un blocaj chiar şi în cunoaşterea materialistă necesară. Acest mod de educaţie este antieducativ; consecinţele sunt dramatice şi contestă din toate direcţiile acest mediu şi mod de cunoaştere sau de credinţă.

Iniţial, la prima coborâre a lui Moise, când a spart Tablele Legii, Decalogul era Dodecalog, Moise revine însă doar cu Decalogul. Chiar şi numai atât este de ajuns, dar azi le vedem atât de cenzurate, încât devine aproape imposibil pentru un om anesteziat, derutat şi ignorant să perceapă sensurile atât de necesare eliberării sale. Este interesant că preoţii percep aceste lucruri, dar sunt şi ei într-o continuă stare de suferinţă şi frustrare.

Ceea ce rezultă este paradoxul necredinţei. Se ştie foarte bine că o rugăciune nu funcţionează, ci este doar un exemplu, fiindcă o rugăciune constituie o meditaţie în anumite condiţii prin experienţă, prin ea se obţine o materializare determinată de necesitate.

Un alt exemplu este situat la celălalt capăt al lucrurilor, cum este de exemplu economia, unde nu se

cunoaşte Legea Zeciuielii.

Normele, investiţiile, parametrii unei industrii, comerţul, relaţiile materiale nu sunt folosite în manifestarea acestei situaţii universale. Practic, când omul investeşte 1000 de lei trebuie să obţină 10.000 lei. Desigur, nu se pot lua orice cifre, ci trebuie plecat de la cele mici şi tot ce se poate. Randamentul cosmic este încă neînţeles de oamenii tributari anesteziei, ce determină prin ignoranţă pauperitatea şi lipsurile a milioane şi milioane de oameni.

Consecinţele uciderii alimentaţiei sunt mult mai dramatice decât o crimă

Aceeaşi lege este valabilă şi în sens invers: cine nu-şi achită o datorie, sau fură va trebui să plătească de zece ori. *„Nu ceea ce intră în gură, ci ceea ce iese poate fi un păcat”*. Desigur, Iisus nu se referea la alimentaţia actuală, – carne şi medicamente, – tocmai de aceea atrăgea atenţia asupra puterii gândurilor, cuvintelor, vorbelor. Dacă s-ar ţine astfel de cursuri în biserici şi temple, ele ar genera o devenire prin revenire la o civilizaţie paşnică şi normală. Dar exact despre asemenea lucruri nu se suflă un cuvânt, determinând o degenerare premeditată şi fără nici un sens. Consecinţele uciderii alimentaţiei sunt mult mai dramatice decât o crimă, aceasta după un timp se uită, dar zeci de ani de ucidere şi aici autoomucidere generează cele mai dramatice suferinţe pe care omul actual le consideră normale, fiindcă s-a obişnuit să spună că aşa vrea Dumnezeu sau că aşa este viaţa. Totuşi, în sinele său, încearcă totuşi un gust amar, bănuind că Dumnezeu sau viaţa nu ar prescrie aşa ceva. Pomii şi animalele nu suferă cât suferă omul, cu toate că şi acestea sunt realizate de creaţie, de Dumnezeu. Fără cuvinte sau comentarii.

În *Elta-Universitate* a noastră s-au realizat majoritatea preparatelor, ce nu se deosebesc de cele

tradiţionale, numai că păstrează intacte valorile ethericului şi sistemul limfatic care sunt într-un mediu bazic, de aici manifestând dinamica vitală. Prin aceasta dispare suferinţa şi mai ales consecinţele acestei ignoranţe, se revine la cunoaştere şi implicit la credinţă, astfel omul se simte eliberat prin propriile sale decizii şi experienţe, nedepinzând de nimeni în sensul că responsabilitatea sa devine normală şi firească. De la o zi la alta mereu mai mulţi constată aceste consecinţe şi devin, – sincer vorbind, – în stare (şi fără rugăciuni şi jertfe, mantre sau asane) să recunoască şi astfel să descopere cât este de simplu. Tocmai de aceea aceste articole explică aceste informaţii, ce nu afectează şi nu atenuează atentând în nici un fel la virtuţile credinţei şi vieţii civilizate.

ŞTIINŢĂ, COMERŢ, SUFERINŢĂ

În articolul anterior riscam să dăm vina exclusiv pe religiile tradiţionaliste. Dar răul nu vine niciodată singur. Astfel, un alt protagonist al realităţii dramatice de astăzi, într-o amploare nemaivăzută, este Comerţul.

Majoritatea oamenilor de ştiinţă nu mai au cum să descopere conştiinţa

Comerţul exploatează atât producătorul, cât şi consumatorul, cu riscul de a rămâne fără mobil. Acesta sponsorizează şi întreţine instituţiile ştiinţifice, dictându-le orientarea. Prin aceasta afacerile şi aşa-zisa îmbogăţire sunt şi mai dinamice şi mai inumane. Astfel majoritatea oamenilor de ştiinţă nu mai au cum să descopere conştiinţa, căci sunt pur şi simplu prinşi într-o goană după profituri, determinând produse din ce în ce mai sofisticate, sintetice, rafinate, ce se îndepărtează de natura reală. La televizor nu se va face niciodată reclamă la morcovi sau

prune, în schimb se va face la ciocolată, bomboane, fel de fel de paste făinoase, cu toate că se ştie că distrug dantura. Cercul se închide apoi prin reclame la perii şi paste de dinţi, şi fel de fel de substanţe împotriva suferinţelor respective.

Cosmeticienii de valoare ştiu că părul nu trebuie spălat niciodată. Cu toate acestea comerţul a promovat substanţe cu ajutorul cărora părul să devină şi mai frumos (!?), dar astfel se perturbă sistemul aurei care concentrează densitatea maximă în jurul capului. În acelaşi sens, în cavitatea bucală nu se introduc obiecte precum periuţele de dinţi, plus diverse substanţe extrem de acide. Desigur, ne este incomod să percepem aceste rânduri în urma obişnuinţei şi educaţiei. Dar pe faţă nu trebuie să ne spălăm, părul trebuie protejat prin natura lui.

Se ştie că iarna umblăm bine îmbrăcaţi, chiar dacă afară sunt câteva grade sub zero şi cu toate acestea umblăm cu faţa în pielea goală (!) Surâdeţi. Nu v-aţi gândit desigur la un asemenea lucru, pentru că scapă din cauza obişnuinţei.

Obişnuinţele sunt exploatate de comerţ

Când mergem pe stradă şi cineva doreşte să ne atingă nasul sau obrazul, ne ferim instinctiv, de altfel nici noi nu avem această plăcere de a mângâia pe ceilalţi aşa cum dăm mâna. Iar aspecte care ne-au scăpat, şi câte nu mai sunt… Tocmai obişnuinţele sunt exploatate de comerţ, dar prea puţini industriaşi sunt conştienţi de asemenea lucruri.

Scopul scuză mijloacele.

În urma unui asemenea aforism suntem îndreptăţiţi să căutăm soluţii pentru a vedea dacă este chiar atât de negru dracul. Cum vine acest aspect? Este simplu, nici o firmă, sau comerciant nu va putea obliga pe nimeni la

modul persuasiv să consume ciocolată şi să folosească periuţa de dinţi. Chestiunea este mult mai subtilă, participarea este încă ignorantă, mimetică, la modă, excentrică. Normal, cineva poate să ne reproşeze că asemenea substanţe au un efect totuşi pozitiv. Aşa şi este. Când cumpărăm un asemenea produs aducem multă credinţă, asumată prin ştiinţă, reclamă, sau sugerată prin păcăleala de către alţi naivi, producându-se astfel sugestia-pozitivă sau efectul Placebo, binecunoscut în medicină.

N-ai voie să judeci exteriorul, ci numai interiorul

Mai departe puterea cuvântului se manifestă, doar ca organismul suferă. Aparent nu se simte, dar cu timpul apar reacţiile secundare ce devin primare şi iar dăm vina pe Dumnezeu sau pe viaţă, uitând cât rău am realizat. În acest mod încălcăm iarăşi o lege din Decalog: *„Nu ai voie să judeci…* Am pus puncte, fiindcă mai urmează ceva şi fiindcă **în situaţia cenzurată suntem consideraţi handicapaţi şi tare nevoiaşi la nivel de logică, gândire, raţiune, cultură, experienţă**.

Oricine surâde când i se spune că n-are voie să judece. Dar să vedem textul în original: *„N-ai voie să judeci exteriorul, ci numai interiorul”*. Se pare că am exprimat destul de rigid textul. Mai simplu, exteriorul sunt manifestările, efectul, iluzia, lumea formelor, a umbrelor. A judeca evenimente, situaţii, sentimente, acţiuni, toate sub această stare de realitate, devine nu numai inutil, ci şi împotriva oricărei raţiuni. Este mai bine să folosim judecata înainte de manifestare, adică atunci când concepem, proiectăm, ne dorim, cu alte cuvinte la nivel cauzal. Vă asigur că cine va urma un asemenea sfat, va constata că lucrurile exterioare au o turnură pozitivă, frumoasă, civilizată, generând sănătate şi armonie.

Totuşi cum să judecăm lumea interioară? La şcoală sau facultate nu se spune nimic, la biserică nici atât, iar părinţii sunt deja deferiţi acceptării şi tradiţiilor. Practic devine imposibil să percepem o asemenea stare de realitate cauzală, aşa că ceea ce ne rămâne este numai ispita şi tentaţia de a judeca. Rămânând în lumea manifestării, chiar dacă este o iluzie, mai trece timpul, nu ne plictisim, cu toate că suferim.

Suntem siguri că articolele din revista 17 vor clarifica şi elucida, problemele, rezultând situaţii simple şi fireşti, normale şi absolut necesare. Niciodată nu este prea târziu şi nimic nu este întâmplător. Dacă am putea percepe mantra am afla calea şi sensul ei. Dar încă o dată trebuie să fii în primul rând sănătos.

Factorul de sănătate devine mobilul ce permite minunate posibilităţi

Vom mai vedea în următoarele litere ale revistei, câte elucidări mai trebuie, le deţinem deja, dar ele încă ne aşteaptă, tocmai de aceea niciodată nu este prea târziu. De trei zile, acum fiind 4 ianuarie 1997, sute de eltişti au intrat în pauză alimentară. De trei zile n-au mai folosit cavitatea bucală pentru a consuma mediul (alimentar), mai au patru zile, împreună şapte zile sunt suficiente, de bun augur pentru refacerea corpului fizic. Nu este vorba de suferinţă, de voinţă, sau de orice altceva, ci de un proces firesc şi normal.

Tradiţiile sunt trădătoare

Autorul acestor rânduri se va bucura de 14 zile de o vacanţă minunată. Acest aspect se repetă în fiecare lună. Da, este posibil după ce am depăşit imposibilul. Cum? Prin bun-simţ, prin răbdare şi mai ales prin judecarea

elementelor cauzale, ale mentalului şi ale lumii-interioare. Factorul de sănătate devine mobilul ce permite minunate posibilităţi, făcând abstracţie de imposibilităţi. Este o iarnă destul de capricioasă, cu geruri până la minus treizeci de grade, totuşi *eltiştii* n-au nici guturaiul tradiţional. Se poate subînţelege că ei sunt împotriva tradiţiilor, pentru că se dovedesc a fi trădătoare.

Unora le surâd aceste lucruri, ştiind că eltiştii vor face faţă tranziţiei actuale, fără să cheltuiască mai mult de o mie de lei pe zi, faţă de 10000 cât cheltuiesc ceilalţi. Zeciuiala pozitivă. Chiar şi autorului îi convine pentru un astfel de fifty-fifty, pentru că doar o jumătate din an mai cheltuiesc pentru produse naturale; chiar şi ele sunt în tranziţie. Comercianţii se vor simţi uşor atacaţi, dacă se vor extinde asemenea nebunii. Ce vor mai face? Cum se vor descurca? Da, am întâlnit mulţi comercianţi care sunt alături de noi, i-am ajutat să iasă din starea de suferinţă, de condamnare la moarte. Comerţul nu este împotriva vieţi şi a bunului-simţ. Este de fapt proba pentru comerciant, la fel ca şi pentru cetăţeanul preot.

Nu trebuie să judecăm exteriorul, deoarece critica este în acest caz mai distructivă decât ceea ce suntem în stare să remediem. Spuneam că răul nu vine niciodată singur, dar tot aşa se poate admite că nici binele nu vine niciodată singur, ambele sunt valabile. Tot răul spre bine, comerţul va continua o probă năprasnică cu ajutorul ştiinţei.

Misiunea preoţilor şi comercianţilor constă în a restabili balanţa karmică

Astfel lucrurile vor ajunge la un prag de colapsare, când răul generat va declanşa instinctul de conservare. Atunci toate se vor restabili de la sine, dar până atunci cei ce au un dosar karmic destul de inadecvat bunului-simţ,

vor avea condiţii arhisuficiente pentru suferinţă. Putem mulţumi preoţilor şi comercianţilor pentru împlinirea misiunii lor, au nevoie. Este un fapt neaşteptat pentru cititorii neavizaţi, ce constă în determinarea unei balanţe karmice.

Am amestecat Iadul şi Raiul într-o monadă fără sens

Rămâne ca cei care citesc un asemenea articol să mediteze în timp la propria viaţă şi în unele cazuri la părinţi, copii sau nepoţi.

Merită o asemenea jumuleală şi tăvăleală atât de grotescă şi de gratuită? Înţelegem oare ceva din existenţă? Nu vrem să bruscăm sau să atentăm la obişnuinţă şi tradiţii. Ştiinţa mai are un pas până la conştiinţă. Am amestecat Iadul şi Raiul într-o monadă fără sens. A decide dacă viaţa ta are un sens, este important, chiar dacă este atât de târziu. Fiecare are un sens, o misiune deosebită în această existenţă.

Veţi lăsa aceste informaţii deoparte ca fiind stângăcii

Vom vedea în litera D că Astrologia deconspiră sensurile pozitive şi câte talente, capacităţi şi taine purtăm cu noi fără să bănuim! Pierdem timpul cu posibilităţi imposibile. Vedem, intuim, sperăm, dar tot obişnuinţa, mimetismul, ignoranţa ne învinge.

Teama şi neîncrederea ne determină insuficienţa. Într-un fel aveţi dreptate, tradiţiile înlocuiesc ceva ce nu se cunoaşte, dar totuşi există. Nu poţi înlocui o tradiţie, dacă nu pui ceva în loc. Până atunci ne descurcăm cum putem sau cum nu putem. Niciodată nu este prea târziu.

Acum nu sunteţi în stare să urmaţi informaţiile

acestea, le veţi lăsa deoparte ca fiind stângăcii şi derutări, implicaţii fără sens, misticism şi ignoranţă. Între timp alţi naivi vor percepe asemenea informaţii, chiar şi fără să le înţeleagă vor descoperi că se poate; sănătatea şi viaţa eliberată de atâtea îi vor face să surâdă. Peste zece sau douăzeci de ani scepticii vor citi iar asemenea articole şi-şi vor da seama că, atunci când le-au citit prima dată, n-au ştiut, n-au înţeles… Chiar puteţi să spuneţi acum că nu ştiţi sau că nu înţelegeţi? Lenea şi factorul de obişnuinţă, orgoliul şi trufia, sunt preţuri scumpe, pentru că va trebui să le achitaţi cu însăşi viaţa. Formele mentale nu se pot da deoparte decât prin cunoaştere şi credinţă, răbdare şi bun simţ:

Suferinţa înlocuieşte fericirea

„Şi cine va recunoaşte, Tatăl din Ceruri îl va ierta”. Iisus a spus aici un lucru cosmic, dincolo de orice comentariu. Dar cum să recunoască oamenii din moment ce li se ascunde cunoaşterea?

Şi ce să recunoască, doar nu este vinovat de nimic? Totuşi boala pe care o aveţi, sărăcia, lipsa de perspectivă nu sunt vinovăţii incomensurabile? Şi autorul a trecut prin asemenea deşteptăciuni ale ştiinţei şi teamă de Dumnezeu. Cu toate acestea, niciodată nu este prea târziu, chiar dacă acum este dimineaţă ora 4:32, ora galbenului şi Casa II, vă spun asemenea date, fiindcă va trebui să ne obişnuim cu ele. Suferinţa înlocuieşte fericirea, ori una ori cealaltă, doar că suferinţa este serioasă, melancolică, obosită, îmbătrânită faţă de fericire care este cam zvăpăiată, ascultă muzică, întreprinde călătorii, face amor, îşi doreşte să cunoască câte în Luna şi în Stele… Da, nu prea se pretează cu moda de azi, până ajungem ţărână ne-o punem pe cap, există destule şampoane.

Aveţi dreptate cei care trebuie să justificaţi într-un

fel privirea rigidă asupra acestor rânduri; cu această *dreptate* suferinţa pare să fie puţin mai atenuată, chiar şi orgoliul respiră uşurat… Ce vină au copiii şi cei pe care-i convingeţi că suferinţa este o calitate, o valoare, un sens? În realitate o răspândiţi pentru a suferi mai uşor, numai că suferinţa se acumulează, devine de nerecunoscut.

Pentru ce? Pentru un zâmbet, pentru a recunoaşte: „DA, Tată Ceresc **revin la tine** aşa cum tu eşti în mine şi eu sunt Fiul în căutarea Spiritului rătăcitor..

ALIMENTAŢIA EXTERIOARĂ

Chiar dacă suntem obişnuiţi să confundăm alimentaţia cu un proces intern, fiziologic, trebuie să realizăm încetul cu încetul prezenţa unei situaţii deosebite. Astfel, cei ce au trecut la un mod de alimentare cu produse naturale au tendinţa să se îmbrace în culori deschise, până când descoperă albul. Prin alimentaţia naturală dispar secreţiile, mirosurile, transpiraţiile, dermatozele…

Hainele nu se mai murdăresc, acest aspect este încă material. O altă urmare şi mai impresionantă mai este determinată de creşterea vibraţiilor, despre care ne propunem să mai vorbim puţin.

Termenul de vibraţie este similar cu cel cunoscut în ştiinţa fizicii, drept oscilaţia într-o secundă. În general, chiar şi începătorii pot realiza conexiuni similare cu asocierile următoare, sincere şi directe. Un om trist, bolnav, obosit are vibraţii mult mai mici decât cei veseli, odihniţi, sănătoşi, vibraţia fiind un coeficient de energie.

Vibraţiile la care ne referim sunt subtile sau utile. Pe cele utile le sesizăm deoarece abordăm utilul prin organele senzoriale; pe cele subtile le percepem indirect, trebuie să confirmăm încă şi încă o dată că prin evoluţia sănătăţii se deschide calea sesizării lor.

Creşterea şi menţinerea vibraţiilor pozitive se realizează prin starea de sănătate

Creşterea şi menţinerea vibraţiilor la un stadiu pozitiv se realizează prin starea de sănătate, de optimism, de cunoaştere şi mai ales de credinţă. Fiind un factor de asimilare din exterior, chiar şi alimentaţia naturală necesită un consum de energie sau de vibraţie. Totuşi, alimentaţia denaturată solicită mult mai multă vibraţie sau energie, întrecând nivelul optim al realităţii existenţei.

Se ajunge astfel la o continuă devitalizare, devibraţie sau lipsă de energie, ce se manifestă prin îmbătrânire; în final, corpul fizic nemaiavând energia necesară vieţii, rezultă moartea.

Entitatea este suma mai multor corpuri care există simultan

Entitatea este suma mai multor corpuri ce există aparent simultan, fiecare corp având vibraţia sa, vibraţiile fiecăruia nu se interferează decât prin implicarea factorului mental, care mai este cunoscut ca cel al gândirii. Vibraţiile sunt determinate de o lungime de undă, astfel putem vorbi de rezonanţă sau de interferenţă.

Vibraţiile sunt în realitate deosebit de stabile şi nu ajung la interferenţe. Totuşi, din necunoaştere şi mai clar, din necredinţă decurg accidente ce perturbă stabilitatea acestor vibraţii şi astfel se ajunge la situaţii paradoxale.

În general, când două vibraţii interferă sau se amestecă, se obţine o a treia care nu are nimic din cele două. Putem spune că cele două s-au pierdut, anihilându-se. Situaţia este dezastruoasă, căci atunci când se pierde, provoacă ruină şi starea de disperare.

Factorul de conştiinţă este derutat şi de aici teama şi frustrarea.

Alimentaţia naturală aduce un factor de rezonanţă corpului fizic, care fiind organic, are nevoie de substanţe organice, chiar şi metalele trebuiesc determinate de un aspect organic. Ca exemplu oferim tratamentul anemiei; acesta solicită un tratament cu fier, dar acest lucru nu face decât să întreţină sau să agraveze anemia.

Totuşi, ştim prea bine că fierul se găseşte în tot ce există ca aliment de culoare roşie: pepene roşu, cireşe, roşii. În cazul acestor alimente fierul organic este asimilat total. Este firesc pe acest fond, ca cei ce mănâncă natural să nu sufere de anemie.

Cei ce mănâncă natural par mai slabi

Paradoxul că cei ce mănâncă natural au un corp fizic aparent mai slab se explică prin faptul că ţesuturile adipoase sau straturile de grăsime se reduc. De aici derivă impresia că alimentaţia aceasta duce la slăbire, dar nici vorbă de aşa ceva, este vorba de fapt de eliminarea grăsimilor şi a toxinelor de care organismul nu mai are nevoie. Dacă ne gândim mai bine, orice doamnă şi-ar dori o asemenea înfăţişare. Suntem departe de starea de anemie…

Cei ce mănâncă natural pot realiza munci continue fără să obosească

Se ştie deja că cei cu o astfel de alimentaţie dorm cel mult trei ore pe zi, pot realiza munci continui fără să obosească. Pentru cei ce au ajuns mai departe, cum sunt pauzele alimentare, factorul de muncă, de travaliu creşte deosebit de mult, la fel siguranţa în activitate, constituind o situaţie total paradoxală, încă necunoscută pentru cunoaşterea tradiţională şi mai ales materialistă.

Vibraţiile fiind laitmotivul în existenţă atât în fizică

cât şi metafizică, într-un cuvânt al existenţei universale, depindem într-o măsură mai mare decât bănuim de situaţia lor. În această direcţie atragem atenţia că un tratament medical nu face decât să crească vibraţiile pacientului. Fenomenul este numai temporar, am văzut mai devreme efectul Placebo care nu durează nici el prea mult, fiindcă în cursul repetiţiei unui tratament efectele se atenuează până la dispariţie, deoarece se pierde puterea de sugestie pozitivă. Pe de altă parte, prin alimentaţia din spitale vibraţiile sunt reduse şi vor scădea în continuare. Fostul bolnav va continua acasă să-şi scadă vibraţiile printr-o alimentaţie denaturată, menţinând şi revenind la starea de insuficienţă şi de boală.

Alimentaţia naturală determină ieşirea din isterica şi permanenta rezonanţă cu suferinţa

Alimentaţia naturală determină ieşirea din isterica şi permanenta rezonanţă, adică gândire despre boală, suferinţă, necazuri, reuşind să desfiinţeze orice urmă de a ne lăsa atraşi mental de situaţia de îmbolnăvire. Tocmai acest aspect determină o evoluţie holistică, căci cel care consumă alimente naturale se schimbă continuu, neajungând la o limită, iar această schimbare este permanentă. Cum spuneam, corpul fizic nu este numai anatomia, ci şi exteriorul său. Trebuie doar să determinăm şi să realizăm corespondenţele unei suite de observaţii simple. Cei bolnăvicioşi se îmbracă în culori din ce în ce mai închise, bătrânii deja sunt edificatori. Alimentaţia naturală schimbă treptat culoarea hainelor până la albul obişnuit, de altfel şi corpul fizic în natura sa este de culoare albă, de altfel nu întâmplător ne definim ca populaţie albă. Culoarea este proprietatea unei substanţe de a reflecta (într-o anumită măsură) lumina; astfel, hainele de culoare roşie absorb toate vibraţiile, dar

reflectă culoarea roşie, de aici senzaţia că substanţa sau haina respectivă are culoarea roşie, în realitate având toate în afară de roşu. La fel pentru toate celelalte culori ale îmbrăcăminţii noastre.

Albul nu este o culoare, ci senzaţia redată pe retină, ce surprinde toate cele şapte culori în mod simultan, acestei percepţii îi spunem alb. Practic rezultă că hainele albe reflectă toate culorile, deci obiectul sau corpul fizic îmbrăcat într-o asemenea culoare nu este expus la exterior. În schimb, hainele negre sau negrul fiind absorbţia tuturor vibraţiilor, deci a culorilor, este firesc să nu le mai vedem şi avem senzaţia că este negru. Rezultă un aspect dramatic prin faptul că un asemenea corp fizic este penetrat, traversat, bulversat de vibraţii şi nu numai, de forme-mentale negative: praf, mizerii, atrăgând alte lucruri similare murdăriei fizice, ce cad pur şi simplu ca într-o gaură neagră. De altfel acest aspect se poate vedea pe chipul acestor preoţi şi călugări, pe cei ce insistă prea mult să umble în doliu, care sunt mumificaţi după un timp. Corpul fizic este pus la uscat şi de aici derivă o altă tehnică de a se manifesta înmormântarea.

Spălarea sau libaţia

Culorile hainelor nu sunt întâmplătoare, ci sunt corespondente, de aceea după cum se îmbracă cineva, ne dăm seama de gândurile şi sentimentele sale. Hainele albe sunt ale sincerităţii şi sănătăţii, ale sociabilităţii şi colaborării. Corpul fizic este apărat de atâtea şi atâtea aparente situaţii dramatice. Acest aspect este realizat numai prin situaţia îmbrăcăminţii. Dar să urmărim în continuare acest tip de alimentaţie exterioară.

În privinţa spălării corpului fizic avem cele mai tradiţionale şi mai ignorante soluţii. Spălarea ar trebui să o numim libaţie, de altfel este similar cu botezul la creştini.

Apa pe care o folosim în operaţia aceasta este ethericul sau corpul lui Dumnezeu, care are această denumire impresionantă, deoarece ethericul lichid are proprietăţi deosebite. Când venim din oraş sau de la serviciu ne simţim obosiţi, murdari, un duş sau o baie ne reconfortează şi ne simţim atât de bine!… Dacă-i priveşti cu atenţie, oamenii nu sunt atât de murdari, de obicei este vorba de oameni intelectuali, fiindcă ceilalţi, muncitorii şi ţăranii n-au obiceiul spălării pentru că nu au nici instalaţiile necesare la îndemână. Vom cerceta cu atenţie în articolele următoare proprietăţile apei. Intelectualii sunt în general fiinţe destul de curate şi totuşi, – în cazul despre care vorbeam, – simt nevoia să facă un duş. Ce se întâmplă? Corpul fizic fiind îmbrăcat într-un dublu eteric, desigur într-o vibraţie invizibilă, se impregnează uşor cu alte dubluri eterice, gânduri, sentimente, alte elemente subtile şi propriile gânduri negative ale entităţii care dau o senzaţia de greutate sau de mizerie.

Apa spală ethericul subtil

Apa este o formă a ethericului şi are proprietatea de a spăla pe cel subtil (tot etheric), iar trebuie să recunoaştem şi la acest nivel, că ignoranţa instituie cele mai dramatice soluţii. Prima şi cea mai teribilă este folosirea săpunului. Acesta nu există în natură, şi însăşi realizarea sa necesită substanţe organice ce au aparţinut unor corpuri vii, implicând uciderea lor. Aşa se obţin aceste obiecte ale morţii şi pe care le folosim în procesul numit *spălat*. În afară de acest lucru, trebuie să ţinem cont că spălarea nu trebuie să dureze mai mult de şapte, maximum patrusprezece minute, căci altfel apa dizolvă dublul eteric şi corpul fizic se poate dizolva ca o bucată de zahăr. Se ştie că la un moment dat ceva ne împinge să ieşim din cadă cât mai repede.

Spălarea este inutilă pentru cei ce mănâncă denaturat

Folosirea apei implică o restricţie pe care trebuie s-o cunoaştem din capul locului. De la gât în sus nu se foloseşte sub nici o formă apa, repet că în zona encefalului se află coroana, sfera de etheric deosebit de bogată, de spirituală, care apără cele trei chakre din zonă. Ştim prea bine că atunci când sunt spălaţi, copiii urlă, mai ales când ajungem în zona capului. Acest lucru nu este întâmplător. Pentru cei ce mănâncă denaturat spălarea este tot atât de inutilă ca şi alimentaţia lor, fiindcă rezerva de toxine şi dereglări ale corpului fizic reface mirosul, iar transpiraţia şi dermatozele secretă şi menţin în continuare cele mai neplăcute izuri. Folosirea altor substanţe, cum este săpunul, este contraindicată, dar nu mai are nici un rost pentru alimentaţia denaturată, deja meciul este aparent pierdut.

Trecerea la alimentaţia naturală reglementează de la sine toate aceste lucruri, şi cei ce rămân tributari tradiţiilor sau obişnuinţelor îşi fac foarte mult rău, atenuând posibilităţile fireşti ale organismului lor. Prin trecerea la alimentaţia naturală se vor înţelege treptat atâtea fenomene pe care astăzi le situăm în domeniul parapsihologic. Poate că acum ne va veni mai la îndemână să înţelegem spălatul ca o libaţie, care este un ritual spiritual. Revenirea la credinţă, datorată alimentaţiei naturale, devine mai mult ca oricând certă şi necesară.

OBIŞNUINŢA – MANIFESTAREA IGNORANŢEI

Cei ce aud şi văd pentru prima dată produsele alimentaţiei naturale sunt deosebit de speriaţi, având impresia că ea este obligatorie şi că li se răpeşte cea mai

plăcută plăcere a vieţii lor.

Pentru a percepe acest mod de alimentaţie, entitatea trebuie deja să fie determinată de o evoluţie interioară, superioară faţă de cea medie. De ce spunem aceasta? Deoarece în realitatea universală nu există ierarhii, acestea aparţin numai lumii formelor şi ignoranţei. Chiar şi pentru o entitate dotată, obişnuinţa îi oferă la început destule gafe şi tensiuni. Am atras atenţia, tocmai de aceea, că iniţiind alimentaţia naturală, nu trebuie să eliminăm orice dorinţă de a mai mânca şi altceva, aceasta ar însemna să devenim fanatici. Când apare o plăcere, un gust, după ingerarea unui aliment, cum este un salam, o friptură, un ou prăjit, ele nu trebuie respinse ca toxice, ci trebuiesc mâncate pentru a scăpa de asemenea forme mentale ce cu timpul se vor îndepărta.

Ignoranţa este determinată în mod premeditat de educaţie

Obişnuinţa de a mânca denaturat, la care ne referim aici, este de cu totul altă natura, pur şi simplu este manifestarea prostiei, a necunoaşterii unor elemente de ştiinţă materialistă.

Nu cred că există interese în acest sens, fiindcă practic nimeni nu doreşte să sufere. Tot aşa, nu cred că există un scop, deoarece se ştie că alimentaţia denaturată determină boala, îmbătrânirea şi moartea. În afară de nivelul de evoluţie, ignoranţa este determinată în mod premeditat, în planurile existenţei sale, de educaţie.

Educaţia se realizează sub diferite forme: religioase, materialiste, prin apartenenţă la diverse grupări. Putem vorbi aici de interese şi scopuri, fiindcă instituţiile menţin îmbolnăvirea, suferinţa, prin cunoştinţele cu care au fost instruite entităţile care îşi pierd astfel calitatea şi capacitatea de judecată. Rezultă deci că menţinerea lor la

nivel de sclavie este mult mai uşoară decât prin alte metode sau sisteme persuasive. Educaţia se datorează acestui merit. Educaţia nu poate fi, nici în acest caz, obligatorie, deci ea este rezultatul acceptării. **Acceptarea este la rândul ei un moft, indiferenţă, ea denotă anumite interese, scopuri şi lenevie**.

***

Pentru cel ce se simte atras de alimentaţia naturală s-a mai explicat şi mai revenim. Sunt etape progresive determinate nu de voinţă, ci de răbdare şi de bun-simţ. Se ştie că după scurt timp de folosire a alimentaţiei naturale, entitatea se trezeşte solicitând o hrană mai subtilă care este cunoaşterea, revede toate aspectele existenţei sociale: ştiinţei, culturii, politicii; devine mai conştientă, mai responsabilă, mai amabilă, mai calmă şi mai atentă. Aceste calităţi civilizează, dar despre ele nu suntem încă în măsură să putem vorbi, pentru că la ora actuală civilizaţia este atât de formală, încât ea constituie o parodie ce ascunde şi disimulează cele mai atavice instincte.

Alimentaţia naturală este un factor de revenire la credinţă

De la alimentaţia naturală derivă un merit continuu de revenire la meritele funcţiilor şi calităţilor. Cel ce consumă alimentele aşa cum le găseşte în natură, nu mai suportă romanele care dezbat subiecte dramatice, în care se află o cantitate incomensurabilă de sugestii-negative şi în ce mai rămâne este multă ignoranţă.

Cu toate că scriitorii sunt intelectuali dotaţi în acest sens, toţi sunt contestaţi din acest punct de vedere, la modul lamentabil.

Alimentaţia naturală se reduce din punct de vedere

cantitativ din ce în ce mai mult, ea se compensează prin perceperea mai liberă şi mai responsabilă a lumii în care existăm. Definim acest lucru ca factor de spiritualizare, de recunoaştere şi de revenire la credinţă. Accentuăm că singura credinţă este numai credinţa.

Dacă îi dăm un nume sau atribut, devine specificul locului, a aspectului social, istoric, a limbii locale. Credinţa fiind eliberarea (de toate acestea).

Statul ascunde populaţiei adevărul despre alimentaţie

Rezultă în mod firesc situaţia că anumite instituţii nu doresc ca cetăţenii să fie liberi. Suma instituţiilor este statul, deci statul ascunde populaţiei adevărul despre alimentaţie. Pentru stat chestiunea alimentară nu este un factor de premeditare, ci rezultă prin cursul lucrurilor, fiind deci o consecinţă. Realitatea alimentaţiei naturale este determinată prin implicarea entităţii în cunoaşterea propriilor sale manifestări şi cercetări, o entitate care nu este împotriva tradiţiilor, statului sau a acelora care-i contestă experienţa personală. Este interesant că anumite instituţii şi personalităţi critică această alimentaţie, nebănuind la ce se expun.

Situaţia lor este paradoxală, deoarece o alimentaţie denaturată implică un factor de anestezie, deci aceste instituţii şi personalităţi n-au posibilitatea de a percepe aceste realităţi. Urmează în mod firesc să vadă în alimentaţia naturală un factor destabilizator (?!), ignorant şi extrem de periculos.

Dar să revenim la obişnuinţă… După cum rezultă, ea constituie o consecinţă complexă a unor activităţi extrem de complicate, ce devin complici la starea de dezordine şi insuficienţă a vieţii.

Obişnuinţa nu este, la fel ca şi în cazul educaţiei, nici

ea obligatorie; ea se obţine prin ceea ce s-a afirmat deja. În situaţia în care un om obişnuit se întâlneşte cu alimentaţia naturală, el nu este în stare să perceapă alternativa, capacităţile sale sunt blocate şi atât de sufocate, încât vede în bine (sau în roz) cel mai rău aspect al realităţii. Tocmai de aceea, în multe cazuri iniţierea în alimentaţia naturală devine deosebit de dificilă, practic este posibilă numai prin păcăleală, prin joc şi mai ales prin curiozitate, pentru a descoperi un aspect neaşteptat al existenţei.

Există două categorii mai favorizate: săracii şi bolnavii

Există două categorii mai favorizate, mai apte, când se pare că se confirmă zicala tot răul spre bine: sunt cei săraci şi cei bolnavi. Aceştia uită pentru moment factorul de *nesănătate* al alimentaţiei naturale, îl experimentează ei înşişi, fără să bănuiască faptul că intră într-un proces de trezire în care, vă asigurăm, procesele sunt ireversibile. Un om conştient nu va mai accepta să mănânce carne, când ştie prea bine că *obiectul* era cu o zi înainte un animal în privinţa corpului fizic fiind la fel ca el. Acel animal avea sentimente şi o viaţă cât de cât, care nu primejduia viaţa mâncătorului de carne. Pentru acest om, imaginaţia a ieşit din starea latentă, acest fenomen spulberă în fiecare zi starea de obişnuinţă.

IEŞIREA DIN LATENŢĂ A IMAGINAŢIEI – FENOMEN CE SPULBERĂ STAREA DE OBIŞNUINŢĂ

Dar să ne aplecăm puţin asupra a două aspecte ale obişnuinţei: cea tradiţională (statică, formală, generală) şi cea absolut necesară, fiindcă pentru cei care consumă alimentaţia naturală aceasta a devenit foarte plăcută şi extrem de necesară.

Trecerea de la obişnuinţa statică la cea dinamică determină factorul de evoluţie

Spuneam mai înainte că progresul, mişcarea continuă într-o manifestare, – schimbarea pentru cei care consumă alimentaţia naturală –, nu are un termen, limită, scop.

Pentru aceşti oameni deschiderea devine mereu mai largă.

Obişnuinţa tradiţionalistului este cantitativă, a celuilalt devine calitativă. Pledăm din suita faptelor şi nu a unor teorii ce pot determina anumite ideologii sau dogme ce nu mai sunt posibile într-o continuitate a progresului a existenţei.

EXPERIENŢA PERSONALĂ ESTE NECESARĂ PENTRU A CONFIRMA SITUAŢIA

Pentru începători, obişnuinţa nu trebuie să fie un impediment, ci o notă de umor, fiindcă obişnuinţa continuă să-i aducă experienţe pe care le-a depăşit deja, însă în acest mod are posibilitatea vie de a realiza comparaţia. După câteva luni sau un an de alimentaţie naturală a mânca un pateu sau macaroane ne provoacă o stare de insuficienţă, de stinghereală, de nesiguranţă, faţă de starea plăcută, relaxantă prin alimentaţia naturală. Aceste experienţe sunt deci necesare pentru că ne confirmă situaţia prin însăşi rezultatele testului nostru. Cercetarea şi nu acceptarea este în măsură să determine suita progresului.

Insistăm şi adresăm rugămintea în acest sens ca aceia care sunt dornici să-şi asume riscul şi fericirea propriei vieţi, care doresc să iasă din cercul vicios al

condamnării la moarte, să nu accepte fără să verifice o asemenea alimentaţie naturală. În acest caz, această experienţă nu va dura şi se vor vedea din nou în situaţia anterioară.

Obişnuinţa este deja un factor de menţinere a populaţiei la un nivel retrograd, sclavagist. Sclavia ţine din situaţia faptului că omul actual trebuie să muncească cât mai mult pentru a-şi asigura banii necesari cumpărării de alimente denaturate, ce constituie un viciu. Acesta, la rândul său, determină dezastrul actual prin care definim situaţia ca fiind un GENOCID PREMEDITAT. Pe acest fond se manifestă o eutanasie disimulată.

Sunt de acord bătrânii cu această condamnare?

Numai în această ţară există şase milioane de pensionari, toţi condamnaţi la moarte din cauza insuficienţei cunoaşterii şi a menţinerii nivelului actual de cunoaştere. Este exploatat aspectul deja câştigat: fixarea în orgoliu, nervozitate, frustrare. În general aşa-zişii bătrâni sunt cu totul de acord cu această condamnare, dar în mod particular dacă fiecare este luat în parte şi întrebat dacă îi convine, rezultă că nici unul nu-şi doreşte acest lucru. Cu toate acestea, nu-şi doresc o schimbare care se numeşte viaţă.

Sclavia este un mod de a menţine o civilizaţie sau o societate la un nivel de inactivitate creând impresia celor care se consideră puternici că sunt stăpâni. Nu bănuiesc că continuând să se alimenteze în mod denaturat vor ispăşi aceleaşi pedepse.

Tocmai de aceea lupta cu obişnuinţa este numai faza premergătoare, pentru Ascendentul în: Taur, Leu, Scorpion şi Vărsător

Lipsa de imaginaţie crează fanatism şi trăiri halucinatorii cu impresia de fericire. Alimentaţia naturală determină obişnuinţa dinamică, creatoare, permanentului schimbat, dispariţia plictiselii, a rutinei, a aşteptării, senzaţiei de timp, atâtea frustrări şi mai ales revelarea credinţei, dar nu formal şi tradiţional. Tocmai de aceea lupta cu obişnuinţa este numai faza premergătoare, de iniţiere desigur, în unele cazuri mai mult, în altele mai puţin, este specifică pentru cei cu Semne Fixe în Crucea Cardinală, cum se mai spune cu Ascendentul în cele patru Semne Fixe: Taurul, Leul, Scorpionul şi Vărsătorul. Lor le va veni mult mai greu să participe la aceste transformări şi reveniri vis-à-vis de propria viaţă.

Consecinţele ce nu ţin cont de astfel de obişnuinţe se manifestă mereu mai dramatic, situaţia şi soluţia, repetăm, apare prin tot răul spre bine. Ea va determina şi orienta aceşti oameni spre alternativa şi spre regăsirea realităţii. Suntem conştienţi de lipsa informaţiilor în aceste direcţii şi tocmai de aceia scriem primele trei litere ale revistei pe tema alimentaţiei, cu atât mai mult cu cât revista este indicată în special celor cu o alimentaţie naturală. Nu vrem să frustrăm pe ceilalţi, deoarece **informaţia, adevărul, experienţa, datele ştiinţifice şi cât mai holistice, prin ele însele vor edifica** şi vor determina un început de cercetare şi meditaţie asupra unor aspecte pe care, pur şi simplu, presa, radio şi televiziunea le evită sistematic. Din contră, sunt instituţii ce pledează pentru tradiţii şi menţinerea unor aspecte ridicole care într-un fel pun umărul la genocidul actual. Alimentaţia naturală există, gata preparată de natură, ea costă de zece ori mai puţin, iar transformarea omului devine incalculabilă, şi mai ales în privinţa evoluţiei şi restabilirii relaţiilor umane, se subînţelege la nivel de pace.

BĂTRÂNEŢEA ŞI ALIMENTAŢIA

Bătrâneţea şi consecinţele una sunt. Când vom ajunge să ne dăm seama că ritualul vieţii nici nu implică şi nici nu poate explica dezastrul ei şi prin aceasta al nostru?

Bătrâneţea este o capodoperă a materialismului şi a necredinţei. Cei ce nu sunt în stare să asculte de legi, pentru că prin asumarea lor să devină credincioşi, ajung într-un hal fără de hal, care se numeşte bătrâneţe. Bătrânul n-a fost dintotdeauna aşa, a fost rând pe rând copil, tânăr, matur. Această stare provine în urma a zeci de ani de practicare a alimentaţiei denaturate, însuşi termenul fiind edificator: denaturarea vieţii, a existenţei printr-o trăire orgolioasă şi sfidarea armoniei universale.

Viaţa ne arată cum să fii permanent tânăr şi sănătos

Pentru bătrâneţe nu există justificare, dar niciodată nu este prea târziu. În cei şapte ani de activitate a Universităţii-Elta am descoperit şi consecinţele pozitive ale alimentaţiei naturale.

Subliniem aceasta mai ales pentru studenţii trecuţi deja de şaizeci de ani. Printre primele consecinţe numărăm stoparea îmbătrânirii, degenerării, după care urmează regenerarea în sine. Dacă gerontologia este ştiinţa prin care să-ţi maschezi bătrâneţea, viaţa însăşi este cea care-ţi arată cum să fii permanent tânăr şi sănătos.

Explicaţiile ar fi de prisos acum.

APOCALIPS – sfârşitul lumii prostiei şi al fărădelegii

Suntem cantonaţi la bara adeveririi atunci când suntem întrebaţi dacă recunoaştem. Chiar şi în ultimul moment suntem conştienţi cât de cât că prin ceea ce am

făcut am determinat catastrofe inutile şi puerile. Chiar dacă nu ştim, corpul fizic ştie că nu este în realitate, el fiind doar reflectarea corpului astral, care nu îmbătrâneşte şi nu moare. În triada Tatăl-Fiul-Spiritul, atât timp cât Fiul nu ştie de Tatăl, de unde să apară spiritul, înţelepciunea? Tatăl este corpul astral, iar Fiul este corpul fizic.

Când vom percepe asemenea adevăruri simple, va exista şi spiritul.

Să urmărim câteva argumente indubitabile, fără prea multe comentarii: *„vin de la Tatăl şi una sunt cu El* sau: *„Tatăl şi-a trimis unicul Fiu…* sau: *„Te-am făcut după chipul şi asemănarea Mea”* cât şi altele metaforizate şi dificil de înţeles pentru necredincioşii credincioşi. Eliberaţi de spirit am luat-o razna prin exterior, prin manifestări, considerând că este realitatea absolută.

Şi totuşi recunoaşterea determină revendicarea, revenirea, refacerea toate acestea fiind desemnate într-un singur cuvânt grecesc: Apocalips. De unde şi până unde consideră preoţii şi fanatici că este sfârşitul lumii? Poate au pe undeva dreptate, fiind sfârşitul lumii prostiei şi a fărădelegii. În acest sens, da.

Salvarea bătrânilor este posibilă

Bătrânii sau mai bine zis oamenii care au ajuns într-un asemenea hal nu trebuie să dispere. Alimentaţia naturală este necesară mai ales în aceste situaţii, dar pentru a sesiza acest lucru este nevoie de un discernământ sincer: alegem viaţa sau moartea? În urma atâtor articole am determinat că alimentaţia naturală este respiraţia. Nimic mai simplu decât aceasta din urmă, care la rândul ei poate fi exploatată mult mai bine prin determinarea sănătăţii.

Starea de sănătate se obţine prin substanţele asemănătoare corpului fizic, nicidecum în sensul de a

mânca oameni sau animale. Fiind organic, corpul fizic are nevoie de substanţe vegetale ce conţin energia cosmică în manifestare. Dar cu o singură condiţie: neprepararea mâncării prin metode termice. Se ştie, de altfel, că plantele cresc la o temperatură normală de zece-douăzeci grade şi o presiune în jur de o atmosferă. Prin tratarea termică a produselor naturale se degajă ethericului, adică exact a elementelor energetice. Am remarcat, că în bucătării rezultă un miros foarte apetisant; sunt substanţele etherice care se evaporă, dispar, ceea ce rămâne fiind produsul unei reacţii de oxidoreducere, reducere prin care se obţin elementele minerale într-o dezordine a morţii şi astfel mâncăm moartea.

Pentru bătrâni în special, dar desigur nu numai pentru ei, situaţia este deja alarmantă, dar subliniem salvarea este posibilă la propriu. Aşa stând lucrurile, putem merge mai departe respectând legile existenţei universale. Dacă asemenea bătrâni n-au dinţi, se poate trece la alimentaţia de gradul II, adică mixată.

În acest fel asimilaţia este mai benefică îmbogăţită prin mai multe enzime, proteine şi vitamine. Rămânem însă în suspans atunci când bătrânii se confundă cu orgoliul, ignoranţa şi insatisfacţia că viaţa le-a determinat o asemenea manifestare. Am întâlnit şi bătrâni normali care nu s-au ofilit, dându-şi seama că şi-au bătut de joc de viaţă şi ea de ei, revenind cu bun simţ la respectarea legităţii şi astfel şi-au demonstrat că se poate. Situaţia este critică, implicând educaţia şi dosarul karmic prin intermediul căruia entităţile trebuie să aibă experienţa morţii şi a ieşirii din corp.

Astfel, ele reiau experienţa în alte medii, pentru învăţarea unei existenţe cât de cât în balanţă cu armonia cosmică.

Articolele noastre vor determina, mai ales în situaţia dată, mărturii care nu trebuiesc înţelese în sens critic,

pentru că este deosebit de neplăcut ca la 60 de ani să-ţi dai seama că ai fost exact alături de o normalitate şi un firesc. Niciodată nu este prea târziu. Ceea ce este posibil este revenirea şi refacerea ţesuturilor corpului fizic. Nu trebuie să abandonăm atunci când medicii exprimă cu o notă de gravitate că celulele ficatului nu se mai refac, fiindcă putem spune că sunt chiar împotriva unor asemenea revelaţii şi realităţi ale normalităţii existenţei.

Prin analiza certitudinilor şi incertitudinilor este posibilă decizia

Pentru bătrâni nu în practicarea alimentaţiei constă efortul, referindu-ne la cea naturală, ci în depăşirea unor stări, sisteme, dogme şi a unor educaţii de asemenea natură. Nu vor să se dea de gol faţă de tineri că n-au ştiut ce vor, iar asemenea orgolii îi costă moartea, dar până la ea este suferinţa şi dispreţul celor maturi care nu ştiu cum să scape de prezenţa lor ranchiunoasă şi permanent critică. Bătrâneţea este maximum de suferinţă umană, dar nu şi o condamnare. Oricine care se află într-o situaţie asemănătoare, dacă mai are un bun simţ şi dorinţă de viaţă, îşi poate analiza certitudinile şi incertitudinile şi poate decide dacă este bine sau rău. Suntem în măsură să-i asigurăm pe aceştia încă de pe acum, să citească până la capăt articolul şi decizia să fie pozitivă. Amânarea presupune orgoliu, aici apar deştepţii care îl vor convinge că este lipsit de orice folos şi de sens acest lucru.

Acestea sunt probele, fiindcă asimilarea şi decizia de a trece la alimentaţia salvatoare nu este simplă. După păcat trebuie să urmeze penitenţa; într-un cuvânt, nu oricine merită să revină la viaţă, doar dintr-un moft sau o dorinţă. Tocmai de aceea majoritatea bătrânilor privesc suita alimentaţiei naturale cu cea mai perfectă sfidare. Într-un fel au dreptate, pentru a-şi menţine supravieţuirea

şi suferinţa aşa cum o mai au, măcar să se mai delecteze cu soluţii ale orgoliului, pe care, prea bine simt, că ar da orice în realitate pentru a scăpa de el. Lipsa de sinceritate îi pune în situaţia de a-şi menţine, fără să vrea, autocondamnarea la propria moarte.

Revenirea la viaţă este posibilă oricând

Din aceste rânduri rezultă că nu alimentaţia salvează, ci schimbarea de atitudine. Dacă se ajunge totuşi la o astfel de minune, atunci alimentaţia devine determinantă în situaţia dramatică a bătrâneţii, mai ales când pensiile sunt un fel de sponsorizări din partea statului. Puţinii bani pentru alimentaţia naturală sunt în mod paradoxal suficienţi, dar nu vrem să fim ironici, până la urmă nimic nu este întâmplător. Totuşi, prin răbdare şi bunăvoinţă revenirea la viaţă sunt pentru oricine oriunde şi oricând.

În diferite filiale s-au înfiinţat casele de comenzi pentru consumul acasă, tocmai pentru bătrânii care îşi doresc această alimentaţie. Puteţi contacta centrele pentru experienţa primară şi în definitiv pentru revendicarea propriei vieţi. Soluţie alimentară?

Da, fiindcă prin această necunoaştere a alimentaţiei s-a ajuns la lipsa realismului. Oamenii sunt pregătiţi, sunt în stare să perceapă că ceea ce enunţăm aici, nu trebuie speculat în sensul unor teorii.

Rândurile acestea sunt determinante, tot ceea ce rămâne de făcut fiind discernământul sincer şi simplu, în liniştea şi aşa asigurată pentru mulţi bătrâni, care părăsiţi de copii şi prieteni, sunt deja dincolo.

Îndreptarea este un drept al credinţei

Revenirea la viaţă nu este determinată de

alimentaţie, ci de educaţie, de informaţie şi de merituoasa înţelepciune. Ea ne aşteaptă şi niciodată nu este prea târziu. Dorim celor ce-şi doresc propria viaţă tot ceea ce sufletul mereu tânăr şi sănătos cere. Îşi datorează recuperarea şi remanierea suitei dătătoare de viaţă.

Vor găsi ce le trebuie pentru o asemenea alimentaţie în lucrările Universităţii **Elta** pe care promitem că le vom continua pentru a vă ţine la curent cu aspecte mai inedite prin sinceritatea lor, dar mai mult decât atât, pentru accesibilitatea faţă de orice Fiu.

Ceea ce trebuie să facem este să continuăm mersul înainte, să evităm, bineînţeles, o alimentaţie obişnuită, pentru că aceasta provoacă o suferinţă gratuită şi fără nici un drept de justificare.

Suntem cu adevărat surprinşi de aceste rânduri ce ni se par ca dintr-o altă lume, ca atunci când se caută piatra filosofală sau elixirul vieţii. Lucrurile sunt mult mai simple şi sincere în realitate.

Fiind sincer, cel puţin cu tine însuţi, descoperi şi regăseşti căile prin care înlături şi pui capăt incertitudinii tradiţionale şi obişnuinţei, regăsind certitudinea realităţii armoniei şi marea bucurie a dobândirii prin forţe proprii a veleităţilor şi revenirilor la viaţă. Chiar dacă este iluzorie sau în planul fizic, aici suferinţa este pentru cei ce au provocat-o altora. **Dar îndreptare este un drept al credinţei şi nimeni nu este dat la o parte, fiecare îşi arogă şi se dedică prin orgolii inutile unei autocondamnări**. Astfel, cunoscând situaţia înţelegerii înţelesului sincer şi meritoriu, când realitatea este de partea vieţii, fiind un destin şi nu o soartă, trebuie doar să faci câţiva paşi să descoperi că se poate merge şi mai departe.

CREAŢIONISMUL ŞI EVOLUŢIONISMUL

Alegem această situaţie ce încă n-a fost reglementată. Fiind poziţiile biologiei şi teologiei aflate încă într-o dispută aiurită şi ignorând unele mărturii senine. Este vorba de o monadă, amândoi termenii una sunt.

Creaţia realizează opere, aşa cum sunt şi corpurile biologice, mai departe asemenea corpuri cresc, trăiesc, prin selecţie, ameliorări, adaptări, instincte care mai de care, ce determină o evoluţie, un progres. Astfel, cei doi termeni sunt împreună. În definiţii nu există nici un interes la mijloc pentru biologi, în sensul de a spune adevărul, dar orgoliul este valabil de ambele părţi; teologia ţine morţiş să fixeze aceste chestiuni numai la nivel de creaţie. Culmea că cele două tabere au dreptate în ansamblu, dar se contrazic în situaţia holistică a realităţii universale. Altfel spus, îşi justifică fondurile, salariile, şi preocupările, nu se plictisesc şi mai trece timpul. Consecinţele sunt însă dramatice pentru realitatea milioanelor de oameni ce sunt dispersaţi între ignoranţele menţinute în definitiv din lipsa unei cercetări responsabile.

Procesele mentale sunt imagini

Creaţia la rândul ei constituie un aspect deosebit al manifestării karmice, a Legii Cauzei şi Efectului, fiind la îndemâna oricărui om. Gândurile sau mai exact procesele mentale sunt vibraţii sau imagini, dar esenţa lor fiind subtilă, ele nu sunt văzute. Astfel, pentru ştiinţă, ele nu există din capul locului. Curios ca ştiinţa neagă tocmai ceea ce ar trebui să îndeplinească, ajungându-se la un paradox: ştiinţa se autodistruge. Însă până atunci va distruge cât mai mult.

Fiecare om emite forme-mentale ce se vor manifesta. Exact acelaşi lucru îl menţionează atât de simplu şi sincer Ioan, în Apocalipsa: *„La început a fost cuvântul, şi*

cuvântul era Dumnezeu, şi Dumnezeu era cuvântul” exprimarea fiind metaforică, este dificil de înţeles pentru credincioşi prin metoda acceptării, tradiţiei şi mofturilor dogmatice. Suntem în faţa unei definiţii fascinante.

Pentru a scurta dintr-o expunere destul de lungă, voi fi direct.

Poate cineva să spună, să vorbească dacă nu are imaginea?

Dacă nu are idee despre ceea ce vrea să exprime? Astfel cuvântul este la început şi el este Dumnezeu prin formula sinceră şi simplă.

Formele mentale acţionează tot asupra generatorului lor

Formele primare de existenţă se vor manifesta, Ioan spune: *„şi cuvântul s-a întrupat”*, aceste întrupări sunt în fiecare clipă, tocmai de aceea trebuie să avem grijă să evităm a exprima cuvinte, sugestii negative, înjurături şi critici nefondate. Formele mentale vor determina rezultatul tot asupra generatorului lor. *„Nu ce intră-n gură, ci ce iese din gură poate fi un păcat”*. Iisus accentuează şi El asupra acestei necesităţi, care prin nerespectare generează drame inutile şi gratuite, de altfel într-un cuvânt mai plastic şi modern lipsa de educaţie.

Lipsa de cunoaştere şi de credinţă provoacă deteriorări; (...) prostia este oficială (!)

După cum vedem, necunoaşterea unor aspecte de acest gen nu poate determina o alimentaţie naturală, fiindcă în definitiv nu este vorba de alimentaţie, de orice natură ar fi ea. Vom vedea în final că aceasta este doar suportul, tina pe care tot aşa Iisus o folosea pentru a ridica

vibraţiile celor care-L solicitau. Spunem că mâncăm pentru a nu muri, dar în realitate, în felul în care mâncăm ne ucidem în fiecare zi şi în cele din urmă, – ironia soartei – toţi suntem muritori (desigur, corpul fizic). Conform acestei replici sau mantre, o persoană oarecare dacă nu mănâncă, spune că va muri de foame şi apoi se conformează.

Lipsa de cunoaştere şi de credinţă provoacă deteriorări dincolo de orice imaginaţie. A prelua alimentaţia naturală numai de dragul unei rezolvări temporare nu are nici un coeficient de pozitivism. Mulţi o preiau pentru a slăbi sau a se vindeca. Dar, după ce se văd bine, revin iar la macaroane şi cartofi prăjiţi, ispita acestora este mult mai mare decât importanţa vieţii lor. În lumea de azi ne confruntăm cu ignoranţa şi ea asigură prostia cea mai lejeră şi mai oficială.

Rutina demolează orice ţel

Suferinţa, adică consecinţele sunt însă neconsolatoare. A face abstracţie de Lege te aruncă în ilegalitate, trăind permanent în situaţia de infractori de drept social şi desigur constituţional. Nici un aspect de acest fel nu poate îndulci răzmeriţa faţă de propria noastră situaţie. *Eltiştii* sunt acum în a cincea zi de pauză alimentară, ar fi trebuit deja să fie deshidrataţi (!?), să fie leşinaţi (!?), dar din contră sunt şi mai bine şi mai aproape de Tatăl, de credinţa senină şi plină de lumina vieţii. Mai sunt atâtea de cunoscut!…

Desigur educaţia şi asemenea instituţiile ce sunt formate din funcţionari, adică fiinţe obişnuite ce de mult n-au nici un control asupra acestor competenţe, se comportă într-o rutină ce demolează orice sens sau ţel al instituţiilor. Instituţia este un sistem de autocorecţie a proceselor sociale, în aşa fel încât societatea să aibă permanenta

posibilitate de evoluţie, dar în realitate s-a ajuns exact la situaţii inverse.

Bolile generează o suferinţă a Fiului la nivel de Crucificare

Creaţionismul nu este doar o idee, un complex de discordii între ceva şi altceva, sunt realităţi de fiecare clipă prin care alimentaţia noastră joacă la ora actuală un rol hotărâtor. Aceasta din urmă trebuie bine documentată, felul în care se manifestă ea acum este instinctiv, vulgar, atavic. În plus mizeria ce o introducem şi o acumulăm în noi, culmea, ne mai dă şi satisfacţia că este bine. Majoritatea bolilor generează o continuă suferinţă şi degenerare a Fiului la nivel de Crucificare.

Ieşirea din labirint se află în recunoaştere

Evoluţia este un ansamblu firesc de ameliorări, de cercetări, ce edifică posibilităţi noi şi mai bune. Acest aspect se situează sub spectrul unei involuţii determinate de aşa-zisa revoluţie… Aici ar fi multe de spus fiindcă, chestiunea este ceva mai clasică, dar ca un exemplu mai simplu regăsim similaritatea undeva, în religie.

Trebuie să repetăm că situaţia este catastrofală. RE-(e)voluţie, adică ceva împotriva evoluţiei este asemănător cu re-ligie într-un termen mai clasic re-legio adică ceva ce impune desfăşurarea legii, împotrivindu-se legităţii, realităţii universale. Trebuie să înţelegem bine acest lucru, şi nu fragmentar, fiindcă consecinţele confirmă din plin o asemenea stare şi situaţie.

Ieşirea din labirint se află în recunoaştere. Intrăm aici într-un paradox, fiindcă re-cunoaştere construieşte un sens pozitiv de această dată, fiind vorba de a fi împotriva unei cunoaşteri inutile, ignorante şi fără nici un aspect de

responsabilitate. Legea, Evoluţia, Cunoaşterea constituie o triadă şi termenii ei una sunt.

Este absolut necesar ca existenţa să fie în cuvântul Tatălui Ceresc şi astfel rezultă armonia, pacea, sănătatea, viaţa eternă şi câte şi mai câte… Nu trebuie să luaţi aceste lucruri ca pe ceva dogmatic sau ideologic, există aici multă bucurie şi joacă*: „Lăsaţi copii să vină la Mine”*.

Alimentaţia naturală generează o re-cunoaştere

În cazul alimentaţiei denaturate materialiştii se contrazic, nerespectându-şi propriile cercetări şi cunoaşteri. Tema devine un laitmotiv al iresponsabilităţii şi degenerează într-un genocid pueril şi ieftin, dar cu drame incalculabile. De orice religie ar fi, credincioşii sunt în aceeaşi situaţie. Îşi contestă propriile credinţe, prin a interveni asupra creaţiei, fiindcă prin a prăji sau a fierbe creaţia, nu se poate ajunge prea departe, poate la primul spital şi apoi un transfer în cel mai apropiat cimitir.

Alimentaţia naturală generează o re-cunoaştere a valorilor prin ieşirea din starea de anestezie, de beţie, de insuficienţă, de lenevie şi de indiferenţă, de necredinţă. Cei care au fost într-o situaţie asemănătoare s-au văzut în forţa şi bucuria lucrurilor, au simţit răbdarea şi altruismul, sinceritatea şi responsabilitatea, ce devin instrumente şi mijloace normale de fericire la propriu. Ceea ce se întâmplă astăzi, când cunoaşterea insuficientă determină un orgoliu catastrofal – ce s-a generalizat la toată planeta – înseamnă că materialismul şi-a îndeplinit misiunea. Venim şi deconspirăm aceste ifose de ştiinţă şi de religie, de politică şi de cultură, de o viaţă redusă la stare primitivă şi inutilă, pentru dorinţele sincere de a fi sănătoşi şi fericiţi, de a trăi în pace cu toate popoarele şi de a avea spectrul luminii în cele mai frumoase culori.

Lipsa de credinţă conservă insalubritatea civilizaţiei

Populaţia planetei este îmbătrânită deja de la 30 de ani, generând o sursă continuă de suferinţe pe care medicina le accentuează, fiindcă răul nu vine niciodată singur, de altfel nici nu-l lăsăm să vină singur. Lipsa de cunoaştere sau mai bine zis de credinţă conservă insalubritatea civilizaţiei. Alimentaţia naturală determină trecerea de la alimentaţia de efect la cea cauzală, regăsim acest aspect foarte frumos definit: **fiinţa de lumină se hrăneşte numai cu lumină**. Dar să nu ajungem la aspecte metaforice încercând să percepem energia în monadă numai din starea noastră senzorială pentru că ne păcălim şi de aici apare păcatul.

CHIAR ŞI ALIMENTAŢIA NATURALĂ ESTE DE EFECT, DAR MULT MAI POZITIVĂ DECÂT CEA DENATURATĂ; CEA DENATURATĂ DUCE LA MOARTE, IAR CEA NATURALĂ LA VIAŢĂ; ÎN REALITATE HRANA ESTE RESPIRAŢIA.

Acesta din urmă este aspectul pe care trebuie încetul cu încetul să-l descoperim, depăşind imaginea mistică şi orientală.

Occidentul şi Orientul una sunt şi tocmai de aceea sinteza între spirit şi manifestarea sa prin tehnologie va determina monada unei civilizaţii realiste şi responsabile în care să nu mai fie temple şi spitale, şcoli şi închisori. Da, asemenea lucruri pentru un senior anesteziat sunt idealisme, ce sunt deosebit de periculoase, pentru că el nu vede decât propria sa suferinţă, fără drept de apel. Mai periculos decât faptul că nu înţelege este faptul că se situează împotriva unor alternative legitime la care nu are încă acces.

Tocmai de aceea, revista ***17*** nu este dedicată deştepţilor cu cartofi prăjiţi, şi dacă un asemenea ins se dedică unei polemici, trebuie să reţină din cuvântul continuu că **acestei reviste i se decernează dreptul de persona non-grata din capul locului**.

Astfel ştiind asemenea lucruri, staţi mai bine prin revelarea minunatelor cuvinte ale minunatului Învăţător ce ne-a dorit şi ne doreşte tot ce ne dorim***: „Şi voi puteţi aceste lucruri şi chiar mai bine”.***

CUNOAŞTE-ŢI ADEVĂRUL ŞI ACESTA VĂ VA ELIBERA

Oare care este acest adevăr? Credincioşii se tot bat de mii de ani pentru a-şi dispune adevăruri peste adevăruri, generând atâtea crime odioase, încă mai stând în genunchi în faţa lui Iisus răstignit… Trebuie să fie una din cele mai mizerabile certitudini în privinţa handicapului şi ignoranţei realităţii simple şi sincere.

Deteriorând Fiul, accesul la Tatăl este deopotrivă blocat

Adevărul există, chiar dacă nu-l cunoaştem, chiar dacă îl ascundem el ne aşteaptă până când ne vom sătura de atâta ipocrizie. Îi privesc pe cei care ne contestă, care au priviri halucinatorii, care tremură şi ar fi în stare să ne ucidă pentru că îi învăţăm pe copii să nu mănânce carne. Pentru că suntem împotriva credinţei şi pentru că-l hulim pe Iisus Hristos (?!) şi câte şi mai câte… Vrem însă să scoatem în evidenţă manifestările acestea patologice, cum sunt: tremuratul, ochii înrăiţi desigur apărând adevărul, starea de nervozitate şi tensiunea persuasiva.

Acestea scot în evidenţă că, dacă s-ar mai putea, s-ar deda la cele mai primitive acte de violenţă. Avem la

îndemână: *„Iubeşte-ţi duşmanul şi-l vei învinge”*, dar nu apelăm la aşa ceva, deşi este singura soluţie, fiindcă în primul rând nu există duşmani şi apelarea la această lege şi instrument cosmic devine catastrofală pentru ceilalţi, asa-zişii duşmani, – Iisus a comentat acest aspect, fiindcă a învinge duşmanul de cele mai multe ori acesta îşi readuce violenţa şi energiile negative asupra sa şi practic se autodistruge.

De multe ori suntem determinaţi să intervenim prin puţină nervozitate, tocmai pentru a-i cânta în strună şi a atenua aceste consecinţe dramatice. Dar cine să înţeleagă? Soluţia este să cunoaştem adevărul. În urma folosirii acestei stări de alimentaţie prin care deteriorăm Fiul, deopotrivă şi accesul la Tatăl este blocat la modul imposibil. Acest fapt este premeditat şi conservat de instituţii şi atâtea cleruri formate din indivizi ce în vieţile anterioare s-au simţit frustraţi şi caută să se răzbune prin orice cale, nebănuind la ce se expun şi determinând o amplificare a karmei negative.

Să presupunem că nu avem studii sau posibilităţi de a cerceta, în laboratoare sau biblioteci, cum se poate ajunge la adevăr? Iisus n-a limitat posibilităţile de cunoaştere a adevărului:

„Fiecăruia Tatăl Ceresc a dat după măsura şi puterile sale”. Ce a dat Tatăl Ceresc? *Ce este al Tatălui este şi al tău*, se subînţelege, viaţa noastră este mimetică, aşa cum se întâmplă cu orbii care se ţin unii după ceilalţi într-un lanţ al viciosului şi necredinţei.

Mimetismul se referă în acest caz la factorul de repetiţie, în ce priveşte faptele noastre, nu relativ la ceilalţi, adică nu copiem numai pentru a învăţa. Ce înseamnă acest lucru? Preluăm o tradiţie alimentară; când suntem copii, părinţii ne dau ceea ce au, chiar dacă ne face rău, dar în timp şi prin obişnuinţă preluăm automat asemenea *reţete ale suferinţei*. Dar niciodată nu este prea

târziu.

Prin experienţă evoluăm, prin repetiţia greşelilor ne prostim

Repetiţia însemnă a face aceleaşi lucruri, cu toate că am văzut că acest lucru ne face rău, altfel spus constituie menţinerea ignoranţei, fără nici un comentariu. Viaţa este determinată de greşeli, dar nu de repetarea lor, din care derivă păcatul, cu cele mai nefericite trăiri. Sunt oare atât de dificile asemenea rânduri, când le puteţi citi ori de câte ori doriţi? Un laborant sau un cercetător, aflându-se în situaţia de a întocmi o lucrare, face în fiecare zi experienţe, dar nu nimereşte de la bun început ceea ce căuta. Nu se lasă, soluţia venind prin răbdare, vom vedea cum.

Dacă face o experienţă care nu a dat rezultate, repetând-o şi a doua zi, va obţine aceleaşi rezultate. Atunci şeful de laborator este în măsură să fie nervos: „Bine domnule, de unde crezi că avem atâţia bani pentru a arunca substanţe şi timp, doar ai văzut ieri ce rezultate dă o asemenea experienţă… Dar nici un cercetător nu face această gafă fără să intuiască ceva, el are dreptul la următoarea experienţă chiar dacă rezultatul este încă negativ, şi din aproape în aproape simte, bănuieşte direcţia spre care se orientează, ajungând astfel la rezultatul căutărilor sale.

Astfel, prin greşeală, a se citi experienţă, evoluăm, dar prin repetiţia greşelilor ne prostim.

Nu repeta, chiar dacă greşeşti

Să vedem simpla transpunere a acestor date. Fiecare dintre noi intră într-un laborator care se numeşte bucătărie. Experienţa este aparent simplă. Rezultatul

preparării unor alimente se numeşte mâncare, ea hrăneşte corpul. Să luăm un exemplu, dimineaţa înainte de a pleca la servici ne dorim o cană de lapte şi pâine cu unt. Nimic mai simplu, a adus deja cineva laptele, îl punem la fiert atât cât avem nevoie, prăjim alături pâinea, ca să fie mai aromată şi crocantă. Turnăm laptele încă aburind în cană şi punem zahăr pentru a fi mai gustos, împreună cu pâinea mâncăm încet şi bucuroşi de actul împlinirii. Da, pare a fi totul, dar este numai începutul. Urmează o gură amară, gaze, stări de indiferenţă, de plictiseală, dorinţa de somn, cu toate că era dimineaţă, apare totuşi o indispoziţie care poate denatura bunul simt. Rezultatul este negativ.

Bun. A doua zi suntem în faţa aceleaşi probe, lucrări, nerezolvate. În cele mai multe cazuri o repetăm automat, maşinal, tradiţional, inconştient, premeditat din cauza lipsei de cunoaştere şi de curaj. Să vedem pe acel curios şi îndrăzneţ, cercetător la un institut, care va face în general aceeaşi experienţă, dar particularizând unele operaţii. În fiecare zi va aduce alţi parametri, dar în toate cazurile rezultatul este tot dificil de atins. Astfel va pune mai puţin zahăr, va schimba temperatura de fierbere, va schimba oala în care fierbe laptele, nu va mai prăji pâinea. După luni de situaţii în care îşi notează experienţele anterioare, este în legitate: nu repetă chiar dacă greşeşte.

Astfel va rămâne surprins ce i-a mai rămas. Să nu mai fiarbă laptele deloc sau să nu mai folosească zahărul şi să renunţe la pâine. În locul zahărului va descoperi bucuros un produs numit miere. În dimineaţa de pomină se aşează la masă şi gustă din acel lichid cam rece, de o dulceaţă cam necunoscută, şi fără pâine – se va vedea cam derutat. Termină cana cu lapte şi plecând la servici, uită că trec orele, amarul din gură, gazele, indispoziţiile…

nu mai sunt. I se pare, că ceva nu este în regulă. De această dată pentru a fi mai convins face greşeala de a repeta experienţa, rezultatul este acelaşi, revine şi iar

revine, se simte şi mai bine, nu-şi poate da sema de ce rezultatul este pozitiv.

Punând cap la cap lucrurile noi, vedem Calea

Totuşi nu se simte bine pus în situaţia de a contesta ştiinţa şi bunul-simţ al vieţii obişnuite. Dar egoismul pozitiv îl îndeamnă să renunţe la suferinţe şi mai ales la cheltuielile inutile cu medicamente. Vedeţi cât este de simplu? Suntem toţi în această situaţie de a schimba ceea ce ne poate schimba: ***„Cunoaşte-ţi adevărul şi acesta vă va elibera”***. Ce poate fi aşa de dificil şi de greu, oare nu ignoranţa, obişnuinţa, teama, reţinerea, tradiţiile, mofturile, lipsa de imaginaţie, de încredere în mai bine? Sunt destule care ne îndeamnă să ne fixăm pentru a nu renunţa la suferinţă şi o finalitate dramatică care se numeşte moarte.

Dimpotrivă, cunoaşterea înseamnă cercetare, cercetarea înseamnă a face ceva, nu prin repetiţie sau prin acumularea de experienţe, ci cu date noi. Punându-le cap la cap vedem Calea.

Sunt lucruri accesibile oricărui om, şi mai ales intelectualilor care mai reuşesc să discearnă asociaţii de idei, să perceapă ce este o abstracţie, faţă de omul simplu ţăran sau muncitor care fiind pe o treaptă, să-l ierte Dumnezeu, în care prin suferinţa neghioabă îşi determina singur suferinţe, în care generează revoluţii şi răscoale crezând că se salvează. Cunoaşterea este factorul principal care duce direct la Credinţă, şi de aici înainte la Eliberarea la care se referă şi Iisus.

Ce se întâmplă azi pe toate meridianele, – nu mai revenim la religie şi comerţ –, sunt generate insuficienţe bazate pe o cultură materialistă, pe un învăţământ tot materialist, pe o educaţie darwinistă, ce generează conservarea atavismelor, remanenţelor, ce duc la o blocare

şi o limitare dramatică a vieţii. După cum vedem, nimeni nu te poate opri să faci cum ştii în laboratorul numit bucătărie, unde îţi prepari pur şi simplu existenţa, viaţa, trăirea. Dar tocmai când nu ne spune nimeni direcţia suntem şi mai mult împotriva bucuriei şi sănătăţii.

Termenul de boală a înlocuit creaţii

De această dată vă oferim o tehnică, un sens în care, din aproape în aproape, revedem şi discernem valori care în esenţă sunt simple. Putem trece deja peste atâtea aspecte simpliste, cum a fost cel de mai sus, în privinţa preparării cănii cu lapte.

Elta-Universitate determină deja revenirea asupra consecinţelor prin alternativa **care nu este creată de această Universitate**, nu facem aici decât să aducem în prim plan posibilitatea de eradicare nu a bolilor, ci a termenului numit boală, concept ce a înlocuit creaţii.

Mai sunt destule articole din triada lui ***17*** prin care ne putem edifica nivelul la care ne situăm şi modul în care determinăm procesul nu al alimentaţiei, ci al factorului mental, al cunoaşterii, care, prin repetiţie riscă să ne provoace aceleaşi suferinţe şi totodată **fără nici un drept de apel**.

Cunoaşterea adevărului este la îndemâna oricui, prin el rezultă eliberarea, emanciparea, libertatea, care de această dată au gustul vieţii şi al civilizaţiei. Alimentaţia naturală, desigur, nu se reduce la aspectele naturiste, cum ar fi să mâncăm în pădure sau în grădină. Putem servi în cele mai luxoase saloane tot atât de civilizat, ciorbe şi mâncăruri în zeci şi zeci de reţete, deserturi cu cele mai fascinante gusturi şi forme, culori şi arome, încât putem spune că nu le cunoaşte-ţi, dar facem ca faptele acestea să ajungă la îndemâna şi la gura oamenilor pentru a se convinge, chiar dacă se confirmă ce a spus Iisus:

„Nefericit cel ce a văzut şi n-a crezut”.

Câteodată Iisus este cam supărat şi întristat că atâtea lucruri minunate ale realităţii universale nu sunt luate în serios, aducând asemenea prejudicii atât de inutile şi fără nici o justificare…

Niciodată nu este prea târziu, bunul-simţ va învinge pentru cei ce se sunt responsabili şi n-au chef să muncească ca sclavii, aruncaţi într-o groapă a materialismului care nu prevede ceva despre eternitate şi despre fericire. Tocmai de aceea, cunoaşterea adevărului este replica existenţei pentru propria sa manifestare.

Ce rămâne? Din cei mulţi chemaţi atât de puţini aleşi, aleşi de responsabilitate, de pace, de dorinţa de iubire şi de demnitate.

VIAŢA ŞI RIDURILE

Viaţa este frumoasă iar ridurile urâte, viaţa este eternă, ridurile sunt urmele vârstei… Renaşterea este simplă şi sinceră atunci când ne demonstrăm cât de mult ne dorim ca viaţa noastră să nu aibă asemenea riduri, privind cu atâta dorinţă faţa unui tânăr, ce încă este într-o fază a vieţii fără riduri.

Abandonăm patria şi strămoşii numai pentru a înghiţi ceva

Despre riduri nu se spune mai nimic, nici despre constipaţie, despre dermatoze, nevralgii, căderea părului, urâţenia bătrâneţii.

Le acceptăm pur şi simplu şi astfel le realizăm şi le performăm.

Necunoscând forţa gândurilor, a părerilor şi sentimentelor, ne dispersăm şi ne pierdem într-un sistem premeditat. Şi totuşi, nu suntem de acord cu propriile

rezultate, suntem atât de automatizaţi şi atât de handicapaţi când este vorba de alimentaţie, încât abandonăm patria şi strămoşii, părinţii şi copiii numai pentru a înghiţi ceva. Am putea spune că aceste caracteristici aparţin unei fiinţe nebune.

Da, în situaţii urgisite când cetăţi erau încercuite, fiinţe ce păreau să fie oameni erau în stare să se devoreze pur şi simplu.

Nu avem însă atâta imaginaţie încât să credem asemenea lucruri.

Nici nu este cazul să verificăm, dar vă asigur că instinctul ştie prea bine că lumea aceasta aparţine formelor şi formele mănâncă forme. Este doar o imagine şi totuşi văzând un asemenea film nu-ţi mai trebuie nimic altceva. Dar între timp pregătim, menţinem, conservăm racile şi tare la modul serios printr-o educaţie religioasă şi materialistă, dincolo de orice responsabilitate şi apoi tot noi ne mirăm. De partea cealaltă, cei care citim o carte de istorie, un roman, vedem un film, nu ne bănuim capabili de astfel de atrocităţi.

Ce se întâmplă?

Mamele îşi sacrifică copii pe altarul materialismului până la iubirea ce le asigură nefericirea în tot cursul vieţii, iar când aceşti copii vor fi maturi, vor aplica aceeaşi lecţie propriilor copii. Există un lanţ al înşelăciunilor la toate nivelele. Mergi pe stradă şi observi că toţi bărbaţii sunt devitalizaţi, femeile sunt urâte, copii distrofici, rahitici şi anemici iar despre bătrâni nu-ţi vine să crezi! Urâţi, care mai de care mai contorsionaţi, mai recunoşti un părinte, un prieten care cu douăzeci de ani înainte arăta într-un mod mai plăcut... Ce se întâmplă? Trebuie să ne plătim orgoliile şi ipocrizia credinţei, deşteptăciunea licenţelor materialiste şi ajungem să fim total handicapaţi prin

ignoranţă, necredinţă, suferinţă. Putem spune că suferinţa suferă.

Ne situăm într-o complicitate complicată printre tradiţii trădătoare

Nu trebuie să înţelegem numai că alimentaţia este importantă, ea este doar tina. Vom vedea la litera **D** ce înseamnă Astrologia şi vă anunţ de pe acum că nimeni nu ştie cine este, adică baubau este cetăţean. Vom vedea cu o literă mai încolo că nimeni nu-şi poate administra autoeducaţia, controlul puterilor creatoare.

Mai departe, vom descoperi mobilul şi mai accentuat al realităţii noastre, energia cosmică sau realitatea eroticului care a ajuns dincolo de orice sălbăticie.

Toate acestea fac parte dintr-o primă iniţiere, când avem posibilitatea de a ne raporta la realitatea noastră dintr-un punct de referinţă mai complex. Acum ne situăm doar într-o complicitate complicată printre tradiţii trădătoare. Eltiştii sunt acum în a şasea zi de pauză, fericiţi, uşori, degajaţi, deplini, energia circulă ca la ea acasă. Sunt în armonie cu legile şi cu bunul simţ al regăsirii şi întoarcerii la Tatăl. Dar aceştia sunt ironizaţi, priviţi cu stupefacţie, ca şi cum ar fi împotriva vieţii şi a realităţii. Dar câte din aceste lucruri sunt cu adevărat împotriva bunului simţ, mai ales că se ştie că nu avem voie să judecăm, fiindcă asemenea gânduri se întorc asupra noastră înzecite.

Faptele, nu vorbele

Credincioşii sunt fanatizaţi de propriile acceptări. Preoţii sunt copiii nebuni ai unei lumi înnebunite. Frustrările, suferinţele, sărăcia, lipsa de alternative, mai ales pentru credincioşii care se consideră ocrotiţi de Tatăl

sunt în realitate bătaie de joc! Bătaia de joc a celei mai sfinte realităţi a vieţii este deconspirată de existenţa, de experienţa credincioşilor. Câţi dintre aceşti credincioşi au remarcat sintagma. Faptele Apostolilor şi nu Vorbele Apostolilor, pentru că este vorba de fapte.

13 kilograme de cartofi prăjiţi sau statutul de creator?

Într-adevăr vorbele, gândurile, cuvântul se întrupează, el devine fapta creată de creator. Creatorul este omniprezent, dar cine să înţeleagă când constipaţia încă mai are peste 13 kg de cartofi prăjiţi, cadavre ale unor fiinţe asemănătoare cu el şi atâtea vibraţii joase încât wc-urile sunt locuri triste şi urât mirositoare în care predicăm şi încercăm să mai salvăm ceva.

În realitate nu avem încredere nici în noi înşine, de aici ura, discordia, dispreţul. Toate acestea sunt vehiculate de cultură şi ştiinţă, de politică şi religii. **Oare n-are nimeni curaj să tacă?**

Da, să tacă şi să se retragă ruşinat în propriul dispreţ, atestat de propriile fapte anti-apostolice şi similare Anticristului. Curajul nu mai există, fiindcă el aparţine credinţei. Ceea ce fac aici nu este nici un act patriotic sau de dezbinare, sunt pur şi simplu surprins şi-mi exprim datoria de a-mi defini clar dorinţele, este profesiunea de credinţă.

Trăiesc printre nebuni, handicapaţi, deştepţi, eroi ai umbrelor şi întunericului. Văd femei mai urâte ca dracu, şi mai ales fetiţe de 73 de ani ce n-au nici ele curajul să se uite în oglindă. S-au uitat de atâtea ori, atâţia zeci de ani fără să vadă mai nimic şi acum văd pe baba cea rea şi bună de aruncat. Cum să arunci aşa ceva? Cum să suporţi pe aceşti băieţaşi de 75 de ani care nu mai sunt în stare să tragă un fotbal în spatele gării, care privesc cu dispreţ la

tinerii ce tot ei sunt. Privesc medicii cu câtă importanţă şi aroganţă se lansează în măcelăria socială, profesorii care nu ştiu decât să-şi conserve obişnuinţele, copiii îmbrăcaţi cu cizme şi epoleţi ce îşi poartă formele cu aroganţă şi mândrie… Să înţeleagă cineva că toate acestea sunt corespondenţele unei civilizaţii, unei vieţi reduse la nimicurile unor resturi uitate de Dumnezeu. Cum se descurcă aceşti bătrâni care nu mai văd, care ţin mâna deasupra ochiului de aragaz pentru a-şi da seama dacă este aprins sau nu, care nu mai văd ce pun în oala iadului lor, care obţin o mâncare dincolo de orice imaginaţie? Cine şi cum să-i mai ajute, poate dimpotrivă, să-i înfunde şi mai rău în cel mai apropiat mormânt.

Oamenii nici nu văd şi nici nu caută o urmă de realitate

Şi totuşi nu este prea târziu, pentru că oricând Tatăl îl va ierta pe cel care va recunoaşte că a luat-o razna. Atunci când îndrăzneşti să te dai jos din trenul morţii, ţi se împotrivesc ceilalţi.

La televiziune oameni frumoşi şi civilizaţi îţi vorbesc despre proteinele din carne, la radio doctori în medicină îşi ţin dizertaţiile matinale şi în cinci minute te dau gata pentru toată ziua. În ziare trebuie deja să ai părul măciucă civilizată, te urci în tren, în compartiment se discută numai despre boli şi moarte; acasă alte năprasnice dialoguri despre viaţa grea şi oamenii răi şi câte şi mai câte… Te duci la biserică eşti gata intrat în mormânt.

Cine are curajul să înceteze tot acest holocaust, această nebunie a nebuniei? Ce fac atâţia savanţi şi oameni de ştiinţă?

N-au altceva de făcut decât să aducă răul ştiinţific, bine înţeles, bine disecat şi argumentat, încât naivitatea oamenilor nu numai că le acceptă, pur şi simplu se tem să

nu le respecte. Am observat un lucru dincolo de orice sens, oamenilor le este teamă de Dumnezeu. În totala lor ipocrizie religioasă se spune ca îl iubesc, dar le este şi teamă de el, nu văd şi nici nu caută o urmă de logică şi realitate.

Dacă reuşeşti să fii o entitate bună, vei învinge toate probele şi ispitele, vei trece peste lătratul câinilor şi urletul şacalilor, ele vor dispare ca şi cum nici nu ar fi existat. **Ridurile dispar şi rămâne numai viaţa**.

Ne confruntăm cu lipsa de corespondenţă a realităţii proprii

Viaţa pe Pământ este o şcoală în care vom învăţa bunul simţ şi respectarea realităţii existenţei noastre. Ea există ne aşteaptă, nu avem decât să suferim cât dorim, dar în realitate toate formele sunt aşa cum spune cuvântul. Desigur le trăim, le împărţim şi cu toate acestea nu le percepem.

Mimetismul şi naivitatea, lenea şi indiferenţa ne ajută să ajungem în cele mai năprasnice lipsuri de corespondenţă cu realitatea proprie. Alimentaţia este primul pas pentru a ieşi din această negură a întunericului şi totodată cea mai impresionantă.

Până şi sistemul genetic pare să se fi acomodat cu structuri asimilate din mediu. Însă numai omul însuşi poate desface ceea ce a greşit, pentru că faptele sunt propria sa creaţie şi în raport cu ceea ce nu merge poate reveni ca să meargă.

Dar pentru a înţelege asemenea cuvinte trebuie să fii pe calea sănătăţii, să ai energia curată, să fii un canal deschis, astfel încât sfântul duh să fie permanent în mişcare. Materialismul actual constituie apogeul unei destrăbălări, dar nimic nu este întâmplător.

Procesul de evoluţie cuprinde o perioada de involuţie

pe fond de evoluţie. Realizarea corpului fizic, al planului fizic se constituie în acest sens. Dar asemenea lucruri sunt puţin mai complexe pentru acest articol, mai complexe fiindcă experienţa este împotriva noastră.

17 este dedicat numai celor ce îndrăznesc să evadeze, în stare de autoresponsabilitate, de curaj, de îndrăzneală. Este revista pentru cei care au nevoie să-şi consolideze baza experienţei cu argumente ale propriilor fapte. **Fiindcă revenirea la viaţă şi la Tatăl sunt similare**, încetul cu încetul oamenii se vor determina singuri. Sunt pregătiţi şi sunt în stare, fiindcă atâta rău le deconspiră energia şi forţa creatoare de care sunt capabili.

Încheiem aici litera B şi poate o notă, pe coperta a IV-a a lui 17-A, există: calendarul pauzei alimentare din acest an, adresat în special celor care au experienţa celor două grade de alimentaţie naturală. Tocmai de aceea atragem atenţia să nu fie interpretat sau preluat, pentru ca actele de voinţă şi de curaj nesăbuit nu sunt indicate mai ales atunci când calea este deschisă. De altfel, vom mai reveni asupra acestor aspecte fiindcă **17** este un canal prin care comunicăm direct unii cu alţii, putând fi astfel în legătură plastică şi cât mai pe înţelesul evoluţiei noastre. Astfel, ridurile şi viaţa nu sunt corespondente, nici urâtul şi frumosul, suferinţa şi multe altele. Ne dăm seama acum ce putem şi ce trebuie să dăm la o parte pentru a rămâne ceea ce trebuie.

17 C – Alimentaţia

LEGEA-FAPTA-NECESITATEA

Aceste titluri par speculative pentru tematica alimentară.

Într-adevăr, aşa cum am început, în revista 17-C este vorba de situaţia mentalităţii. Mai simplu, este vorba despre educaţie şi sumedenia de termeni ce derivă din ea: obişnuinţă, tradiţie, interese, temperament, personalitate…

Legile determină echilibrul; până la armonie mai este un pas…

Despre Lege nu se ştie nimic; cuvântul este vehiculat, ne izbim zilnic de manifestările legilor încă necunoscute, dar păstrate sub o altă formă şi anume: a legilor sociale. Pentru ele vom dedica, aşa cum am mai spus, o literă în minunatul 17. Este vorba de Legile-Kybalion, cele şapte ce formează edificiul Principiului, ele restrângându-se în Triadă, iar aceasta la rândul său, în unicitate.

Cele şapte legi se desfăşoară mai departe în douăsprezece, dar despre toate aceste mai târziu… Legile se manifestă, însă nu le percepem nici sub această formă, de douăsprezece, iar legile sociale sunt doar o umbră a lor. Dacă ar fi respectate măcar legile sociale, s-ar menţine un echilibru. Până la armonie, ce nu poate fi asigurată prin manifestare, mai este un pas. Dar, după cum spuneam, nerespectarea măcar a legilor materialiste, senzoriale, ştiinţifice, determină haosul şi permanentizarea sa prin tradiţii şi interese, generând o consistentă ignoranţă la adresa necunoscută a existenţei.

Titlul acestui articol este sintetizat sub forma Triadei, prin cunoaşterea sintetică, meditativă, interioară.

Vom avea o literă specială dedicată ei în travaliul lui 17, fiindcă depindem mereu mai mult şi mai serios de situaţia cunoaşterii sau credinţei. Legea-Fapta-Necesitatea sunt într-o strânsă legătură, repet: una sunt.

Fapta este rezultatul, finalitatea unui eveniment, proces, lucru… o notă acordată acestora prin care să spunem dacă a fost bine sau a fost rău.

Fapta – posibilitatea cunoaşterii, a remodelării şi a revenirii

Ne-am obişnuit deja că toate faptele sunt ca nuca în peretele vieţii. Nici nu ne mai frământăm pentru a determină fapte bune, meciul a fost pierdut. De câteva ori am considerat că aşa este viaţa. Totuşi, faptele sunt originale, neţinând cont de celelalte, mai presus de acestea niciodată nu este prea târziu. Ele rămân la aceiaşi parametri, pentru că sunt posibilitatea recunoaşterii, remodelării proceselor, evenimentelor, lucrurilor şi revenirii până când fapta va fi pozitivă… ceea ce determină îndreptarea şi remodelarea unei civilizaţii aproape din te miri ce.

Necesitatea

Necesitatea este un termen folosit doar în mod teoretic.

Aproape nimeni nu-şi recunoaşte necesităţile, toţi excelăm prin a le umfla şi prin a cere mai mult decât avem nevoie. De ce? Fiindcă ştim şi aşa că nu vom obţine nimic. Este iarăşi un preludiu al situaţiei incredibile generate de lipsa de educaţie, de cunoaştere, de experienţă şi de câte şi mai câte… Totuşi, necesitatea este reală, permanentă, determinând factorul de responsabilitate.

Putem spune că din necesitate în necesitate poţi

ajunge la cele mai deosebite valori, bogăţii, demnităţi şi de ce nu? Toate la un loc. Dar, faptul că nu se ţine cont de realitate, decât în mod formal, se generează degenerări.

În Biblie avem o lege formidabilă: „ZECIUIALA”, dar şi aceasta este perimată şi preluată la modul formal ca şi cum n-ar exista. Suntem îndreptăţiţi să aducem indicii clare. La ora actuală marea majoritate a populaţiei trăieşte dintr-o continuă pierdere, se mai poate spune că plătesc de zece ori mai mult, ceea ce denotă ca au furat sau delapidat. Este şi firesc, prin necunoaşterea legii, a realităţii faptelor, cerând mai mult decât au nevoie, vor pierde şi ceea ce au. Culmea este că totuşi se poate trăi şi din nimic. O astfel de viaţă este anonimă, fără nici un sens, în care şi proiectele evoluţiei sunt amânate pentru alte încarnări, dar amânarea nu este o metodă, fiindcă plăţile trebuiesc duse la capăt, efectuate, scadenţa fiind din momentul când s-a declanşat problema.

Monada faptă – necesitate constituie o oglindire a propriei vieţi

Să presupunem că nu avem acces la Tabla de Smarald (sau Legile Kybalion), dar avem cel puţin monada formată din: faptă – necesitate. Acestea sunt cel puţin în jurul nostru, le determinăm, ele existând ca o oglindire impresionantă a propriei vieţi. Dar nici ele nu sunt luate în serios. Să fie alimentaţia de vină? Pentru noi, aşa cum am mai spus, alimentaţia denaturată înseamnă în primul rând a nega Legea vieţii. **Faptele** ne contestă deja în urma unei alimentaţii denaturate. Necesitatea devine mereu mai dramatică prin faptul că mâncăm mai mult decât avem nevoie şi de aici alţii, din alte ţări, sunt nevoiţi să moară de foame. Ca un corolar, **alimentaţia denaturată generează starea de anestezie, de uitare, de nepricepere, de beţie şi câte şi mai câte, ceea ce determină un nivel**

intelectual atenuat: mimetism, acceptare, remanenţe, atavisme, tradiţii, toate generând interesele ce sunt determinate de instinctul de conservare. Aşa cum s-a mai spus, pentru cei ce au evadat, s-au deschis cerurile, sunt în faţa luminii şi încetul cu încetul se obişnuiesc cu strălucirea ei şi încep să-i cerceteze amănuntele.

Ieşirea din labirint

Un gest aparent banal de a mânca preparate ce n-au fost afectate prin temperatură ne pune un semn de întrebare sau ne pune pe gânduri. Să fie singur acest parametru, temperatura, cel ce deteriorează o civilizaţie, o viaţă a unui nevinovat? Pentru evadaţii tradiţiei alimentare viaţa devine dintr-o dată reală, plăcută, cu un limbaj calm, armonios, răbdător, din care continuu derivă certitudini. Oamenii care consumă hrana vie nu mai pierd timpul cu gătitul şi cumpăratul, cu digestiile şi cu bolile, se văd mai eliberaţi, le rămâne timp pentru a citi, a discuta, a medita, pentru a-şi verifica cât mai multe şi mai deosebite experienţe, fiindcă se simt datori să verifice şi nu să le accepte.

În fine, suntem deja în posesia căii, aşa cum spunea Iisus:

„Eu sunt Calea-Lumina-Adevărul”. E interesant că şi aici este vorba de o triadă. Astfel, putem admite că Iisus folosea logica triadei şi nu logica dualităţii, tipică materialismului şi senzorialităţii care, decât deloc, este bună pentru a ne învârti prin planul fizic.

Despre cale vom discuta în 17/D şi E, când ne vom ocupa de Astrologie. Rezultă că alimentaţia, în particular cea naturală, nu se reduce la produsul în sine, fenomenul mâncării devenind o cale de ieşire dintr-un labirint, dintr-un deşert, din ceva pe care-l vom putea califica după ce ne-

am detaşat clar de o astfel de experienţă.

Alimentaţia naturală – pretextul unui text holistic

Educaţia este formală, dar autoeducaţia conţine un sens propriu. Este simplu: societatea ne poate instrui, iar devenirea elementelor particulare, a talentelor, calităţilor, personalităţii se obţine prin autoeducaţie. Aceasta nu este posibilă într-o stare de anestezie, când orizontul este un continuu trecut, determinat de sensuri şi impulsuri repetitive, monotone, plictisite, cauzate de lipsa de răbdare şi de atenţie. Din contră, alimentaţia naturală este numai tină, adică pretextul unui text holistic. Percepem încetul cu încetul că suntem prin corpul fizic într-o manifestare, iar acesta este în realitate doar un înveliş. Trăim deconspirarea şi reabilitarea conştientului într-un mod atât de simplu şi de curios, când sunt sute de cărţi cu tematica evoluţiei: prin yoga, martirii lui Yehova, baha'i… şi totuşi în nici una nu găsim un sens iniţial. Putem conchide că autorii nu ştiu încă despre consecinţele alimentaţiei.

Tocmai de aceea este firească deruta celor care citesc articolele noastre şi nu găsesc nici o referire, în nici o altă direcţie. Poate de aceea le tratează cu indiferenţă şi trec pe lângă ele. În schimb cei care au avut naivitatea şi curajul să o facă şi pe aceasta, au descoperit spre surprinderea lor că lucrurile încep să devină mereu mai vii, că viaţa are un sens, că el însuşi este propriul său Învăţător. Departe de noi să criticăm cărţi ale unor autori de o faimă inimaginabilă, dar se poate şi trebuie să avem în vedere extraordinarul. Pentru mine, învăţător a fost Lobsang Rampa împreună cu prietenul şi învăţătorul său, Mingyar Dondup, lor le aduc toată recunoştinţa şi iubirea mea. Dar, nici în lucrările lor, nam descoperit sensul

alimentar ca pe un apex, sorginte sau punct iniţiator.

Nu trebuie să fim stânjeniţi că la gândul că facem parte dintr-o altă epocă cu valori şi referinţele particulare, diferite de epocile anterioare. Curajul implică respectul înaintaşilor prin a-i continua la propriu, nu formal. Ceea ce am realizat în aceşti şapte ani sunt lucruri inedite, chiar pe noi multe aspecte ne-au luat prin surprindere… Tocmai de aceea ne simţim datori să iniţiem pe oameni, care aşa că am mai spus, *nu ştiu, nu pentru că nu vor*.

Cei care nu vor, se dau de gol, fiindcă bagajul karmic nu le permite să nu-şi plătească datoriile. A fi sănătos nu se referă la o situaţie anatomică. Aceasta este în evoluţie continuă şi crează în mod firesc, de multe ori, situaţii ironice. Manifestările patologice ne derutează deoarece în realitate sunt simptome ale evoluţiei şi transformări ale organelor, deci aşa cum vin, tot aşa trec. Unii medici intervin, dând peste cap aceste procese. În cazul bolilor karmice situaţia se agravează entitatea este pur şi simplu redusă la un simplu mecanism şi acesta trebuie să-şi reia ciclu la încarnarea următoare.

Vibraţia – nota de armonie ce determină imaginaţia

Tot ce se poate este posibil, altfel nu putem face ceea ce nu ne putem imagina. Imaginaţia, bună sau rea, este deja realizată, urmând manifestarea şi materializarea. Dar pentru a avea o imaginaţie pozitivă, civilizată suntem determinaţi de gradul de vibraţie, acesta fiind nota de armonie a corpului fizic de care nu putem face abstracţie materialistă. Dacă vibraţiile sunt joase prin: melancolie, tristeţe, oboseală, acestea se traduc prin imaginaţie răutăcioasă, violenţă, a fi permanent împotriva celorlalţi, ca şi cum ei sunt de vină. Deruta conduce la un haos, iar prin generalizarea situaţiei la o masă de zeci de milioane

de entităţi apare tabloul actual în care care mai de care caută să-şi determine cele mai joase vibraţii.

Alimentaţia naturală ne scoate în 21-28 de zile din negură şi haos. Fără a fi obligaţi la sacrificii şi ritualuri ciudate, efortul se reduce la bunul-simţ. Mai ales că avem asemenea articole la îndemâna şi sub privirile noastre mirate nu ne mai rămâne decât să considerăm că mingea este în terenul nostru, dacă nu chiar în poartă şi atunci este neplăcut. Urmează ca, pe parcursul anilor viitori, consecinţele să fie mereu mai aspre, pentru ca oamenii să decidă dacă alimentaţia naturală are vreun sens sau nu.

Pentru mulţi rezolvarea este simplă, realizându-se depăşirea cu brio. Astfel, dacă faptele corespund cu necesitatea, rezultă o amplificare şi de aici mersul înainte, simplu. Ne vedem în mod responsabil faptele şi facem tot posibilul pentru a elimina pe cele negative în favoarea celor pozitive, respectând necesitatea care ne indică momentul prielnic de acumulări şi bogăţie atât spirituală, cât şi materială.

Este greu când eşti în realitate împotriva acestor lucruri şi mai ales dedicându-te pentru a convinge şi pe ceilalţi că alimentaţia naturală este o aiureală. Aspectul se numeşte răzbunare, karma va fi şi mai pe măsura faptelor determinate.

Trecem într-o civilizaţie despre care filozofii tac, pentru care oamenii de ştiinţă au conturat numai fondul tehnologic. Preoţii sunt uitaţi de evenimente şi de prezent, când ei ar putea determină cu o bună cunoaştere ceea ce trebuie şi lipseşte: credinţa. Este dureros, dar trebuie să ne pronunţăm. Dacă cineva n-a ajuns la credinţă, nu poate inspira sau realiza în ceilalţi aşa ceva. Este un fapt şi acesta spune că preoţii nu sunt credincioşi, astfel ei trebuie să răscolească temerile şi factorul de necredinţă (?!), ceea ce devine nu scandalos, ci un act criminal al existenţei. Alimentaţia naturală, aşa cum este determinată

de armonia naturii, determină o armonie a universului uman, în aşa fel încât lucrurile revin de la sine într-o realitate pentru care este firesc să ne mirăm, să ne punem întrebarea**: cine ne-a ascuns acest fapt atât de simplu şi atât de sincer**?

AUTOEDUCAŢIA SI JURNALUL

Despre jurnal vom avea o literă întreagă. Aici este locul critic al educaţiei şi pedagogiei moderne, lucru mai neaşteptat fiind că nici o cultură din lume nu s-a dedicat acestui instrument. Suntem surprinşi de acest fapt, ca şi în cazul alimentaţiei naturale, în care Elta Universitate a reabilitat acest sector ce determină încetul cu încetul sensul lucrurilor, al vieţii şi mai ales al deconspirării şi de aici descoperirea sincerităţii şi totodată a responsabilităţii.

Ce rol are jurnalul în cazul consumării alimentaţiei naturale?

Toată lumea ştie să scrie, dar nimeni nu scrie… Ce rol are jurnalul în procesul de descoperire şi de trăire prin alimentaţia naturală? Scoteam în evidenţă mai înainte: **factorul de trezire, de comunicare ce devine în acest caz mereu mai intens şi mai impresionant**. Omul este o fiinţă comunicativă. Dacă ar putea, ar vorbi tot timpul şi chiar aşa face. Dacă nu vorbeşte gândeşte. Chiar şi când doarme, în visele lui este într-o permanentă comunicare. Educaţia nu este în stare şi nu se dedică unor transformări profunde în devenirea entităţii, mai ales că ea la ora actuală este materialistă şi are deja asigurate limitele ce nu fac decât să aprofundeze ceva ce nu duce prea departe. În societate învăţăm să scriem, dar nimeni nu ne spune la ce avem nevoie de atâta trudă şi chin. Acum ni se pare firesc scrisul, dar atunci când trebuia să facem linii şi

bastonaşe, să memorăm aceste simboluri grafice, acest lucru ni se părea aproape imposibil.

De ce am învăţat? Fiindcă este absolut necesar. Este uimitor că apostolii creştini solicitau educaţie prin învăţător, prin cărţi, prin scripturi, prin rugăciune, în biserici şi temple prin predici. În aceeaşi ordine de idei, apostolii lui Mahomed, – trimisul lui Alah, proroceau credincioşilor să scrie, fapt de-a dreptul fascinant. Islamul din păcate nu este cunoscut decât prin faţetele care convin bisericii creştine.

Scrisul depăşeşte racila vieţii materiale

Scrisul este un mod miraculos de a vorbi, de a comunica, fără să deschidem cavitatea bucală. Gura reprezintă un dispozitiv mecanic care articulează sunetele. Ea reduce vibraţia iniţială prin coborârea sa până la cele mai joase dizarmonii. Se ştie că vibraţia, – la nivel mental –, are bilioane de oscilaţii pe secundă, în timp ce articulaţia dacă ajunge la 20 de mii de oscilaţii pe secundă.

Dacă am putea mai mult, n-am mai auzi. Scrisul depăşeşte această racilă a vieţii materiale. Jurnalul nu este o operă literară, nu necesită studii şi talente deosebite, constituind un instrument la îndemâna oricui, oricând şi oriunde.

Educatorii noştri nu suflă o vorbă despre jurnal, care determină autoeducaţia. Probabil colaborarea se situează la nivelul de concurenţă. Educaţia nu poate să ne oprească sau să ne interzică acest instrument, poate tocmai pentru că lipsa ei nu-l solicită. Oamenii nu ştiu, nu pentru că nu vor. În fine, **în procesul alimentaţiei naturale rezultă o expansiune spirituală, informaţională, prin dorinţa de a cerceta şi a discuta despre fenomenele şi transformările la care participăm**. Prin particularizare ne putem detaşa, urmări îndeaproape această suită.

În situaţia pauzelor, jurnalul devine un lucru uimitor, avem timp şi mai mult, fiindcă nu mai mâncăm şi spre uimirea noastră descoperim noi valenţe şi posibilităţi fascinante ale realităţii.

Suntem într-o astfel de pauză de patru zile, n-am mai introdus nimic în cavitatea bucală pentru a mesteca. Deja este ora 1.19, în data de 4 februarie, alături Irina lucrează pentru redactarea acestor litere ale lui **17**. Dacă ea mai deschide frigiderul, este pentru a da lui Hanni de mâncare, – aceasta este căţeluşa noastră ce are doar trei luni şi mănâncă natural. Nu ne batem joc de ea, ci îi menţinem sănătatea şi bucuria de a se juca tot timpul. Pe ea n-am supus-o acestor pauze. Pauza durează 7 zile, deci până pe 7 februarie, când trebuie să mâncăm, pentru că este revelionul, trecerea de la anul Şobolanului la anul Bivolului. Împreună cu miliarde de asiatici ne alăturăm acestor minunaţi oameni ce sunt atât de aproape de dimensiunea credinţei dinamice şi aplicative.

Alimentaţia naturală – detaşarea de handicapul uitării

De patru zile că s-ar spune n-am mâncat şi ne simţim atât de bine. Ne întrebăm chiar ce rost ar avea să mâncăm, când nu simţim nimic în plus sau în minus, poate doar în sensul economiei.

Într-adevăr, la inflaţia actuală preţurile se resimt mereu mai dramatic pentru cei 23 de milioane de români. Totuşi, mii de oameni din toată ţara sunt în pauză sau consumă alimentaţie naturală, ceea ce reduce cu mult cheltuielile şi elimină necesitatea vreunui medicament.

Acum, în special la Bucureşti, oamenii suferă de viroze respiratorii şi practic nu au bani pentru medicamente, fiind pur şi simplu condamnaţi la suferinţă şi disperare. Şi cine este de vină?…

Ne mai aprindem un Carpaţi şi ascultăm muzică, mai sorbim homeopatic din ceaşca cu cafea fără zahăr. Ne vom relaxa vreo 120 de minute, după care ne continuăm cercetările şi travaliul firesc al unei evoluţii simple, ne mai uităm la câte un serial sau un film bun la tv, la ştirile ce sunt necesare cunoaşterii.

Suntem deja în urma unui jurnal, ce în cazul nostru este total particular. Îl scriem de aproape 39 de ani şi am ajuns doar la volumul 200, deşi nu stăm să scriem tot timpul. Mai avem conferinţe, întâlniri, cursuri şi atâtea alte treburi minunate ce conduc la o deconspirare a materialismului. Autoeducaţia este generată de performanţele autoimplicării, ieşirii din comun, din stereotip, din plictiseala ordonată prin mişcarea unor evenimente aritmetice şi liniare fără un sens sau o alternativă, alta decât a morţii.

Jurnalul este principalul instrument al autoeducaţiei. El consumă un timp care, prin trecerea la alimentaţia naturală, apare în plus. Omul este permanent avid, nu vid de informaţie.

Cunoaşterea determină eliberarea, când simţim într-adevăr miracolul credinţei ca un factor absolut al civilizaţiei. Ea revine cu o dimensiune performantă în care ne regăsim şi definim meritul real. Prin jurnal şi prin consumul alimentaţiei naturale apare individualizarea şi imacularea. Cele două elemente definesc fiinţa excelentă, permanentă, continuă, armonioasă, optimistă, rezonabilă, răbdătoare şi dornică de colaborare.

Din faptul neînţelegerii alimentaţiei naturale derivă un adversar cosmic imaginar

Lipsa instrumentului-jurnal determină un handicap, omul este frustrat de comunicare, gândurile sunt vorbe-n vânt. Am vrea să le sesizăm mai profund, să le vizualizăm.

Acest lucru îl obţinem prin jurnal. Nu este obligatoriu pentru scrierea jurnalului să apelezi la alimentaţia naturală, dar, în acest caz, devine mai stringentă necesitatea de a urmări îndeaproape cele mai impresionante raportări, sorginte sau experienţe. Prin analiza şi sintetizarea lor, prin descoperirile medierii şi semimeditaţiei se derulează un câmp larg de acţiune ce îndepărtează starea de reacţiune.

Suntem în formula divină şi trăim în materia redusă la materialismul ce de la o zi la alta devine mereu mai ironic şi lipsit de cunoaşterea absolutului. Jurnalul dă posibilitatea – după o experienţă de cel puţin şapte ani de a comunica împreună cu alte dimensiuni şi alte civilizaţii. Tocmai de aceea, ne-a fost uşor să reevaluăm alimentaţia la dimensiunile celei naturale şi să elucidăm astfel, pentru prietenii noştri, aceste informaţii.

După cum se vede, nu formăm un ideal sau o ideologie, o normă sau altceva, ci punem laolaltă mai multe date ce determină o minunată tehnologie, necunoscută în celelalte ţări. Trebuie într-adevăr să fim modeşti, dar să nu cădem în plasa ridicolului modestiei neavenite. Suntem în faţa unei descoperiri lejere, accesibile oricărui om. Din faptul neînţelegerii sale derivă un adversar cosmic imaginar. Tipurile de alimentaţii studiate aici sunt valabile şi în alte civilizaţii şi aici nu ne referim la planurile subtile, ci tot la planul fizic, la alte planete unde există fiinţe similare cu noi, iar noi la fel cu ele, acolo nu există spitale sau bătrâni, copiii sunt extrem de puţini, oamenii trăind continuu, trecând dintr-o civilizaţie într-alta pentru o continuare a evoluţiei cât se poate mai mult. Aceste rânduri ni se par utopice, cel puţin decât deloc este bine şi aşa. Lucrurile acestea se pot revela prin alimentaţia ce ne detaşează de handicapul uitării, al anonimatului şi al fricii de noi înşine, de existenţa de viaţă. Ceea ce se întâmplă pe această planetă

este incredibil pentru prietenii din alte sisteme planetare, tot aşa cum cei de aici nu sunt în stare să creadă în existenţa altor planete locuite, sau dacă tot fac acest efort, vor vedea în aceşti oameni numai războinici, numai invazii şi situaţii violente. Mai multă violenţă decât pe Geea nu există.

Remodelarea formalului sau violenţă şi temeri?

Autoeducaţia ne este la îndemână, dar nu este un sfat, ci un instrument pragmatic de a ne detaşa prin alimentaţia naturală.

Acest aspect este mai pregnant, fiindcă prin această alimentaţie timpul liber devine mult mai mare; trebuie şi nu întâmplător să-l avem, nu mai suntem în ceaţă şi întuneric, din contră avem certitudini şi confirmări, relevante în sensul recunoaşterii, ce determină cunoaşterea şi aceasta la rândul său – credinţa. Jurnalul poate lua din acest timp în medie trei ore, în care trăim prin noi înşine, spunându-ne şi deconspirându-ne trăiri pentru a le da curs mai frumos şi mai bine. Atunci când suntem sănătoşi, energia este inepuizabilă, dispărând spectrul bătrâneţii şi impotenţei. Aşa cum vom vedea în celelalte litere ale lui **17**, preluând informaţia despre alimentaţie, autoeducaţie, control erotic, determinăm continuitatea, dispariţia bătrâneţii şi implicit a morţii. Chiar aşa să fie? Bineînţeles. Siguranţa este determinată de manifestarea vibratorie mereu mai înaltă şi o calitate deosebită a vibraţiilor este acumularea: astfel ele devin de la o zi la alta mereu mai mari. Formalul este minimalizat ca scenariu, putând fi modelat şi remodelat prin jurnal, pentru a fi mai fericiţi şi a da un sens benefic vieţii.

Alimentaţia naturală este numai un pretext, ceea ce deschide ea este o suită inimaginabilă pentru cel ce aude prima dată despre asemenea alimentaţii; spun că are

dreptate, fiindcă în violenţa noastră am învăţat să ne apărăm, să vedem în ceva ce n-am mai auzit sau n-am văzut ceva împotriva noastră. Curajul minim sau a-i vedea pe cei ce au depăşit asemenea momente devine din capul locului un prilej de meditaţie şi mai bine-zis de a pleca la drum şi, cu răbdare, să edificăm un sens meritoriu despre normalitatea la îndemâna oricui.

Acum este iarnă, sunt boli şi insuficienţe. Suferinţa milioanelor de oameni, cărora, pe de o parte li se ascund adevăruri, iar pe de altă parte orgoliul şi ignoranţa fiecăruia contribuie la aceste suferinţe ce în realitate sunt pur şi simplu puerile, ridicole şi gratuite, ne costă mereu mai mult. **Autoeducaţia readuce în prim-plan sensul şi responsabilitatea omului, jurnalul edificând şi localizând factorii de manipulare şi de căutare.**

Experienţele se extind nebănuit. Avem nevoie de ceea ce ne dă un sens şi mai ales bucuria accesibilă şi simplă prin sinceritatea operaţiilor. Suntem tentaţi pentru moment să credem aceste rânduri, dar nu, **rămâi prietene cu tine însuţi şi decide**, acest lucru înseamnă să te întrebi pe tine însuţi dacă alegi moartea sau viaţa, viaţa deja există, dar moartea poate fi ceea ce, în realitate, doreşti.

PAUZA SI SEMIPAUZA

Se vede la cei ce folosesc pauzele alimentare o anumită doză de frustrare, mai ales pentru începători, cărora se atrage atenţia să nu practice de prima data o pauză de şapte zile, ci de la o lună la alta, din aproape în aproape, să ajungem la dimensiune a pauzei de şapte zile. Frustrarea e de domeniul ispitei. Pentru că, văzând pe ceilalţi mâncând, apare gândul sau forma-mentală de gust.

Este suficient un film în care personajele mănâncă sau o discuţie despre mâncare. Pentru începători, o

asemenea situaţie este descurajantă sau determină un zid împotriva calificării într-un proces firesc. După aproape un an de practică, o perioadă de cel puţin zece lunaţii, organismul se aşează, se detaşează. Prin jurnal se deconspiră deja procese particulare şi totodată ele se dezvoltă lor prin autoeducaţie, prin recunoaştere şi remediere în sensul conştientizării acestui proces.

Dacă alimentaţia naturală crează un şoc, constituind o descoperire deosebită, tot aşa şi pauza, (prin termenul de pauză.

înlocuim cuvântul post), determină experienţe noi, dimensiuni neaşteptate şi identificarea cu viaţa dedicată descoperirii lui. SE POATE. Se poate într-o simplitate nebănuită. Aspectul determină deja revenirea asupra normelor biologiei, anatomiei, digestiei, alimentaţiei, transformării la nivel mental deosebite şi nebănuite.

Faţă de post, aici întâlnim ritmicitatea şi colaborarea cu sistemele Astrologiei. **Prin pauză întrăm într-o armonie celestă, atunci când Luna este în ultima fază**, ea este deja mai slăbita în sensul susţinerii unor procese de eliminare şi digestie. Să nu uităm ca digestia este un proces de natură lichidă, deci se află sub influenţa Lunii. Astfel, descoperim prin pauză un moment de relaxare propriu-zis pentru organism care şi aşa trăieşte din cicluri, ritmicităţi, care nu pot fi determinate în mod materialist. Corpul fizic nu are noţiunea conceptului de timp: dacă n-ai mâncat o mie de ani şi mănânci azi, pentru el procesul este tot atât de firesc, ca şi cum ai fi mâncat cu câteva ore înainte. De altfel, să nu uităm că procesul alimentar este o iluzie, reducându-se desigur la un factor mental.

Pauza

Pauza este similară cu alimentaţia de gradul trei,

necesară celor destul de avansaţi în alimentaţia naturală, (se subînţelege că ea intervine după alimentaţia de gradul doi). În procesul de evoluţie voinţa, forţa, tendinţele egoiste, precum şi sărirea unor etape provoacă frustrări dramatice şi accidente, entitatea devenind fricoasă, rudimentară, elementele pe care le-am amintit determinând o încarnare iremediabil pierdută până la următoarea.

Natura este complexă, dar niciodată complicată. Trebuie să avem clar în minte aceste principii prin jurnal, care ni le determină încetul cu încetul, prin ani de scris în liniştea sa. În acest fel ne desprindem de senzorialitate, de reacţii, de motive egoiste, de ignoranţă care se reduce mereu. În acest moment entitatea se întâlneşte cu propria sa responsabilitate, autoconducere şi prin reîncadrare în sensul evoluţiei.

Alimentaţia generează ieşirea din latenţă a sistemului limfatic, care menţine viaţa într-o limită extrem de redusă în cursul consumului de alimentaţie denaturată. Devitalizarea şi lipsa de energie vor produce în timp moartea corpului fizic. Din contră, după un timp de practică a alimentaţiei naturale şi prin depăşirea celor două trepte (grade) alimentare, asimilăm un factor de cunoaştere şi totodată cel de sănătate. Corpul fizic este pregătit pentru lansare, pentru propria să viaţa.

Yoghinii cunosc respiraţia ca pranayama, dar să-i punem simplu: respiraţie. Am depăşit deja faza de a crede că oxigenul întreţine viaţa şi descoperim că ceva mai apropiat de adevăr este azotul sau substanţele alcaloidice, care au la bază azotul. Se ştie că aerul conţine 70% azot. Teoriile nu se popularizează, pentru că savanţii au prea mult de lucru cu ceea ce au dat deja peste cap. Nici azotul nu este protagonist, el constituind o etapă în transformările ethericului.

Adevărata alimentaţie este respiraţia

În fine, prin propria experienţă naturistă, am sesizat că adevărata alimentaţie este **respiraţia**. În cursul ei, se manifestă un proces subtil localizat în dreptul celor două narine. Astfel, ethericul este disociat din monadă în două energii: masculină şi feminină, circulând în două canale (sau nadisuri) separate. La început ele urcă până la Ajna, după care se suprapun în dreptul Vishudei coborând spre Muladhara, mai exact în apropierea lui Kundalini. După ce au trecut prin dreptul fiecărei chakre, în zona sacrală, unde se afla Şarpele de Foc, se opresc la bărbaţi în zona testiculelor, iar la femei – în dreptul ovarelor. Vom avea ocazia să discutăm într-o literă a lui **17** problema sexului, care se suprapune cu tematica respiraţiei. În dreptul fiecărei este poziţionată o glandă endocrină. Dealtfel, aceste lucruri au mai fost abordate în revista noastră, dar prin revenire ne fixăm mai clar aceste noţiuni. Acest lucru este necesar, deoarece constituie fenomenul crucial al existenţei în plan material. Trebuie şi iar trebuie să aprofundăm acest gen de informaţii, pentru a putea conştientiza fenomenele ce constituie evenimente la scară cosmică. În lipsa cunoaşterii şi a conştientizării lor, riscăm să denaturăm metoda pauzei, degenerând-o până la un chin şi până la înfăptuirea unui ridicol al voinţei, fapt ce nu va duce nicăieri.

Prin coborârea vibraţiilor se extrage din curentul etheric, prin nadisurile respective: de altfel Pingala şi Yda, o substanţă, un lichid, ce constituie mediul întregului organism, aceasta limfa este celulară şi intracelulară. Ea este cea care se transformă în celule, sisteme organice, sistem osos, fără să o mai lungim, este hrana, este ceea ce determină corpul fizic. Alimentaţia naturală n-a fost decât un mobil, un pretext, o etapă prin care am remediat structura anatomică corpului, ajunsă într-o stare tragică

prin asimilarea unor produse contrare vieţii, destule de moarte pentru a muri precum ele *„Cine ridică sabia, de sabie va muri”.* Pauza generează o amplificare a transformărilor ethericului. Astfel, energia etherică nu mai este consumată pentru a remedia tragedii provocate de digestia produselor denaturate, ci pentru însănătoşirea unor ţesuturi, organe şi întărirea organismului. Pauza întreţine la modul cauzal întregul organism.

Prin pauze ne apropiem tiptil de sensul existenţei divine

Spuneam mai devreme că gustam homeopatic din cafea fără zahăr, din care se ia cât mai puţin doar pentru umezirea buzelor şi simţirea gustului. Menţinem o picătură în zona glandelor salivare. Aici se desfăşoară un proces uimitor de simplu: limfa transformă substanţa intrusă tot în limfă. Vă solicit puţină atenţie.

Prin prelucrarea unei substanţe cum este cafeaua (denaturată) limfa devine denaturată, în loc să construiască, ea distruge.

Nu, nu ne contrazicem.

Procesul pauzei nu este un paradox, ci o strategie într-adevăr neaşteptată şi necunoscută experienţei noastre. Corpul fizic trebuie adus încetul cu încetul la parametri cosmici până când va putea suporta energiile şi prezenţa elementelor cauzale. Pentru a construi piramide – ca cele din Egipt – nu trebuiau puteri cosmice, ci să fi liber, credincios.

Pauzele sunt etape prin care ne apropiem tiptil de sensul divin al existenţei, dar atragem atenţia că trebuie să avem răbdare, fiindcă începând cu gradul doi de alimentaţie am ieşit din circuitul încarnării întâmplătoare, suntem în prima fază de eliberare şi avem o doză de cunoaştere prin jurnal. Totul este un eveniment mental ce

lucrează cu informaţie propriu-zisă. Vom reveni la mental într-o litera a lui **17**. Cafeaua este un stupefiant, iar acestea au la bază alcaloizi, substanţe foarte apropiate de etheric, care prin intermediul limfei este în manifestare fizică, un fel de semietheric. Vom vedea că şi respiraţia iese încetul cu încetul din rol şi vom înţelege de ce unii yoghini îşi permit să se odihnească, se lasă îngropaţi, fără posibilitatea de a respira.

Respiraţia este doar o etapă, fiindcă ethericul nu trebuie transformat în limfă, el trebuie şi este bine să fie folosit direct. Astfel, fiecare chakră îşi extrage din globulele de vitalitate (steluţe-verzi, adică) segmentul particular ei. Amănunte despre astfel de procese nu sunt indicate, ele trebuie particularizate. În mare am trecut în revistă subiectul, să ne ocupăm în continuare de semipauză.

Semipauza

Se ştie că un lucru mare sau mic, tot lucru este. Dimensiunile sunt concepte în cunoaşterea absolută. Pentru eltiştii aflaţi în pauză sunt necesare eforturi supraomeneşti pentru a-şi învinge pasiunile, poftele, dorinţele. Ei reuşesc în cele din urmă, dar, după cele şapte zile îşi iau revanşa, mâncând cantitativ. Rezultă un şoc pentru corpul fizic, şi aşa cum am mai spus, şocurile, voinţa, eroismul, nu sunt constructive pe parcursul evoluţiei, ci din contră, pentru involuţie. Trebuie să evităm asemenea accidente. În urma unei pauze corpul fizic este relaxat, cavitatea abdominală este aproape liberă, sistemul limfatic devine normal dar trecerea de la pauză la o cantitate alimentară reduce la zero ameliorările discutate anterior.

În Elta se prescrie **o metodă ce depăşeşte pauzele alimentare: semipauza.** După cele şapte zile de pauză se

poate mânca maximum 70-100 gr de materie naturală în 24 de ore; nici mâncare, dar nici pauză. Procesul devine cu timpul mai subtil, dispărând de la sine pasiunea, dorinţa de a mânca. Se conturează gradul trei de alimentaţie: ambrozia şi nectarul, (hrana zeilor), ambrozia şi nectarul fiind alte denumiri pentru cele două polarităţi ale ethericului: yin şi yang.

Pauzele de şapte zile determină o experienţă cumulativă. Într-un an se poate spune că pauza a durat 84 de zile şi chiar aşa şi este. Nu există noţiunea de timp. Organismul determină o stare de continuitate. Cele câteva zeci de grame trebuiesc dizolvate în partea din faţă a cavităţii bucale, unde este zona de întâlnire cu limfa. Se poate mânca, dar trebuiesc exact acele produse care au o remanenţă, gusturi cât mai diferite pentru a scăpa de ele.

Prin dezvoltarea imaginaţiei putem ajunge la un factor uimitor, fiind de ajuns să ne imaginăm un gust, pentru a-l simţi gură şi a ne sătura de el. Este doar limfa care s-a transformat în ceea ce mentalul îşi doreşte*: „Facă-se voia Ta, Doamne”.*

Revenim la aspecte mai apropiate de stările noastre din 4 februarie. Alimentaţia, fie ea naturală, este doar o etapă între etape. Bucuria survine când determinăm un sens. Acesta devine calea şi frumuseţea existenţei într-un mod sincer. Suntem uimiţi de simplitatea acestor realităţi care sunt scrise în atâtea cărţi, dar metaforizate. În cazul alimentaţiei denaturate şi când spun aceasta, mă refer la starea de anestezie, nu reuşim să vedem.

Doar cine are ochi va vedea. Alimentaţia naturală ne deschide ochii proprii, lumina devine reală prin bucurie şi sănătate, prin întoarcerea la Tatăl, care ne-a aşteptat destul…

SACRIFICAREA COPIILOR PE ALTARUL MATERIALISMULUI

Nu mi-aş fi dorit niciodată să scriu rândurile acestea.

Realitatea nu comentează ceea ce faptele sfidează. Ceea ce suntem nu are corespondenţă în demnitatea vieţii. Credinţă sincera, pragmatică, nu cea osificată şi tradiţională ne-ar putea ajuta să ne ajutam. În privinţa alimentaţiei copiilor, totul se reduce un haos al premeditării unui genocid.

Părinţii sunt copiii ce au uitat replica vieţii; ei se simt datori să se copieze între ei, au primit şi dau mai departe o alimentaţie sufocantă, cantitativă şi proteică. Ei nu sunt în stare să ceară un kilogram de proteine la măcelărie, ci carnea cea mai bună.

Ignoranţa este disimulată sub aspectul iubirii copiilor proprii.

Aceştia, la rândul, vor deveni părinţi şi vor face la fel. Toate definesc un sistem al unei civilizaţii primitive care-şi întunecă orice perspectivă.

Medicii sunt în spatele părinţilor pentru ca ei să nu facă cumva vreo greşeală. Copiii sunt astfel condamnaţi în mod iremediabil la suferinţă. De ce să nu se obişnuiască, – de la vârste mici, – pentru viaţa plină de suferinţe? Izul religios, primitiv şi răzbunător, – un fel de inchiziţie casnico-tradiţională, – completează tabloul, bănuim deja că totul se reduce la un moft. Iubirea faţă de copiii proprii determină ura de viaţă. A accepta suferinţa prin a o trata, pentru a face loc altei suferinţe, devine un sadism dincolo de ridicolul oricărei imaginaţii şi cu toate acestea, toţi părinţii îşi sacrifică copii pe altarul materialismului, într-un concurs în care fiecare să fie în stare să se laude cu cele mai extraordinare victorii.

Totuşi, în primele zile, se petrece un act minunat: copii sunt alăptaţi de mamele lor în mod natural. Curios că nu s-a pus problema pasteurizării laptelui mamei. Dar, în condiţiile unei alimentaţii denaturate, mamele nu pot

asigura o lactaţie normală şi copii sunt trecuţi pe lapte pasteurizat sau lapte praf. Începe deja sacrificiul şi regăsim aici o triadă a suferinţei: distrofia, rahitismul şi anemia.

Materialismul – o religie în cazul necredincioşilor.

În primul rând părinţii n-au habar despre originea copilului.

De aceea, încarnarea este de cele mai multe ori anapoda. Entităţi primitive vor profita de ignoranţa lor. Părinţii nu ţin cont de Constelaţia în care se află la naştere Soarele, făcând abstracţie de sensibilitatea copilului. Entitatea se transformă pe un fond de ignoranţă într-o fiinţă suferindă şi speriată de viaţă, dar nici părinţii nu o duc mai bine. Apare de la la bun început o deosebire între familiile cu copii mulţi şi cei cu unul. Despre unele şi altele se pot scrie romane dintre cele mai dramatice. Copilul este pândit de cei doi protagonişti, cărora nu le scapă nici o mişcare. Ei sunt aflaţi într-o luptă cot la cot, îl hrănesc, îl spală şi-l tratează de atâtea boli…

Incapacitatea părinţilor de a observa reacţiile copiilor, atunci când sunt bolnavi şi refuză să mănânce, este generată de convingerea că energia provine din mâncare. Totuşi, copilul nu doreşte să mănânce, dar nu ne trece prin minte că aşa s-ar putea simţi mai bine. La liceu şi la facultate nu s-a afirmat niciodată acest lucru, iar în şcolile materialiste nu se va susţine vreodată o prelegere în privinţa avantajelor acestui punct de vedere. Copilul îşi echilibrează energia prin instinctul de conservare. Organismul caută să elimine substanţa alimentară, pe care o consideră un intrus, iar în acest proces de eliminare consumă o mare cantitate de energie; din această cauză, energia necesară refacerii echilibrului vital este deturnată

pentru dezasimilaţie. Cu timpul, alte dezechilibre care apar generează diferite afecţiuni, boli care prind contur şi apoi ajung să se cronicizeze. În final, cu riscul unei morţi peste câţiva zeci de ani, organismul asigură spiritului energia necesară susţinerii unei supravieţuiri.

Am văzut copii normali, adică sănătoşi, la eltiştii care, printr-un curaj părintesc, mai bine plăteau amenzi la policlinică pentru a nu se face vaccinuri şi alte tratamente aşa-zis preventive; copii care ştiau să vorbească la un an, cu gesturile, privirile, calmul, curiozitatea şi tonusul firesc de existenţă. Cât mâncau aceşti copii pe zi? Cam cât o pasăre. Cele câteva grame de sucuri, lapte natural (nefiert) de la vacă sau de la orice animal, chiar şi de balenă, iar cu devenirea vârstei puteau mânca fructe, struguri, seminţe, în loc zahăr – miere şi fructe dulci, dar nu stăm să facem un meniu. Este vorba de demnitatea de părinte şi mai ales de mentalitate. Copii aceştia, ca şi alţii care se vor încarna în astfel de familii, pot spune că au nimerit-o bine.

Cu toate că aceşti părinţi au destule necazuri din partea acelora care îi consideră iresponsabili, ignoranţa care s-a generalizat determină o presiune a răzbunării incorigibile. Eltiştii ştiu să se manifeste. Majoritatea copiilor sunt sacrificaţi pe altarul religiei materialiste, deoarece materialismul are aceleaşi puteri ca orice religie, în cazul necredincioşilor.

Curajul prefigurează o soartă normală pentru copii

În fond ce doresc aceştia? Să spui că eşti de acord cu… Dumnezeu ştie cu ce să fii de acord. În primul rând cu prostia de a-ţi ucide copii. Dar, să nu uităm şi părinţii sunt trataţi la fel. Nu este oare firesc să se amplifice teama generată de o alimentaţie de ani de zile din generaţie în generaţie cu substanţe toxice şi inutile? Ei sunt cei ce au

generat handicapul de a nu putea judeca, observa, analiza. Nu este cazul unei situaţii fără ieşire. Sunt momente în care omul îşi justifică personal astfel de experimente faţă de copiii săi. Eltiştii, despre care vă spuneam, nu s-au născut eltişti.

Asociaţia noastră funcţionează doar de şapte ani, totuşi, curajul demnitatea şi sănătatea spune aşa de mult! Curajul studenţilor noştri de a aborda şi a se iniţia în aceasta alimentaţie, soldat cu trăirea unei remarcabile ameliorări şi reveniri la viaţă, prefigurează o soartă normală pentru copii.

Acei copii sacrificaţi, sunt sacrificaţi deja de la prima etapă de viaţă. Primii şapte ani corespund fazei lunare, pentru care influenţa se răsfrânge îndeobşte asupra lichidelor. Procesul de creştere este echivalent materializării ethericului într-un corp fizic.

Ciclul următor este guvernat de Mercur, influenţa sa resimţindu-se asupra funcţiilor intelectuale. Dar, entitatea este deja bine fixată pe acest altar de sacrificiu, funcţiile îi sunt atrofiate; speriată şi anesteziată, ea nu mai poate percepe lumea pe care se află.

Când începe şcoala primară, instinctele, remanenţele, atavismele, educaţia persuasivă sau privilegiată îl stresează pe copil, care devine furios, nervos, agitat, leneş, incapabil să-şi canalizeze atenţia, să-şi păstreze continuitatea şi talentul cu care a venit pentru o astfel de încarnare.

Alimentaţia este deja acceptată în limitele suportabilităţii corpului fizic. Dulciurile sintetice, prăjiturile şi alte otrăvuri, printre care carnea ce menţine o continuă anemie, lene şi somnolenţă, sunt cele mai toxice alimente. Se formează afecţiuni oculare, dentare, nevralgii, dermatoze, hipocalcemie, care sunt ceva obişnuit; ficatul este afectat, rinichii, căile respiratorii, tot aparatul digestiv este şubrezit, sistemul osos e rahitic, nu

mai enumerăm tot cortegiul de insuficienţe… Cu o astfel de colecţie, la 18 ani tânărul devine major şi iată cetăţeanul patriei, care l-a sacrificat în deplină libertate şi drepturi. Libidoul acestui cetăţean se reduce la nişte complexe primitive, la răzbunare şi la plăceri sadice sau, din contră, o teamă excesivă faţă de sexul opus. Dacă a mai rămas ceva nedistrus, pentru bărbaţi mai urmează şi armata, unde se infiltrează cele mai primitive aspecte de conduită şi comportament.

Mai departe urmează răzbunarea, în primul rând pe proprii copii, având timp destul şi pentru ceilalţi: vecini, prieteni, colegi şi apoi pe societatea întreagă. Bătrâneţea se instalează rapid împreună cu marea dezamăgire, după atâtea frustrări. În privinţa alimentaţiei copiilor trebuie să avem în vedere că mentalitatea este cea care determină aspectele sale: Medicii semnează şi pun ştampila iresponsabilităţii, dar şi ei, la rândul lor, intră în categoria frustraţilor vieţii şi a condamnării la moarte, fiind destul de anesteziaţi. Există circumstanţe atenuante în privinţa responsabilităţii şi totuşi, de câte ori să spunem şi totuşi? …

Lipsa informaţiei generează suferinţă

Majoritatea eltiştilor sunt tineri sub vârsta de 30 de ani, ceilalţi sunt şi par iremediabil pierduţi printr-o condamnare generată de lipsa educaţiei, informaţiei, experienţei, deja s-a instalat orgoliul, egoismul, violenţa. La una dintre expoziţiile noastre de alimentaţie naturală la un liceu, un tânăr, simţindu-se puternic pe picioarele sale, a afirmat: „mai bine să mor la 50 de ani, decât să mănânc aşa ceva”. Fără cuvinte… şi totuşi, când te obişnuieşti cu răul, trebuie să-l aperi; pactul a fost făcut, părinţii se vor bucura că au un copil serios şi responsabil; … mai departe, cu suferinţa se va descurca el…

Aceasta suferinţă nu este numai o durere, ea devine din ce în ce mai costisitoare; moartea nu este instantanee ca şi cum nici n-ar fi fost, ci urmează zeci de ani de marginalizare, de neputinţă şi de ironii din partea celorlalţi. Lipsa de imaginaţie a acestor tineri, care nu observă cum trăiesc bătrânii, ci, din contră îşi bat joc de aceştia, trădează faptul că nu bănuiesc faptul că vor ajunge la fel ca ei. Preţul de cost al suferinţei va deveni mereu mai mare. Astfel, asemenea fiinţe vor trebui să muncească, să trăiască numai din datorii, să-şi limiteze plăcerile existenţei şi toate acestea pentru cartofii prăjiţi dintr-o tigaie afumată şi neagră.

Pentru a face o această asociere trebuie să fii desigur un mare filozof.

Ne păstrăm rezerva de a fi de cu totul altă părere: populaţia nu este bine informată, Elta-Universitate, – ca asociaţie non-profit, – nu are fonduri şi posibilităţi materiale pentru a putea multiplica şi menţine un nivel de informaţie. Ceea ce putem face este prin contribuţia minunaţilor eltişti care se simt responsabili faţă de fraţii lor. Lectorii noştri nu au salarii, din puţinul luat pe cotizaţiile de la cursuri trebuie să-şi plătească transportul care costă cel mai mult. În rest, se descurcă la nivel alimentar şi culmea că sunt sănătoşi, frumoşi, puternici, nu au solicitat niciodată concediu medical şI nu au fost într-o situaţie critică.

Populaţia nu este informată, deci trebuie să mai sufere. Cu toate acestea, mulţi cunosc această alimentaţie şi nu participă alături de eltişti. Sunt cele mai negre fiinţe, care pur şi simplu se bucură că au preluat un remediu, nu mai cheltuiesc şi nu mai sunt bolnavi, iar alături de perete o familie cu trei copii împarte cartofii prăjiţi, ca să ajungă şi mâine. Asemenea profitori urmăresc orice apariţie pentru a se îmbogăţi şi de a pune deoparte, dar nu sunt în stare să discute cu cei din jur pentru a le demonstra

experienţa, eficacitatea, perspectivele alimentare. Ei sunt probele noastre şi despre aceste lucruri trebuie să mai discutăm, fiind cazuri ce privesc psihologia fiinţei în planul fizic. Chiar dacă reuşim cât de cât, mai vin ziarişti coordonaţi de directorii lor pentru a scrie despre noi că am fi o sectă dintre cele mai mari de pe glob.

Cu toate că ispăşim asemenea probe, îi binecuvântăm şi le atragem într-un fel atenţia asupra tematicii noastre. Oamenii sunt în stare să se convingă, fiindcă viaţa este şi va fi mereu mai liberă şi astfel libertatea este un pas spre credinţă.

ASIMILAŢIA ŞI DEZASIMILAŢIA

Aceste două cuvinte formează o monadă a metabolismului.

Corpul fizic aparţine structurilor lumii animale, din clasa mamiferelor. Toate acestea fac parte din cultura generală, dar majoritatea intelectualilor nu mai au timp de poveşti şcolare.

Asimilaţia se referă la procesul ce urmează introducerii soluţiei alimentare în organism. Bolul alimentar îşi are cursul firesc prin cavitatea bucală şi apoi traversează aproape 11 metri de tubulatură, mult mai mare decât la carnivore, numită tubul digestiv.

În cazul dezasimilaţiei, procesul este gravitaţional şi determinat de mişcarea peristaltică.

Circuitul alimentar are sensul de sus în jos, spre deosebire de cel al energiilor, în sens antigravitaţional. Alimentele reglează capacitatea organismului de a se adapta amplitudinii curenţilor cosmici, ce întreţin viaţa. Prin alimentaţia naturală, corpul fizic revine la parametri săi, suportând energia ascendentă care se află într-o continuă creştere. În timpul pauzei alimentare, energia circulă mult mai uşor, regenerând şi ameliorând

permanent corpul fizic. Atunci când alimentele sunt prelucrate termic, ele devin anorganice, diminuând până la blocare aceşti curenţi. Ansamblul material, care este corpul-fizic are o natură organică, deci relaţiile sale cu mediul, reprezentat de alimente, trebuie să respecte normele proceselor organice.

Rolul evolutiv al alimentelor

Alimentele au o dimensiune fizică, deci putem admite că sunt iluzii, funcţionând într-un aparat şi el iluzoriu. Acest aparat este susţinut în fapt de transferul energetico-informaţional al energiilor fine, invizibile ochiului fizic. Alimentele în sine nu produc energie, este bine ştiut faptul că pentru asimilarea lor se cheltuieşte o mare cantitate de energie; rolul lor derivă din procesul evolutiv de formare a corpului fizic. Alimentele joacă rolul de tină, adică produc **efectul Placebo**. În procesul de evoluţie alimentaţia şi-a depăşit rostul, ea declanşând reacţia de autoapărare. **Prin introducerea într-un organism – ca sistem – un alt sistem de natură diferită – aliment –, cel receptiv se va autoapăra prin distrugerea non-selfului (aliment) sau printr-o adaptare treptată la el, dar care este degenerativă, adică consumatoare de energie**, – **legea păstrării integrităţii organismului viu**.

Procesul alimentar nu înseamnă neapărat ingerarea unui element exterior sistemului, ci o circulaţie sau un transfer de energie în ambele sensuri, liberă, informaţională. Pentru mulţi aceste deconspirări şi afirmaţii sunt dincolo de orice imaginaţie. Este dreptul lor să-şi înnobileze ignoranţa prin a-şi asigura toate posibilităţile necesare menţinerii suferinţei.

Din capul locului suntem nevoiţi să recunoaştem că nu respectăm aceste norme şi de aici rezultă consecinţe

extrem de grave. Sistemul biologic se autodegradează prin devitalizare, urmând îmbătrânirea şi moartea. Pereţii interiori ai tubului digestiv sunt permanent umectaţi de limfă, (pe întreg traiectul), în proces de automultiplicare tot în limfă, dar determinată de substanţa intrată în proces. În cazul alimentaţiei denaturate, determinarea cantitativă degenerează după un timp din cauza unei cantităţi prea mare de limfă, care ajunge – în situaţii extrem de critice – să digere corpul fizic.

Desigur, suntem în situaţia unei teorii, însă în mod uimitor cei ce au ajuns la alimentaţia naturală consumă de la bun început din ce în ce mai puţină substanţa naturală, fiind vorba de un sens de autocorecţie determinat de ieşirea din starea de anestezie.

Realitatea mentală determină un ansamblu permanent de armonizare a acestor relaţii şi realităţi. În hrana denaturată, corpul fizic ingerând altă toxicitate, se apără de toxicitatea acumulată deja şi depune surplusuri în ţesuturile adipoase. Un asemenea ins, consumând şi alimentaţie naturală îşi menţine greutatea şi este chiar gras faţă de nota generală a celorlalţi care sunt mai supli, mai slabi. (Mai slabi în raport cu cineva gras, nu slab la propriu.) Aspectul ponderal nu este singurul care deranjează, din starea de sănătate şubredă decurg toate celelalte aspecte negative: lipsa de concentrare, agresivitatea, lipsa de organizare – la nivel individual, iar la nivel social: lipsa dorinţei de muncă – ce provoacă dezechilibre economice, blocaje de comunicare, instabilitate.

Circulaţia informaţiei

Digestia se produce pe tot traiectul, fiind determinată de diferite substanţe. În general, în intestinul gros se preia substanţa limfatică care, prin curentul

sangvin, este dusă la toate organele.

Aici este un loc deosebit de ambiguu, deoarece în realitate **limfa se produce simultan în toate aceste locuri**. Putem spune că acest corp fizic nu duce niciodată lipsă de aceste aporturi de energie. Sistemul sangvin posedă un alt ordin, un alt program.

Nu ne referim la cel de oxigenare. Fiecare element al acestui corp fizic este simbolic şi dincolo de acest simbolism trebuie să vedem în fiecare element un personaj, un univers, entităţi diferite şi aceste entităţi trebuie să comunice. În mitologia greacă mesagerul zeilor este Mercur care este foarte aproape de Soare.

Aceeaşi situaţie o întâlnim şi în corpul fizic unde Soarele simbolizează inima, mobilitatea muşchilor cardiaci o reprezintă Mercur; deci, – prin intermediul acestor muşchi, – sângele operează o comunicare permanentă între organe.

Spuneam în alt articol că omul este o fiinţă ce trăieşte numai din comunicare sau vorbit, logoree şi ce alte posibilităţi mai are, mai ales în cazul în care s-au încarnat într-un Semn de Aer. Toate aceste organe aşa-zis digestive sunt numai o umbră, un desen, un ceva pentru a deruta şi determina factorul de cunoaştere, de deconspirare a unei realităţi absolute. Să nu uităm că avem de a face cu iluzii în alte iluzii. Vedem că o astfel de situaţie a alimentaţiei devine nostimă sau condamnarea la cea mai gratuită tragedie. Ce să spunem? Suntem după cinci zile de pauză, n-am introdus nimic în cavitatea bucală şi nici nu mă ţin de pereţi sau ei de mine, şi scriem aceste lucruri la modul coerent. Fumez Carpaţi şi iau câte o picătură de cafea. Cetăţeanul patriei materialiste ar fi la spital, deja deshidratat. Tot în aceasta pauză eram când o frumoasă doamnă medic a exclamat surprinsă: „– Dar cum staţi cu glucoza?” Asta-mi mai lipsea, să mă observ cum stau cu locomotiva sau orice altceva printre care şi

glucoza…

Astfel de medici hipnotizaţi până la handicapare trebuie să menţină sănătatea unei populaţii. Fără comentarii… Reluăm această pauză după 21 de zile, la care unii fac deja socoteala pe degetele pentru economia care se obţine. Măcar dorinţele să ne impulsioneze şi scopul scuză mijloacele. Despre iluziile acestea vom mai discuta mai pe larg la capitolul lumea-interioară sau mentalul. Câtă tevatură şi travaliu ca să înţelegem că nimic nu este întâmplător!… Articolul se adresează eltiştilor mai avansaţi, deoarece ceilalţi, care descoperă întâmplător un prilej de a se ridica pe baricadele materialiste, îşi susţin tezele materialiste şi ignorante. Îi asigurăm că au perfectă dreptate, măcar cu atât să se mai liniştească, deşi suferinţa nu are nimic de a face cu materialismul.

Performanţă a iluziei în domeniul alimentar trebuie bine conştientizată, în lipsa ei alimentaţia naturală n-are nici gust, nici merit. Mulţi ce au preluat această alimentaţie şi nu au participat la cursuri, au descoperit că este o aberaţie. Scoatem în evidenţă că nu este vorba, în esenţă, despre alimentaţie. Comunicarea vehiculată în **17** este formală, dar existentă, însă viaţa noastră nu a fost niciodată formală. Prin cunoaşterea realităţii sau adevărului ne putem elibera. Nu putem spune că deştepţii nu cunosc atâtea adevăruri, numai că nu prea sunt liberi, iar acest factor este o consecinţă negativă care contestă complet adevărurile pe care le cunosc. Mai au de lucru, dar n-au şi răbdare; ce au în schimb – este totala soluţie a anesteziei. Deci, cunoaşterea acestor adevăruri aduce ceea ce se numeşte vibraţie. Aceasta este factorul sau laitmotivul lumii metafizicii. Cine este în stare să manipuleze vibraţiile, este la fel ca şi zeii. Cu toate acestea o manipulăm, dar nu suntem zei. Un om supărat are vibraţii joase, faţă de unul vesel, care are vibraţii ceva mai

mari.

Manipularea vibraţiilor se referă la sensul pozitiv, benefic, frumos, paşnic. Aici aş vrea să răspund unor deştepţi-patrioţi, care presupun că aceasta ar da unor indivizi puteri nebănuite, devenind un pericol pentru ceilalţi. N-au decât, dar dacă se putea, nu mai aşteptau de la mine să deconspir lucrurile acestea.

Deştepţii-patrioţi trebuie să recunoască dacă nu cunosc, că vibraţiile nu funcţionează în regimul negativ, fiindcă el corespunde automat cu vibraţiile joase; o astfel de logică este la mintea oricărui copil…

120 de miliarde de lei ne costă lunar prostia

În fine, asimilaţia şi dezasimilaţia sunt un eveniment în lumea iluziilor, totuşi prin el ne edificăm şi ne definim pe ce lume ne aflăm. Ar fi firesc, admiţând că asimilaţia ar duce la creştere, ca omul să mănânce şi să crească. Dacă introduce în el într-o lună o cantitate de hrană corespunzătoare greutăţii sale, trebuie să iasă la pensie la aproximativ 60 de tone. Să crească, adică să trăiască în apartamente, să-şi construiască apoi case sau turnuri?!

Nimeni nu se întreabă de ce ceea ce mâncăm se elimină? Totuşi, prin aşa-zisă dezasimilaţie, procesul este atât de obişnuit încât nu avem motive să meditam asupra lui. Trăim într-o cuşcă, facem naveta între bucătărie şi wc; într-un loc introducem, în altul evacuăm. N-ar fi nici o problemă, treaba omului ce face în timpul liber, numai că pentru a realiza distracţia aceasta îl costă la ora actuală în jur de 400 de mii lei, adică salariul său pe două luni.

Probabil că suntem atât de bine anesteziaţi, încât nu mai putem percepe de unde vine această sărăcie şi boală, suferinţă şi prostie. Să facem împreună o simplă socoteală: cei 20 de milioane de locuitori trebuie să plătească aproximativ 180 de miliarde lei pe lună pentru a-şi justifica

wc-urile, dar dacă s-ar mânca normal, adică natural, ar costa numai 60 de miliarde de lei. 120 de miliarde de lei ne costă lunar prostia. Nimeni nu este de vină, decât fiecare!? Nu ne rămâne decât să muncim şi iar să muncim şi ca toată munca noastră să se ducă pe apa sâmbetei…

Semipauza: echilibrul asimilaţie-dezasimilaţie

În articolul pauza-semipauza am dezbătut aspectele subtile şi reale ale acestor realităţi ale alimentaţiei, pentru că trebuie, – în mod paradoxal, – să mai introducem încă un coeficient de substanţă din mediu pentru ca între timp, corpul fizic să devina apt de a recepta energiile cosmice. Semipauza este un paradox, cum sunt de altfel toate aceste aşa-zise realităţi biologice: **nici pauză, dar nici mâncare**.

Trebuie să avem un parametru care să ne contureze soluţia.

Acesta este dezasimilaţia. Cei care sunt deja în pauză au constatat că nu mai folosesc wc-ul pentru produsele grosiere.

După o pauză de cel puţin un an, doi sau trei, depinde de fiecare, se poate manifesta şi semipauza. După o pauză alimentară, se va consuma în aşa fel încât să nu apară necesitatea wc-ului.

Latura comică este că se poate. Preţul de cost este simbolic. Se poate mânca şi normal într-o zi de aniversare, revelion, Paşti sau orice altă ocazie, după care se poate reveni la aceasta stare de ECHILIBRU. Evoluţia corpului fizic devine inerentă, apărând regenerarea, mai ales pentru cei ce au vârste peste 30 de ani, fiindcă vârsta maximă în planul fizic, – ca parametru fizic şi nu temporal, – este de 30 de ani. Cu această imagine firească se poate trăi mii de ani, chiar dacă eşti nevoit să ieşi pensie…

În procesul trezirii, scoatem în evidenţă un alt

aspect: prin revenirea la conştiinţă, ne putem întreba dacă nu ne putem oare scuti de un asemenea ridicol total inutil, şi de rezidurile pe care corpul fizic trebuie să le elimine, aflate deja într-o stare de putrefacţie avansată?

Se poate, pentru că evoluţia ne stă la îndemână şi este accesibilă oricărui om în general, iar în particular numai puţini vor avea o eliberare prin karma lor normală. Ceilalţi, dacă nu vor recunoaşte gafele din vieţile anterioare, nu au cum să-şi permită un asemenea lucru. Situaţia determină şi un factor de justiţie divină în ZONA românească, în care se realizează iniţierea evoluţiei cosmice; depinde de români, care trebuie să demonstreze realitatea vieţii pentru celelalte popoare, deoarece civilizaţia merge înainte, chiar dacă unii o descriu ca istorie.

Civilizaţia este manifestarea cauzalităţii şi a creaţiei continue. Nici nu trebuie să te grăbeşti, oricând şi oriunde te poţi angaja în suita evoluţiei şi a devenirii divine.

MAREA OPERAŢIE COSMICĂ

Mulţi vă întrebaţi de ce această alimentaţie denaturată este atât de generalizată, încât nimănui nu-i trece prin cap că se poate altfel? Ştim că nimic nu este întâmplător în univers; nu trebuie să vedem în această alimentaţie denaturată un factor rău; ea a avut rolul său, însă pentru această epocă se autodesfiinţează. Totul începe din epoca lemuriană, – nu intrăm prea mult în amănunte; în ansamblu, oamenii nu aveau atunci corp fizic. Trebuie precizat, pentru a nu ne speria, că atunci când visăm, nu folosim corpul fizic şi ne simţim teribil de bine. În procesul de evoluţie urmează realizarea dimensiunii fizice a corpului, ceea ce implică o situaţie deosebită pentru evoluţie, adică realizarea unui plan iluzoriu, care să permită o modelare mai uşoară şi mai complexă a suitei de

existenţă universală.

Planul fizic este o iluzie; tot ce se produce în el nu este adevărat şi nu poate afecta evoluţia. În perioada amintită omul era întreg, cele două polarităţi yin şi yang coexistau în armonie, acest echilibru nefiind necesar şi neputând genera dinamica unui sistem. Acesta este primul Adam sau omul primordial din Biblie.

Putem urmări prin intermediul Astrologiei toate acestea. Lemuria corespunde cu Casa IV sau Cancerul, mişcarea pe tema fundamentală executându-se în sensul acelor de ceasornic, la trecerea de la Constelaţia Cancerului spre Gemeni se produce marea operaţie: separarea corpului în două corpuri diferite, unul dominant, – din punct de vedere energetic, – yang – bărbatul şi unul dominant yin – femeia. Iisus menţionează: *„când doi va ajunge unul, iată Omul”*, ceea ce ne aminteşte de originea divină. Aceasta nu însemnă să amestecăm cele două corpuri pentru a obţine unul, ci trebuie să ne obişnuim că nu avem un singur corp, ci două, tot aşa cum avem două mâini, doi ochi, două urechi, două picioare…

Realizarea corpului fizic, împreună cu separarea despre care am vorbit, a necesitat o situaţie particulară: administrarea unui anestezic, pentru ca pacientul să stea cuminte pe masa de operaţie. Istoria se continuă, după Gemeni urmând Taurul. În Biblie se spun multe date, chiar şi amănunte în această privinţă, precum că sclavii aveau cirezi de vite şi puteau mânca carne pe saturate.

Într-adevăr, printr-un acord cu spiritul-grup al animalelor, acesta era de acord ca Omul să consume partea fizică a animalelor pentru obţinerea unei intoxicaţii masive echivalentă stării de anestezie, sau de uitare pentru moment a originii sale divine. Este ceea ce numim epoca viţelului de aur.

Urmează în program constelaţia Berbecului, Semn Cardinal, unde se produce o continuare a scenariului

cosmic. Aici apare Moise, care reduce raţia de carne la un berbec, având loc o compensare prin revenirea la realitatea lucrurilor. În Vechiul Testament acest personaj este prezentat ca violent şi neiertător. Mai departe, apare Iisus, care vine cu doi peşti (este vorba de Constelaţia Peştilor, Casa a XII-a tradiţiilor, războaielor şi surghiunului). Alimentaţia este redusă şi mai mult, compensarea constând în trezirea spirituală; Iisus vine cu pacea, cu iubirea, cu iertarea, prin recunoaştere. Noul Testament sau Evanghelia din greceşte înseamnă. VESTE BUNĂ ÎŢI ADUC, numai că foarte puţini au înţeles vestea, aşteptând mai mult bunul, binele, beneficiul…

Evenimentele din Galileia se reiau în Zona Carpaţilor

Suntem la trecerea între Peşti şi Vărsător, unde se termină meniul anesteziei. Cei care vor intra în acest Canaan se întorc la Tatăl, la realitatea cosmică, identificându-se cu natura absolută, cu viaţa veşnică şi creatoare. Am dat acest exemplu prin Astrologie, deoarece un eveniment atât de paradoxal este mai uşor de urmărit şi de justificat în acest fel. În aceeaşi ordine de idei, am explicat de ce oamenii trebuie să mănânce în mod denaturat.

Evenimentele din Galileia se reiau în Zona Carpaţilor, o ţară extrem de bogată, pregătită pentru trezire, revenire şi recunoaştere. Alimentaţia naturală nu este doar tină, ci sugestia pentru o realitate incomensurabilă, chiar şi pentru eltiştii care sunt asemănători primilor creştini. Iisus se adresa apostolilor la plecarea Sa: *„vă trimit în gura lupilor”.* Deconspirarea metaforei lupilor este simplă, aceştia sunt: egoismul, orgoliul, trufia, îngâmfarea, boala, ignoranţa… lista lupilor ar putea continua… Într-o lege de anul trecut de Paşti,

lupul a fost declarat monument al naturii, omorârea sa implicând executarea câtorva ani de detenţie, dar niciodată nu s-a promulgat o lege prin care sacrificarea mielului să conducă la o situaţie similară. Unde dai şi unde doare?!

Ucidem fiinţe vii pentru a hrăni o altă fiinţă!...

În mare, operaţia s-a finalizat. Nimeni nu este obligat la un contract cu evoluţia, treaba fiecăruia dacă vrea să sufere. Ceea ce doresc să scot în evidenţă, este că nimeni nu are voie să conteste libertatea fratelui său, el poate în schimb să-şi administreze orice rău, nici o lege nu-l poate oprit sau interzice acest drept, dar nu trebuie să afecteze sub nici o formă pe cel de lângă el. În această categorie intră situaţia tragediei copiilor, care sunt obligaţi să consume cadavre. Ucidem fiinţe vii pentru a hrăni o altă fiinţă!... Este dincolo de orice primitivism. Spiritul-grup al animalelor şi-a onorat deja contractul şi nu mai acceptă asasinarea acestor entităţi ce au dreptul la viaţă şi la evoluţie. Ieri vedeam o fermă cu mii de porci care nu mai aveau ce mânca din cauza situaţiei financiare. se spune, nu bănuim ce se întâmplă în realitate... Să nu uităm că, pentru a îngrăşa un porc sunt necesare 40 de kg de porumb sau grâu pentru ca el să crească doar cu un kg!... Pe de altă parte, această cantitate de grâu ar fi suficientă unui consumator de alimentaţie naturală pe parcursul unui an.

Omul nu trăieşte numai din grâu, dar acesta predomină în alimentaţia naturala. Tot aici aş dori să amintesc denumirea elementului cel mai complex din nutriţie, enzima, care în mod întâmplător se apropie de numele dat turtelor de către vechii evrei: azime.

Referindu-ne puţin la azime, pe care le folosim şi noi, vom aminti reţeta dată de Iisus*: „vei avea nevoie de*

Spiritul Aerului, de Spiritul Luminii şi spiritul Apei”, din grâu măcinat uşor, împreună cu tărâţe cu tot, bine înmuiat în apă, lăsat la aer şi în soare să se usuce, iată pâinea pe care ne-a dat-o Tatăl.

Recunoaşterea – calea spre înţelepciune şi tinereţe

Pentru moment **17** dedică trei litere procesului de ieşire din *operaţie*. Acest proces este mai complex şi, tocmai de aceea, vom continua în celelalte litere, pentru a uşura măsurile şi drumul celor care se tot chinuiesc cu yoga, cu martorii lui Iehova sau cu Baha’i. Pentru ceea ce ne-am propus este necesară şi utilă cunoaşterea Astrologiei; ea indică sensul general, cultura de sine.

Ca şi alte ştiinţe insuficient cunoscute şi practicate, ea mai este, din păcate, surghiunită şi astăzi. Trebuie să ştim cine suntem cu adevărat, nu în mod figurativ. Va urma cunoaşterea sau mai bine spus recunoaşterea legilor, unde ne vom opri mai mult, acordând fiecăreia din cele şapte spaţiul unei litere de revistă.

După cum vedem, Elta nu este un personaj mistic sau impresionant, ea este numele unei Universităţi, a unui centru de studii şi de cercetări în mod fizic şi metafizic. Aceste din urmă două noţiuni constituie monada realităţii absolute. Deţinem destule probe, la care nimeni nu are acces în mod plăcut şi gratuit. Ceea ce ne solicită aceasta, este multă colaborare din partea celor ce sunt alături de Elta. Vom reveni în detaliu asupra acestui subiect, pentru a înţelege de ce minciuna te face pentru moment fericit, iar adevărul determină de la bun început o suferinţă aparentă, sacrificii, dar, în cele din urmă, cerurile se deschid.

Alimentaţia, aşa cum reiese din cele trei litere de până acum, este determinantă în procesul iniţierii. Când am abordat-o atât de atent, nu m-am jucat şi nici n-am

glumit. În aceeaşi ordine de idei, vom vedea în jurul nostru mulţi care nu vor avea acces la ea, fără să-i împiedice nimeni. Ei îşi vor purta în continuare bolile şi bătrâneţile, alături de ei fiind tinerii şi înţelepţii, frumoşii şi puternicii care n-au făcut nimic altceva decât să recunoască cunoaşterea ce i-a eliberat.

Primii nu sunt condamnaţi, dar recunoaşterea nu este o afirmaţie. Menirea Eltei-Universitate este să fie alături de ei pentru a-i ajuta să revină, să elucideze termenul de recunoaştere.

Problemele pe care le întâmpinăm provin de la o parte din cei ce sunt nerecunoscători, care nu se limitează la ei înşişi şi fac tot posibilul să-i împiedice pe cei care-şi doresc propria viaţă. Toate sunt materialiste: statul, instituţiile, religiile, cultura; ele menţin un genocid, fără să mişte un deget pentru ieşirea din situaţia critică a suferinţei gratuite a milioanelor de oameni.

Al cui adept ar trebui să fim, dacă nu al propriei vieţi?

Aşa cum am mai spus, nimeni – nici statul, nici religia sau cine o mai fi – nu poate să te oprească să-ţi vezi de calea ta, fie ea suferinţă sau fericire. Dacă ni se pare că o literă de revistă costă totuşi cam mult, să ne gândim că ea ar fi trebuit să coste şi mai mult, deoarece acela care o cumpără participă în mod automat la posibilitatea tipăriri revistelor, pentru ca şi alţii care au o nevoie stringentă, imediată, să poate avea acces la ele. În altă ordine de idei, preţul de cinci mii sau în viitorul apropiat zece mii de lei aduce o economie chiar în luna respectivă, dar adevărata economie este surâsul şi ieşirea la lumină. Medicamentele dispar, împreună cu suferinţa, posibilităţile de muncă devin mai bogate, dispărând starea de oboseală şi somnul prelungit.

17-C este revista ce posedă posibilitatea unică de a recompensa pe cel care a cumpărat-o, ea oferind o acţiune pentru a fi acţionar la viaţă. Ce trebuie? Bun-simţ. Am specificat deja că nu este nevoie de sacrificii, de rugăciuni sau de ritualuri ciudate.

Acesta constituie un punct în care mulţi se blochează, lovindu-se zdravăn. Cei în cauză se gândesc să devină adepţii Eltei-Universitate, neavând destulă minte să înţeleagă la ce se referă recunoaşterea. Ei uită că este vorba în primul şi în primul rând de propria lor viaţă. **Al cui adept ar trebui să fim, dacă nu al propriei vieţi?** Iresponsabilitatea ne face să ne simţim bine; în preajma unei fripturi în sânge cu cartofi prăjiţi şi macaroane, dulciuri preparate cu zahăr, pâine, ciorbe bine fierte, nu ne mai gândim la consecinţe. Pentru moment ne simţim bine. Dar de ce să o ascundem? Fiecare ştim prin ce am trecut. Costul alimentelor fiind mereu mai mare, chiar dacă am avea bani, tot pe mâncare i-am arunca, ca apoi mâncarea să ne arunce, la rândul ei, într-o groapă, care şi ea ajuns să preţuiască mereu mai mult…

Numai cine ştie să moară, va descoperi viaţa. – se referă la renunţarea totală la ignoranţă şi la necredinţă. Dacă acestea vor muri, vom descoperi viaţa în cele mai măreţe taine ce sunt mereu alături de noi. Spunând acestea, ne facem datoria, aşa cum şi alţii şi-au făcut-o faţă de noi, pentru că nu poţi primi ceea ce nu poţi da altora, nu poţi reţine numai faţă de tine darurile acestea…

Cei care vor ajuta Elta-Universitate cu gestul minim de a da pentru a primi, devin din capul locului prieteni ai omului. **CINE AJUTĂ UMANITATEA, ACEASTA ÎI VA FI RECUNOSCĂTOARE**.

Aceste cărţi albe nu vor fi afectate de vibraţiile materialiste prin expunerea lor pe tarabe; de aceea, abonamentele sau solicitarea ***colecţiei 17*** la lectori sunt mai indicate. Banii vor fi investiţi pentru obţinerea de

utilaje în scopul redactării cărţilor. Deasemenea, putem pune bazele saloanelor de alimentaţie naturistă, înfiinţa cantine pentru săraci, pentru ca şi ei să poată descoperi că se poate trăi, chiar cu puţin.

Un alt proiect al nostru, mai vechi, se numeşte „Casa-Vieţii”.

Refăcuţi aici, bătrânii se vor întoarce acasă ruşinaţi, convinşi că se poate şi că viaţa merită totul. Nu avem timp şi nici pasiunea de a face averi, cu toate că ispita este aşa de surâzătoare. Este mult de lucru, fiindcă viaţa este şi mai multă, sunt atâţia oameni care nu ştiu, nu din cauză că nu ar vrea. Asistenţa noastră este gratuită pentru toţi, urmează doar un simplu gest de bun simţ şi curajul de a-ţi alege singur viaţa. Rămâne să ne întâlnim în celelalte litere, pentru a ne continua drumul, ce devine încetul cu încetul Calea…

REALITATE-MENTALITATE-REALITATEA

Tematica acestui număr este adresată celor responsabili. În literele A şi B am discutat deja despre procesul individualizării.

Realitatea o presupunem a fi suma experienţelor senzoriale; însă această percepere este contrară adevărului şi armoniei universale. De aici decurg distorsiunile valorilor şi ale existenţei noastre. Ne întrebăm retoric, ceea ce ne confirmă faptul că nu dorim încă un răspuns. **Răspunsurile ne-ar descalifica**. Este oare posibil să ne gândim la sănătate şi să ajungem la boală? Să ne gândim la fericire şi să ajungem exact la nefericire? Suntem în adâncurile întunericului şi nefericirii noastre, abandonându-ne şi lăsându-ne pradă unei descurajări. Frica se instaurează în viaţă şi în existenţă. Declarăm pe acest fond alimentaţia ca factor principal al responsabilităţii. Ea nu poate construi singură acest

edificiu al sănătăţii, fără cadrul creat de mentalitate.

Din capul locului educaţia califică cetăţenii prin stabilirea unei metode de cunoaştere de tip materialist. Fixarea unor limite pentru memorie a blocat *imaginaţia*, aceasta la rândul ei *intuiţia*, iar mai departe s-a ajuns la un traseu ce nu duce nicăieri. Ne agăţăm de o realitate care nu se poate agăţa de nimic, încercăm să o ancorăm din răsputeri, prin inocularea mentalităţii cu tipare şi rămânem cu speranţele… Între timp apare starea de devitalizare rezultată în urma unei alimentaţii lipsite de norme ştiinţifice.

Cu toate că batem toba în privinţa alimentaţiei ştiinţifice, experienţa arată că în goana după senzaţional, însăşi ştiinţa s-a descalificat. Acceptăm teoria cât de cât logică a ştiinţei, dar în practică ne situăm la nivelul indiferenţei şi obişnuinţei. În învăţământ nu se pune accent pe aplicabilitatea studiilor şi cursurilor; tot ce se predă se aruncă unor tineri care sunt nevoiţi să accepte. Nu discutăm aici cazul premeditării mentalităţii, susţinută de diferite instituţii (vezi interese), deoarece nici o instituţie nu te poate obliga să te otrăveşti. Cu toate acestea, ne situăm într-o naivitate liberă ce denotă lipsa de libertate. Termenul de mentalitate este apropiat celui de mental, despre care nu se suflă un cuvânt. Mentalul fiind posibilitatea realităţii absolute, el determină sensul cunoaşterii din lumea interioară spre cea exterioară. Accesul la lumea interioară este însă blocat, desfiinţat, materialismul având toate motivele de a genera această situaţie, în caz contrar neputându-se menţine la nivelul unei posibilităţi viabile.

Materialismul nu poate genera nici un fel de presiune asupra existenţei şi a entităţilor. Revenim şi direcţionăm cursul aserţiunii noastre spre alt aspect al mentalităţii. Mulţi care citesc aceste rânduri, ca să fie siguri că au verificat misticismul şi lipsa de educaţie a

autorului, sunt convinşi chiar înainte de experienţă şi verificare proprie?! Din capul locului au tot dreptul să critice, să aducă orice argumente pentru a-şi susţine acuzele. Este vorba de o alternativă, haideţi să-i spunem o teorie, ce trebuie cunoscută, înainte de a fi acceptată sau combătută. Până aici este logic şi firesc. Dar această alternativă este susţinută de fapte, de rezultate care îi confirmă valabilitatea. Cu toate acestea, cei mai mulţi o critică, susţinând că este doar o aberaţie, un sistem sectar, o impunere a unor valori inumane, un pericol public şi aşa mai departe… Să vedem care sunt teoriile lor, ce valabilitate au?

Iresponsabilitatea nu este o justificare, nemulţumirea lor provine de la manifestarea unui orgoliu.

Ai ceva mai bun?

Suntem întru totul de acord cu cei care, în vigilenţa lor, vor să apere cuceririle ştiinţei şi a patrimoniului societăţii umane. Situaţia este extrem de critică şi de aceea considerăm că orice împotrivire trebuie susţinută de o alternativă mai bună decât cea care este acuzată acum atât de vehement. Din contră, toţi aceşti eroi întrebaţi „*ai ceva mai bun*?”, – rămân în tăcere. În acest suspans, tăcerea aceasta este glasul întunericului, al frustrărilor, al incompetenţei, al ignoranţei iresponsabile. După şapte ani de existenţă a Eltei-Universitate am obţinut rezultate care ne-au uimit şi pe noi. În altă ordine de idei am căutat, am aşteptat să găsim o instituţie cu un obiect similar de activitate, pentru a încerca o colaborare, un schimb de idei sau ceva mai bun decât ceea ce am calificat noi prin fapte, rezultate, note, informaţii… deosebite.

Nici acest aspect nu s-a arătat, n-am găsit nici o altă instituţie, cât de cât apropiată de Elta, care să aibă în vedere asemenea lucruri.

Din partea materialismului nu este relevant nici un aspect, am cercetat îndeaproape şi am verificat în cultura orientală. În mod surprinzător, nici ei nu se prea disting în privinţa normelor alimentare, în autoeducaţie, în recunoaştere-cunoaştere, în energia cosmică prin experienţa eroticului… n-am găsit nimic despre scris, despre jurnal. Foarte multe din aceste aspecte le regăsim sub metafore şi alegorii în Biblie, în Vede şi în Coran, dar sunt atât de cifrate şi preoţii nu le mai pot sesiza; pe de altă parte normele canonice şi dogmatica interzic perceperea personală a adevărurilor pe care le preiau din texte sub formă metaforică, de neînţeles pentru credinciosul de rând.

Adevărul – manifestarea sănătăţii

După cum spuneam, nimeni nu s-a arătat mai deştept, mai în stare să aducă o alternativă mai bună decât cea prin care Elta se detaşează atât de clar şi culmea atât de solitară pe acest fond al cunoaşterii ante-temporal, memorialistic, senzorial, tradiţional, în consecinţă generator al unor grave consecinţe. În concluzie, situaţia este de natură dezastruoasă. Le cerem imperios celor ce se opun acestor lucruri să tacă pur şi simplu. În caz contrar, trebuie să-şi asume premeditarea, proliferarea genocidului şi distrugerea societăţii umane de dragul unor orgolii puerile.

Revenim şi ne asumăm responsabilitatea, dar nu în sensul paternităţii, dorim să atragem atenţia în mod insistent şi acut, că problematica nu va putea fi înţeleasă prin simpla citire sau conversaţie. Perceperea realităţii este o primă şi absolută normă, fiind generată de ieşirea din starea de anestezie. Adevărul este manifestarea sănătăţii, iar ignoranţa – firească minciunii. Nu este civilizat să defineşti pe cineva ca mincinos, dar atât timp

cât este bolnav, el se află deja într-o stare de distorsiune, nu va percepe elementele esenţiale şi de anvergură ale realităţii cosmice.

Inutil să mai vorbim despre alimentaţie atâta timp cât constatăm persistenţa unui ZID menţinut între sănătate şi boală; şi noi şi ceilalţi ne lovim de acest perete, fără să putem fi în stare să comunicăm, cel mult ne auzim pe noi înşine. Deteriorarea vieţii prin astfel de consecinţe este un semnal permanent în privinţa stării de fapt a cunoaşterii şi evoluţiei societăţii umane.

Consecinţele sunt un factor de piaţă, ca să spunem în termeni la modă; piaţa reglează oferta prin cerere. Informaţia există prin ceea ce scriem deja. Consecinţele nu trebuiesc comentate prea mult, ele devenind de la o zi la alta mai aspre, aspectul fiind valabil şi pentru celelalte state. Bogăţia materială nu este o rezolvare, nici singură bogăţia spirituală. Împreună în monadă, ele vor determina dinamica şi viabilitatea unor posibilităţi.

Datoria – motorul dinamicii

Suntem înaintea devenirii unei civilizaţii faţă de care nu ne putem pronunţa în toată realitatea sa, modestia cunoaşterii ne indică să nu o luăm înainte, prin utopii sau scenarii. Ne aflăm într-o conjunctură nevralgică, în care nici Academia, instituţiile de cercetări sau religiile nu sunt capabile de a iniţia o alternativă viabilă şi accesibilă tuturor oamenilor de pe această planetă. Aceste cuvinte dramatice nu constituie afirmaţii, ci însăşi vocea consecinţelor actuale. Disperarea şi proliferarea mediilor primitive, a metodelor de corupţie nu sunt sub nici o formă o rezolvare, ci o accentuare a ignoranţei ştiinţei, religiei, culturii… toate fiind sub aripa materialismului.

Alimentaţia fiind prima iniţiere într-un domeniu vital al responsabilităţii, ea va determina ieşirea din anestezie.

Limita de colapsare nu este prea departe. În cei şapte ani de activitate mii şi mii de oameni au descoperit şi au regăsit soluţia la Elta printr-un minim curaj, revenind la sănătate, la moderaţie, la încredere şi la regenerarea vieţii biologice şi sociale. Aceste norme sunt pentru mulţi utopii sau aberaţii. De ce? Fiindcă astfel de fiinţe sunt purtate de colo-colo de referinţe pesimiste, de lipsa curajului şi a demnităţii, în urma unei ignoranţe acceptate şi a unor orgolii criminale. Putem spune că ne-am făcut datoria. Am putea să ne retragem într-un loc liniştit, unde să realizăm circuitul holistic al existenţei şi să aşteptăm ca milioane şi milioane de fiinţe să moară pe treptele materialismului. Dar nu. Datoria nu se termină niciodată, fiind factorul motor al dinamicii existenţei şi atunci nu mai există limite. Mentalitatea fiind o normă a sumei experienţei ante-temporale, ea nu trebuie scoasă în evidenţă prea mult. Zidul se va menţine atât timp cât instituţiile, ritualurile, obişnuinţele, tradiţiile nu se vor limita la aspectele istorice. Mentalitatea face parte dintr-un sistem de educaţie materialist, fiind coeficientul sau parametrul tragediei umane la modul gratuit şi primitiv.

Nu trebuie să accepţi, ci să alegi

Consecinţele nu discută, nu acceptă justificări, comentarii sau replici de genul: *„n-am ştiut* sau *n-am vrut”*. Ne facem datoria de a exprima experienţa noastră, de a canalizăm o informaţie accesibilă, ce nu solicită rugăciuni sau mantre, sacrificii sau suferinţe. BUNUL SIMŢ stă la baza normalităţii în toate dimensiunile sociale. Nu trebuie să accepţi, ci să alegi; acceptarea este determinată, pe când alegerea este relevantă, acceptarea e o singură dată, pe când alegerea este o continuă experienţă.

Prin aceasta din urmă putem analiza pentru a atinge

cotele sinteticului.

Alimentaţia este subiectul acoperit de ignoranţă la ora actuală, fiind sursa unor pericole agravante. Nu e tragic, dar menţinerea şi apărarea în mod premeditat a unor norme ce asigură proliferarea ignoranţei sunt mai mult decât tragice, ele inducând în eroare, printr-o falsă certificare şi certitudine. Această CARTE ALBĂ va continua în termenii sincerităţii şi simplităţii, într-un mod accesibil, vizând deconspirarea adevărurilor metaforizate din textele sacre. Atragem atenţia că ele nu pot fi percepute în starea de anestezie indusă de alimentaţia denaturată, care este toxică, şI inoperantă în plan biologic. Mentalitatea este curajul fricii, al leneviei şi al necredinţei, ea va sacrifica milioanele de naivi ce rămân cu gura căscată la teorii, nebănuind că flatarea lor îi va conduce un gest necugetat de suferinţă, fără întoarcere şi fără nici un drept de apel.

DE LA TINĂ LA PLACEBO

Viaţa este un vis, unii spun că este o sugestie. Iisus şi nu numai El folosea metoda poziţionării unei fărâme de tină pe fruntea celui care îi cerea ajutorul, acest gest sugerând necredinciosului credinţă. Fiind o manifestare, boala, – care este o sugestie negativă, – solicită o sugestie pozitivă pentru a echilibrarea circulaţiei energiei şi a curenţilor astrali.

Am definit în câteva cuvinte cadrul în care funcţionează sugestia morţii sau a vieţii. Viaţa există, dar orice sugestie am utiliza, reversul ei nu există. Mai aproape de zilele noastre, senior Placebo, un medic iberic revine asupra implementării tratamentului alopatic. De data aceasta, medicamentul, – de fapt o tină, – nu se mai punea pe frunte, ci se administra pe cale bucală sau prin injecţii. Se cunoaşte efectul psihologic al injecţiei asupra pacienţilor: ei renunţă de frică la tratament. În lazarete

majoritatea bolnavilor erau bătuţi până renunţau la mofturile lor, deoarece se considera că boala se produce din lene. Fără comentarii… Tina sau efectul Placebo sunt acelaşi lucru.

Civilizaţia se apară cu ceea ce este împotriva ei

Răul nu vine niciodată singur, la fel şi boala. Educaţiei trebuie să i se acorde un rol hotărâtor. Ce să înţelegem din toate minunile unei civilizaţii ce se apară cu ceea ce este împotriva ei? Vedem că alimentaţia denaturată denaturează, nu este un joc de cuvinte, ci unul al ironiei sorţii. Denaturarea constă într-o ameţeala, beţie, reţinere, ignoranţă, sau într-un cuvânt: anestezie. Corpul fizic are o calitatea în dezavantajul său: adaptabilitatea, (despre acestea am vorbit deja în detaliu la articolul. Asimilaţia şi dezasimilaţia.).

O durere continuă după un timp nu mai este resimţită, este ceea ce numim un factor stresant. Astăzi nu ne mai putem imagina că cineva bătrân poate fi sănătos, bătrâneţea însăşi fiind suma bolilor.

Devitalizarea masivă este condamnarea la moarte a corpului fizic.

Ceea ce realizăm aici este un discurs despre medicina, şi deopotrivă despre alimentaţie, dar fără să discutam despre reţete.

Nu este vorba aici de boala sau suferinţă, ci de ignorarea unor norme elementare. Filosofia medicinii nu se preda la nici o facultate de resort. Educaţia, cunoaşterea, experienţa, bunul-simţ al vieţii trimit în orice moment semnale despre un act anormal, despre o încălcare a unor legi simple şi totuşi esenţiale. Cu toate acestea, trecem peste asemenea semnale, preluând acest mod de existenţă. Medicii, odată angajaţi în procesul de specializare, nu mai au timp pentru speculaţii; acceptând

un tratament sau o metodă sunt direcţionaţi să ducă mai departe aceste consecinţele dramatice. Lipsa de logică se reflectă în primul rând asupra medicinii şi apoi asupra situaţiei generale a civilizaţiei.

Unde dai şi unde crapă?!

Boala este o manifestare, un rezultat sau o consecinţă. Se dă vina pe bacterii sau pe viruşi, dar nu se ţine seama că o formă de viaţă nu poate fi împotriva vieţii; o logică simplă şi la îndemâna oricui ne-ar putea edifica: ne-am putea oare împrieteni cu alţi oameni, iar aceştia să ne distrugă? Noi distrugem aceste bacterii şi viruşi, lăsând corpul fizic fără autoapărare. Cunoaşterea este dinamica educaţiei; mii de eltişti s-au însănătoşit, fără să facem cursuri de medicină sau să susţinem teze de specialitate. Din însăşi revenirea asupra normelor elementare de existenţă a decurs ritmul firesc şi normal. În acţiunea directă, ne concentrăm asupra manifestării, rezultând ceea ce descriem cu replica populară *unde dai şi unde crapă*?!

Medicul este în realitate un pedagog, un educator, un instructor, un supraveghetor, un părinte, dar la ora actuală şi-a pierdut aceste calităţi. Nici efectul Placebo nu mai funcţionează, la fel ca în povestea cu ciobanul care, pentru a se distra şi probabil de plictiseală, strigă că vine lupul, iar la venirea sătenilor, aceştia din urmă constată că au fost păcăliţi. Mai departe, ei nu l-au mai luat în serios, în schimb l-a luat lupul… Astăzi punem lupii să fie ciobani, pentru că oi sunt destule, dar în loc să fie mâncate, acestea au bunul simţ să moară. Tertipurile din medicină, nu pot înlocui cunoaşterea şi credinţa. Asocierea celor două cuvinte nu este întâmplătoare, în realitate ele fiind unul şi acelaşi. Pentru a atenua conotaţia religioasă, folosim termenul mai civil de cunoaştere.

Teama de a nu ieşi din cadrul impus

Învăţarea prin acumulare nu este o metodă. Se produce automat efectul de ante-temporalitate, cumulat cu orgoliul descoperirii şi astfel procesul de cunoaştere prin experienţa proprie este blocat. Astăzi marea majoritate a oamenilor nu trăiesc în prezent.

Ei suferă de o teamă continuă şi o frică de viitor, se retrag în trecut, în tradiţii şi în nostalgii. De astăzi încolo, cunoaşterea trebuie particularizată, pentru ca ea să fie adaptabilă vieţii individuale, pentru că nu putem trăi prin generalităţi. Şcolile au nevoie de o strategie în această privinţă, pe care noi o considerăm stringentă şi de extremă utilitate.

Metoda noastră în cursurile Eltei este de a se învăţa să învăţăm. Starea s-a generalizat din cauza normelor fixate la nivel general, se practică aceleaşi tratamente la grupuri mari de pacienţi, rezultatele se analizează în mod general şi totuşi în fiecare caz sunt nuanţe, particularităţi, dar cine mai are timp să le analizeze? Numai pacientul. Dar acesta este deja predispus să le ignore, din teama de a nu ieşi din cadrul tratamentului acceptat şi impus. Totuşi, ceea ce cunosc oamenii despre viaţă este împotriva vieţii, sunt lucruri care se văd şi se suferă, dar cu toate acestea nu ies din rând.

Noul este luat în derâdere şi definit ca ceva ridicol. De ce?

Din lipsă de maturitate coroborată cu complexele de inferioritate, generând norme educaţionale şi moşteniri catastrofice. În majoritatea religiilor se spune că prin suferinţă se elevează spiritualitatea. Termenul de suferinţă este luat ad literam, făcându-se abstracţie de sensul subtil şi real. Rezultatul este deopotrivă comic şi tragic, ducând la pierderea iremediabilă a credinţei. Poate că acesta este scopul, având exemplul preoţilor. Situaţia este similară în

medicină, medicii în cercetările lor confundă efectele fine cu cauzele, ceea ce determină o tragedie şi pierderea controlului asupra sănătăţii populaţiei. Situaţia este premeditată şi menţinută aşa de nivele oficiale, cu toate consecinţele ce o contrazic.

Două palme mistice şi începe credinţa

Ce se poate face pentru realizarea sănătăţii? Dacă am lua fiecare gafă, durere în serios, şi am analiza factorii ce au stat la baza ei, s-ar ajunge într-un fel la adevăr. Scoatem în evidenţă că nu trebuie să fii savant pentru a încerca să modelezi pas cu pas realitatea. Prin pipăit, chiar orbeşte şi tot se poate ajunge la lumină.

Despre metoda aceasta am mai vorbit. Trebuie doar bun simţ şi curaj pentru a renunţa la ceea ce determină răul. O mâncare de fasole bine dreasă cu dafin, asortată cu câţiva cârnăciori produce dureri stomacale, digestive, o gura amară, o stare de lentoare, somnolenţă şi respiraţie greoaie. Renunţarea nu este la îndemâna oricui, chiar după ce s-a convins. În plan mental se înţepeneşte starea de suferinţă. **La renunţare se referă Învăţătorii şi Maeştrii când afirmă că prin suferinţa sufletului, evoluează spiritul**. Dar mai repede acceptăm autoflagelări, două palme mistice decât să renunţăm la mâncarea de fasole. Incredibil, dar aşa începe credinţa.

Bunul simţ este apanajul eroilor, nu a cetăţenilor ce sunt închişi într-o cetate şi apoi în morminte. Mâncarea este tot o tină, noi credem că prin ea trăim, iar dacă nu ingurgităm, murim. *„Facă-se voia Ta, Doamne”*, cuvintele au puterea divină, indiferent de rezonanţa care le-o acordam. În starea de anestezie este dificil să analizezi, să iei o decizie, să ai discernământ. Prin alimentaţia naturală spiritul se trezeşte, evadând din starea de beţie, lenevie, ignoranţă, aducându-şi aminte de responsabilitate.

Oamenii sunt pregătiţi, fie în bine, fie în rău, rămâne să decidă ce aleg. Binele şi răul formează o monadă, cele două constituind polarităţile ei. Divinitatea în manifestare are dreptul de a oscila, dar şi de a reglementa armonia. Una fără cealaltă nu pot exista, armonizarea fiind factorul dinamic, reliefarea manifestării. Prin armonie rezultă pacea, sănătatea, civilizaţia. Anticiparea logică a evenimentelor determină controlul lor. Da, este posibil, depinde numai de curajul nostru de a ne alege un sens. După noi acest lucru este firesc şi la îndemâna oricui. Trebuie doar să realizăm minimum de observaţie şi de curaj, să renunţăm la tot ce produce şi menţine răul, apoi se poate reveni la răul tradiţional, la suferinţa patriotică.

PSIHOLOGIA ALIMENTAŢIEI

Alimentaţia, masa, mâncarea se confundă cu relaţiile sociale.

La ora mesei, în ţările civilizate toată lumea populează restaurantele. Spunem ca le da mâna să ia masa în oraş. Pe de altă parte, familiile cu un copil-doi mănâncă aproape singuri în spatele perdelelor, într-o cameră rudimentară, cu gesturi primitive, fără nici un fel de ambianţă, dialogurile fiind deja ridicole, deoarece se ştie deja mai mult decât este nevoie. Fiecare mănâncă cu zgomot, chiar ridicându-şi farfuria mai aproape de gură pentru a se scurta naveta furculiţei. Se consumă multă pâine.

Într-un mediu civilizat sunt multe flori, festiv, armonie, muzică discretă, oameni îmbrăcaţi civilizat, care caută să stea într-o poziţie decentă, să nu mănânce cu gura deschisă, să nu înghită cu zgomote animalice, să nu-şi umple gura până la a-şi deforma faţa, vezi gesturi amabile, surâsuri, dialoguri mereu cu alţii pe teme deosebite, zeci de feluri de mâncare şI de gusturi.

Restaurantul nu este ocolit din cauza preţurilor, abundenţa provine din afaceri. Aspectul pozitiv sunt relaţiile sociale, medierea experienţelor şi normelor noi, prânzul fiind doar un pretext, nimeni nu vine la masă înfometat sau înnebunit din cauză că nu-i ajung banii.

Hai să vedem şi elementele mai subtile. Partenerul persuasiv profită pentru a-şi manifesta talentele şi speculaţiile gratuite tocmai la masă. Lipsă de afinitate, lipsa prieteniei, ori a plictiselii de celălalt? – căutăm noi să ne explicăm… Ulceraţia este un răspuns firesc de suferinţă. Sadismul generat de lipsa de civilizaţie la masă este încă în vigoare. În alte cazuri se petrece protejarea unor comeseni în defavoarea altora, pentru a se menţine o atmosferă de complexe, care mai de care mai ridicole. Lipsa cunoaşterii, ignoranţa se soldează cu momente grave mai ales în zilele de marţi sau de sâmbătă. Solitarul crede în fericirea aparentă de a face economie la împărţitul mesei cu cineva. Dar în privirea sa se zăreşte tristeţea şi nefericirea, parcă n-ar fi fost totuşi o tragedie dacă mai schimba o privire, o vorbă cu cineva; dar nu, avariţia şi egoismul, neîncrederea şi alte nestemate ale educaţiei îşi spun cuvântul. La o asemenea masă se meditează, solitarul vede în ceilalţi numai răul şi insuficienţele sale. Nu realizează că emite forme-mentale care urmează să se manifeste, deja în clipa respectivă. Cazul omului ce mănâncă singur este cel mai dizgraţios; nu poate fi nici animal, nici plantă, nici piatră, este simbolul unui mort care ia masa în propriul mormânt.

Aşa cum se mănâncă, la fel se trăieşte

Psihologia alimentaţiei în două cuvinte: în cazul vieţii sărace este necesară o minimă educaţie, iar în cazul unei vieţi mai bune din punct de vedere material, trebuie să eliminăm teroarea. În armonia materie-spirit psihologia se

manifestă de la sine. Primele norme de civilizaţie sunt gesturile, poziţia, respiraţia, îmbrăcămintea, anturajul; mediul, culoarea, forma, mirosul, gusturile, toate acestea formând o notă accesibilă oricărui om.

Aşa cum se mănâncă, la fel se trăieşte.

Masa este un examen absolut, dificil de redresat sau de ameliorat, fiindcă la masă omul se consideră un zeu eliberat de orice normă. Poate fi un pretext de a demonstra celorlalţi cât de urât este în stare să mănânce. Mi-a fost dat să văd fiinţe care mi-au retezat orice poftă de mâncare, fără a fi mişcate de gestul meu de a nu mânca; greaţa şi durerea ce ţi-o provoacă o asemenea fiinţă nici nu poate fi definită. Mizeria umană provine din felul în care mâncăm, mai departe se subînţelege de ce se întâmplă războaie şi boli.

Cauzele bolilor nu se află în elemente materiale, ci în subtilitate, în lumea gândurilor, mentalului, a ceea ce trăim în intimitatea originală. Aducem aici o completare la articolul anterior referitor la viruşi şi bacterii: nu ele sunt cauzele; pentru edificare vom ilustra un exemplu. Oamenii veseli, optimişti, harnici se îmbolnăvesc rar şi chiar şi în această situaţie boala trece destul de repede. Putem continua pe această temă, subliniind că nu mâncarea produce boala, chiar dacă este denaturată. Iisus spune: *„Nu ce intră în gură, ci ceea ce iese din gură este un păcat”*, referindu-se la vorbe urâte, ironice, zeflemitoare. Nu este vorba doar de aspectul vizibil, audibil, ci şi de gândurile pe care le avem în timp ce mâncăm, mestecăm, înghiţim. În educaţia noastră materialistă şi senzorială, nu ne mai punem problema dacă nu ne deranjează chiar pe noi înşine aceste gânduri… Nimeni n-a văzut cuvântul ca să-i măsoare puterea, aşa că atragem pripit concluzia că ceea ce nu se vede, nu există.

Vorba dulce mult aduce

În existenţa noastră se manifestă toate gândurile sau procesele mentale, fie bune sau rele. Urmează experienţa prin care se poate observa că vorba dulce mult aduce, cea amară – amărăciune. A lua masa în prezenţa celorlalţi, care nu mănâncă, este un primitivism; sadismul merge mai departe când un matur mănâncă privit de un copil. Karma te pune în situaţia pe care ai creat-o, până când vei consimţi că nu este frumos, nu merită şi nu este normal. Pe lângă denaturarea alimentelor are loc o denaturare a relaţiei de armonie a mediului cu corpul fizic; obişnuim să mai spunem că răul nu vine niciodată singur…

Cei împotriva alimentaţiei naturale sunt în majoritate dintre cei deja instalaţi în sadism. Discuţiile cu ei sunt condimentate de priviri şi gesturi violente, cuvinte ignorante, lipsite de responsabilitate. Putem spune că cei împotrivă sunt care se simt frustraţi de prilejul de a-şi manifesta zilnic răutatea sufletească faţă de ceilalţi. Alegerea caprelor de oi va departaja pe unii faţă de ceilalţi. Nu ne vine să credem, deoarece nici o instituţie nu este în stare să împartă – de exemplu, – pe cei ce mănâncă frumos şi civilizat de restul. Diferenţa este în forţa vibraţiei. Se ştie că un muncitor nu simte nevoia să ia masa la restaurant de lux, ci într-o cârciumă, la fel se întâmplă în alte medii, un intelectual nu se poate preta şi acomoda (nu din rea voinţă), cu ţipete, vociferări, ciocănitul strident al farfuriilor, plescăitul şi râsetele cu gura plină de materie aproape digerată.

Mediile comuniste şi materialiste au creat o interferenţă pentru a se obţine un haos, pierzându-se orice merit de personalitate şi evoluţie. În ceea ce se învaţă la Elta sunt câteva norme elementare, fiecare preparându-şi masa, dar se mănâncă împreună. Dispare sclavul, cel ce trebuie să privească, să spele, să gătească, să fie un sclav iubit şi indispensabil. În tabăra de vară o echipă prepară

masa, iar a doua zi o altă echipă… şi tot aşa, prin rotaţie.

Masa este de esenţă spirituală

Prânzul este de esenţă spirituală, – nu ne referim aici la rugăciuni, la a lua masa în genunchi sau în cântări de neînţeles, – deoarece apropierea membrilor întrepătrunde aurele, fiind un prilej de destindere şi de dialoguri, de muzică şi de descoperiri.

Masa în sine este un mediu original prin aşezare, gusturi, forme, culori; mesele sărace sunt cele cantitative, reduse la un meniu stereotip şi tradiţional. Masa este o rugăciune dinamică, într-o atmosferă de spiritualitate, de amplificare a vibraţiilor; o astfel de masă este deplină şi îndeplineşte ritualul vieţii.

Masa este definiţia sociabilităţii. Aceste cuvinte ne trezesc interesul în sensul de a aştepta o masă în care mâncarea este doar tină, pretextul sau justificarea întâlnirii. Mobilizarea constantă şi atentă, bunul simţ şi bucuria contribuie la automodelare, la schimbul de experienţă. Acestea se menţin şi se acumulează de la o zi la cealaltă, de la o masă la alta; spiritul devine mai sensibil, mai prietenos, mai maleabil şi mai curajos în experimentarea vieţii, într-o situaţie particulară care este încarnarea.

O masă bogată defineşte în cele mai multe cazuri comeseni săraci din punct de vedere spiritual. Nici o masă cu membri spirituali, dar frugală, nu este mai indicată. Extremele se ating.

Se pot îmbina cele două aspecte formând o monadă, astfel spiritul devine dinamic, realist. Frustrările şI tradiţiile, obişnuinţele ridicole, ierarhiile condiţionate sunt degenerări şi colapsări ale ritualului atât de sfânt al mesei; pe acest fond, alimentaţia denaturată accelerează decadenţa şi starea de boală. Cine este de vină că se

ajunge la astfel de situaţii? În primul rând individul care acceptă, se obişnuieşte, consideră că respectă ceva, dar vede în realitate prea bine cum stau lucrurile. Nimeni nu poate să se opună evoluţiei. Cu timpul consecinţele pozitive îi vor da dreptate celui curajos şi responsabil de actele sale. O astfel de autopsihologie generează în mod continuu alte şi alte experienţe, evoluţia este spectaculoasă, iar în câţiva ani entitatea poate spune că făcut economie de câteva încarnări.

Alimentaţia naturală nu poate fi consumată pe un fond denaturat, ea trebuie degustată într-un mediu adecvat, atmosfera devenind mai sănătoasă. Cel care se hotărăşte să mănânce natural trebuie să aibă în vedere un mediu favorabil, deoarece ostilitatea şi persuasivitatea celor care rămân la cartofi prăjiţi şi chiftele este mereu îndreptată asupra lui căutând să-l determine încetul cu încetul să renunţe şi să se facă de râs. Încheiem articolul adăugând că meditaţia devine stringentă; trebuie să ne edificăm faţă de propriile dorinţe, care sunt responsabilitatea prin normalitate şi realitatea firească a sănătăţii.

PENTRU COMENZI, INFORMAŢII ŞI SUGESTII VĂ RUGĂM SĂ NE CONTACTAŢI LA PAGINA DE WEB ELTA UNIVERSITATE:

http://eltadntis. ro

BUCUREŞTI IAŞI TIMIŞOARA